Паралелен свят

Лечителката и рунтавата ѝ котка

Контадин Кременски

Студио Беров

Паралелен свят

Лечителката и рунтавата ѝ ... котка

Контадин Кременски

Първо издание
Бѣла Слатина, 2021

„Лечителката и рунтавата ѝ котка“, поредица „Паралелен свят“
© Контадин Кременски, писател

© Студио Беров ООД, издател

© Теодора Берова, изказ и правопис

© Красимир Беров, изложение, правопис и корица: Наше момиче; подводница U-512, от мрежата; котката – също

© Alexandre da Costa, снимка – Hrad Loket, Чехия

© Стефан Пеев, буквочертание: Veleka, Repo

ISBN: 978-619-91690-3-2 – електронно издание PDF

Издание: Декември, 2021 – първо

Книгата е създадена само със свободен софтуер: Xubuntu, LibreOffice, Inkscape, GIMP, Ghostscript

За поръчки:

https://слово.бг/книгы/лечителката.bg.html

poruchki@studio-berov.eu

Съдържание

ЧАСТ ПЪРВА....6
Глава Първа. Среща....7
Глава Втора. Пробуждане....19
Глава Трета. Близка среща от трети вид Кат. Д-Е....25
Глава Четвърта. Два дни път на юг....32
Глава Пета. Лисица без късмет....39
Глава Шеста. Пациентът....45
Глава Седма. Настаняване....52
Глава Осма. Инструментализация....56
Глава Девета. Операция....64
Глава Десета. Сълзи....69
ЧАСТ ВТОРА....76
Глава Първа. Богомила се качва… на масата....77
Глава Втора. Защо плаче принцесата?....84
Глава Трета. Билкоберач....94
Глава Четвърта. Прохождане....105
Глава Пета. Срамна болест....111
Глава Шеста. Медицинска академия....122
Глава Седма. В капана....129
Глава Осма. Ключник....139
Глава Девета. Наказание....147
Глава Десета. Разследване....154
Глава Единадесета. Лов на вещици....161
ЧАСТ ТРЕТА....172
Глава Първа. Среща с докторката....173
Глава Втора. Докторката и Разхайт....183
Глава Трета. Крусланд....193
Глава Четвърта. Ал Джейбър....203
Глава Пета. Подаръци....213
Глава Шеста. Обрязване....220
Глава Седма. Синята риза на султана. Робот....230
Глава Осма. Раждане. Мато....239
Глава Девета. Принц Матос. Богомила решава случая....251
Глава Десета. На гости на принц Поро....258
Глава Единадесета. Нелегалният Университет....271
ЧАСТ ЧЕТВЪРТА....286
Глава Първа. Децата на Елиза....287
Глава Втора. Учебни пособия....330
Глава Трета. Диамантите на графинята....338
Глава Четвърта. Проституткa....344
Край....355
Ангелът от 1200....358

ЧАСТ ПЪРВА

Глава Първа. Среща

Седнала на прясно сковаката, ухаеща още на смола пейка, Тора се наслаждаваше на следобедните лъчи на есенното слънце.

Новата ѝ къщичка беше съвсем мъничка, направо миниатюрна. Само стая и килерче, но по-голяма не ѝ бе нужна! Внукът ѝ се беше постарал да ремонтира старателно всичко. Стените светеха прясно боядисани и ухаеха свежо на вар, покривът с нови керемиди червенееше, точно като излязла от детска книжка гъба.

А орехът, орехът бе точно както си го спомняше като млада, но какво са петдесет години за един орех!

Единственият проблем бяха плъховете! Имаше ги на двора, а някои се бяха промъкнали вече и вътре. Лошото беше, че бяха умни и не се хващаха в капана, нито опитваха от отровата. През последните петдесет години къщата е била на тяхно разположение и я приемаха за своя.

Баба Тора нямаше да ги притеснява дълго, беше работила цял живот в болници и знаеше колко зле притупва сърцето ѝ. Първо беше медицинска сестра, после стана и доктор. Но не ѝ трябваха лекарските познания, за да е наясно с това. Радваше се на всеки ден, който ѝ даря-

ваше Бог, но и спокойно очакваше смъртта. Не съжаляваше и не се боеше от нищо.

Веднъж отец Курнакия[1] ѝ каза, че най-скучните изповеди, с които се е отегчавал, били нейните. Старият отец беше голяма работа! Сякаш Сам Бог гледаше през неговите пронизващи очи. Общо седем куршума беше извадила от него през войната, и май всичките без упойка, и не го чу да изохка! Каква ти упойка, едно време дори марли и бинтове нямаше!...[2]

Младото попче, което дойде на негово място, не можеше да го замени – ни по ръст, да не говорим за колорит. Някой беше казал, и то съвсем на място, че е „безсолен". Други пък казваха, че е обратен, и май бяха прави. Но не заради това не ходеше вече на църква, а защото развалиха всичко, като започнаха да пеят. Как можеше да се пее в храма! Има толкова други места, където можеха да реват като магарета! И дори да се търкалят по земята! Никога не беше била много религиозна, но църквата е божият дом, място да помълчиш, да се помолиш! Да помислиш!

Самотата не ѝ тежеше, дъщерята и внукът живееха само на две пресечки в голямата стара

1. Курнакия – от итал. curnàcia (Corvus corone, cornacchia), гарван. В смисъл на черен, но също и cornuto, диалектен неаполитански израз в смисъл на рогат, „вртоглав".
2. Приключенията на Теодора в съпротивата са описани в други три книжки от поредицата.

къща. Тя сама предложи и дори настоя да се изнесе тук, щом се роди и четвъртото правнуче. Имаше нужда от спокойствие. Освен това трябваше да изпълни обещанието към леля си – щом остарее, да дойде да живее тук.

Само понякога ѝ липсваше синът ѝ. Първото ѝ дете! Той се беше запилял още преди години, веднага след войната, в *онзи град*… с *онова*, съвсем лесното име, което тя все забравяше. Уж за само няколко месеца, докато им оправи електричеството, той беше специалист по земно електричество… Но намери едно хубаво момиче, ожениха се и остана там.

Не можеше да го разбере, за нея *„онези там“* бяха и си оставаха враговете от войната. Беше извадила от младите тела на момчетата от съпротивата Бог знае колко килограма куршуми и беше зашила десетки метри рани. Но всички рани бяха излекувани, и то от много години. За младите войната беше само една умерено скучна история. И по-добре.

Отдавна се примири със своята старост, но не можеше да я приеме за другите. Затова с дъщеря си в последно време съвсем не се разбираха. Къде ли се бе изгубило кльощавото кресливо момиченце и откъде беше дошла дебелата досадна възрастна жена, вече баба на четири внучета?

Виж, правнучетата бяха… бяха си правнучета. Веднъж седмично идваха и изпълваха притихналата къщичка със смях, писъци и понякога плач. Лошото бе, че след това по няколко дни я болеше главата. Но пък и пъховете се скриваха и не се показваха.

Един пъх претича пред нея. Съветваха я да си вземе котка, но как да го направи! Знаеше добре, че не ѝ остава много. На кого щеше да остави бедното животинче? Опита да остави храна, за да привлече някоя от съседските, но изглежда дойдоха само още пъхове.

Някога, като момиче, имаше котка. И то каква! Красавица! Жълта, с бели крачета, пухкава опашка и пискюлчета на ушите. Казваше се Мърка. Двете по цели нощи разговаряха… макар и никой да не ѝ вярваше. После тя се изгуби някъде… или май беше обратното? Тя замина да учи медицина. Сменяше квартири, след това дойде войната. А след победата се омъжи, родиха се децата. Дъщеря ѝ беше алергична към котки.

Странно, сега имаше едно противно кутре, не по-голямо от котка.

Котка!

Една жълта котка прескочи оградата и тупна меко на отъпканата земя. Приличаше страшно на нейната Мърка, но нямаше как да е тя, защото бяха минали повече от петдесет

години. И опашката не беше рунтава, а проскубана и с гол връх. Ушите не само че нямаха пискюлчета, но едното беше отхапано до половината, а другото разцепено.

Тора потърси какво да ѝ даде, за да не побегне, но купичката с храна беше празна, дори излизана до блясък от пръховете. Котката обаче не се канеше да бяга. Огледа я преценяващо и, някак между другото, изтърси:

– Колко време мина, а?!

– Ама ти…! – смая се старата жена.

– Какво аз?

– Ти ли си? – трескаво затърси очилата Тора, но котката скочи леко до нея на пейката и каза:

– Разбира се, че съм аз! Смяташ ли, че друга котка ще дойде при дъртофелница като теб?!

– О, Мърка, милата ми…!

Старческата ръка сама се плъзна и погали нежно животинката. Тук професионалният навик си каза думата и тя бързо установи освен разцепеното ухо и няколко белега от зле зараснали рани, стари счупвания, охлузвания…

– Не си мисли, че ти изглеждаш по-добре! – измърка котката и двете прихнаха като едно време.

– Ама… ти как се намери тука? Мина толкова време…

– Ние, котките, си имаме наши си начини, има едни особени дупки… през времето.

– Дупки ли?

– Да, ама малки, колкото да мине котка. Понякога се отварят за кратко. Трудно е да ги видиш, може да влезеш и по погрешка. Някои от нас непрекъснато бродят. Аз не обичам! Лошото е, че почти никога не знаеш къде точно отиваш. А после е трудно да се върнеш откъдето си тръгнала! – обясни Мърка и се намести в скута ѝ. – Ти как си, какво правиш?

– Чакам смъртта – усмихна се старата жена. – Но не бързам, разбира се.

– Аз също – отвърна котката. – Остарях, краката вече не ме държат, виждам зле на светло и не си чувствам края на опашката! То пък една опашка вече… Освен това, от мен да знаеш, там, на оня свят, въобще не е зле!

– Откъде знаеш? – поинтересува се Тора.

– Била съм осем пъти! Но за кратко. Останал ми е само един живот, последният!

– Така ли?

– Да, сгази ме камион, веднъж ме застреляха, един път избухна една бомба, още през войната. Два пъти ме давиха кучета, веднъж хванах по погрешка отровна змия и един път изядох

отровен плъх. Срамота – от някакъв плъх! – изсъска на себе си Мърка и продължи:

– Това беше само преди няколко седмици. Но най ме заболя, когато ме удавиха едни лоши деца… или по-скоро глупави! Можех да ги изподера и да избягам!

– Горкичката! Съжалявам! – притисна я до себе си баба Тора.

– Такъв е животът на една котка!– сгуши се в нея Мърка. – А аз определено съм доволна от своя!

– Аз също! – не спираше да я гали Тора. – Живях добре! Спасих живота на доста хора! Имам син и дъщеря, синът ми замина *там*, за *оня град*… Дъщеря ми с внука живее на съседната улица. Имам и правнучета. А ти?

– Осем котила!– отвърна доволно Мърка. – Три пъти по три котета, веднъж цели пет, три пъти четири и веднъж само две.

– Не е зле! – похвали я баба Тора.

– Повечето станаха скитници и пройдохи, то какво да очакваш, когато майка ти е котка. Преди малко срещнах един прапраправнук. Познах го по миризмата. Страшно невъзпитан, наложи се да му одраскам носа! Той ще каже на баба си, че е проскубана и стара! Обаче имам и един син, с когото се гордея. Бац! Той е първата котка, наградена с медал от Съвета, ако

знаеш каква я свършихме веднъж заедно… Освободихме самия председател от затвора… – замлъкна с вдигната лапа Мърка:

– Какво е това?

– Плъхове – отвърна Тора. – Наоколо е пълно с тях!

– Защо не започна с това! – скочи делово на земята котката.

Влезе вътре, разтършува се под леглото, под шкафа, в килера. Три-четири ужасени плъха излетяха с цвърчене и навирени опашки. Покатериха се по оградата и прескочиха в съседите. След тях излезе и Мърка, носеше победоносно един в уста!

– Виждам, че не си толкова дърта, още можеш да ги ловиш!А аз самата смятам за добро постижение, ако успея навреме да стигна до тоалетната – отбеляза Тора.

– Този беше дърт, куц, а вероятно и сляп. Удари се сам в крака на стола – поясни Мърка.

И двете отново прихнаха да се смеят.

– Ще го ядеш ли?

– Къде ти зъби за това! Виж, кълцано месо, пастет, кайма…

– На мен ми направиха нови – похвали се с ченето си Дора.

– Искаш ли го? – погрешно я разбра котката и остави плъха в краката ѝ.

– Май че не! – отвърна след като се позамисли бабата и двете отново се закискаха.

– Но ти къде си живяла, изглеждаш зле, а казваш – пастет, кайма?

– Това беше преди! Последните няколко години бях в една богата къща, при спиртоваря Алков, добър човек! Дъщерите му го тъпчеха с храна и той беше доволен да я подели с мен. Много добър човек, но почти не ме разбираше. Малко хора ни разбират! Затова, щом усетих, че се отваря проход към теб, веднага тръгнах.

Унесени в сладки приказки, не усетиха кога слънцето залезе, но комарите нямаше как да не усетят и побързаха да влязат в къщичката. Хапнаха и баба Тора легна, а котката се настани на коленете ѝ.

– Как вие, котките, разбирате къде боли?

– Откъде да знам къде боли?! Да не мислиш, че съм врачка! Аз си търся най-топлото място.

И преди не винаги разбираше кога се шегува, но с високоинтелигентните същества е така.

На другия ден децата дойдоха и искаха да си поиграят с Мърка, но тя, след като им изяде по-вкусните неща, се качи на покрива и ги гледаше насмешливо оттам.

– Много добре, бабо, намерила си си котка! – забеляза доволно внукът.

– Тя ме намери! – поправи го Тора, но с присъщата на възрастта си мъдрост реши да не навлиза в подробности.

***

– Защо децата ти викат Тора, спомням си, че името ти беше Теодора, на галено Теди? – попита Мърка.

– Тора подхожда повече на една бабичка. Някак не звучи добре – баба ти Теди!

– Вие хората не сте добре!!! На една котка никога няма да ѝ мине през главата да си сменя името само защото е остаряла!

***

Неусетно измина една прекрасна седмица. Не се разделяха нито за миг. Разхождаха се, готвеха, спяха и разговаряха… Не по-малко интересно беше, когато мълчаха заедно!

***

Децата дойдоха пак и къщичката се превърна в малка лудница. Викаха, тичаха, играеха на топка. Баба Тора опита да играе с тях, смя се, запъхтя се и дори падна, но продължи да се смее. Виж, Мърка този ден не стана от леглото и дори палавниците не посмяха да я безпокоят.

Прекрасният ден бързо отмина, Тора бе щастлива и доволна, като едно време. Докато не ги изпрати. Но вечерта ѝ стана лошо! Не яде, а направо легна до котката, без дори да се завие. Унасяше се, но не можеше да заспи. Стана ѝ студено, а нямаше сили да се пресегне за одеялото. Дори котката, свила се неподвижно на кълбо, не топлеше както преди. Привидяха ѝ се хора, които отдавна беше изгубила… Съпругът ѝ, големият доктор Гено, дори онзи сладък идиот Разхайт…

Към полунощ усети, че Мърка я докосва с лапичка по ръката.

– Ставай!

– Защо? – едва прошепна старата жена.

– Ставай! Отвори се вход към… друго място.

– Къде ще ходя, тъкмо се канех да умра! Видях…

– Аз също, но там има нещо интересно! Ставай, докато не се е затворил! – гласът на котката звучеше странно убедителен.

– Но аз… аз не мога да се изправя…

– Не ти и трябва, проходът е по-голям от обикновените, но пак ще трябва да пропълзиш! – настоя Мърка.

– Къде е, не го виждам?

– Тук, между печката и леглото! Побързай!

Баба Тора се свлече тежко от леглото.

– Вземи и мен! – помоли котката.

– Как! Защо?

– От сутринта се опитвам да ходя, но не мога!

– Защо не каза?

– Не исках да ви безпокоя. Бяхте така щастливи!

Жената протегна ръка и взе странно лекото, кокалесто телце с вдървени, изстиващи лапички. Притисна го до себе си:

– Милата ми Мърка!

***

На другата вечер внукът ги намери вкочанени в леглото, сгушени в последна прегръдка.

И въпреки бурните протести на майка си (и не само), ги погребаха заедно.

Глава Втора. Пробуждане

Събуди я шумно мъркане и някакъв ужасно грапав език, който настойчиво я лижеше по лицето.

– Ставай, мързеливке, ще изпуснеш приключението!

– А, какво? – отвори очи Теодора и видя върху себе си Мърка.

– Аз вече хванах две мишки! Оставих ти едната…

– Къде сме?

– Много са вкусни, уверявам те, направо се топят в устата! Такива не съм яла от години…

Тора се надигна, огледа се и установи две неща. Първото беше, че виждаше! И то така, както едно време, когато беше млада. После поогледа тялото си и се увери, че настина е млада… И гола!

– Но аз съм гола!

– И какво от това? Аз също! – слезе от нея котката.

– Ти имаш козина, не е същото!

– И ти имаш козина… на стратегическите места – забеляза Мърка и двете идиотски се закискаха.

– И сме млади! Как е възможно пак да сме млади?!

– Какво странно има? Някога бяхме млади, после остаряхме, сега отново сме млади – каза котката, която не само се бе подмладила, но и сякаш беше порасла. И отново си имаше пискюлчетата на ушите, пухкавата опашка и изглеждаше повече като рис.

– Но как?! Това не нормално!

– Какво ви разбират главите на вас, хората, какво е нормално и какво не?! – облиза мустаците си Мърка.

– Вероятно си права. Има толкова неща, които не разбираме – огледа се Теодора.

Намираха се на полянка в някаква гора. Наоколо имаше редки, но високи дървета.

– И как се озовахме тук?

– Не помниш ли прохода от снощи?

– Е, да, но не разбирам…

– Не се и опитвай! Бяхме там, сега сме тук, какво има да му мислиш! Има по-важни неща!

– Права си! – погладиглади жената плоския си корем, който се обаждаше. – Гладна съм, така гладна не съм била от години!

– Ето! – Мърка посочи с лапа мишката, но Теодора се усмихна:

– Не искам да те подяждам. Това там не са ли горски ягоди?

– Нещо такова – съгласи се котката, за нея ягодите не представляваха никакъв интерес. – Обаче не яж от тях!

– Защо? – спря се младата жена, в която се бе превърнала баба Теодора. – С развитото си обоняние усещаш, че са отровни ли?

– Не, нищо подобно! – отрече котката.

– А защо?

– Там пишках!

– Аха, добре, надявам се, че ще има и други.

Направи няколко крачки и се спря пред невисок храст.

– Това са къпини. Не би трябвало да зреят заедно с ягодите! Това ли е оня свят?

– Не! – авторитетно заяви котката. – Казах ти, била съм там вече осем пъти! Това е нещо друго, но мирише много интересно!

Теодора се наяде с едрите и ароматни къпини, като си изцапа ръцете и устните като дете.

– Не си спомням откога не съм яла нещо така вкусно!

– Защото не опита от мишката… – пренебрежително се облиза Мърка.

– Аз трябва да се прикрия с нещо, не мога да остана така! – заоглежда се Теодора.

Котката само помръдна с опашка.

Поличките от трева и листа може и да изглеждат много живописни на картинка, но когато опиташ да ги направиш, нещата са съвсем различни. Не стига, че е досадно и пипкаво да завържеш заедно листата, да ги закрепиш да не падат, а и, веднъж „облечена“, е почти невъзможно да накараш дрешката да стои на мястото си.

Не особено доволна от творбата си, Теодора се завъртя.

– Приличаш на плашилата, които поставяше на бостана баба ти – отбеляза откровено котката.

– Поне вече не приличам на нея! – засмя се Теодора. – Май ще изям още няколко кълпини!

Изяде още цяла шепа, докато Мърка дояде втората мишка, и изведнъж сложи ръка на устата си:

– Спомних си! – обърна се тя към котката. – Сега си спомних! Ти не за първи път ме прекарваш през такъв проход, нали? Защо не си ми казала? През годините сме разговаряли за толкова глупости…

– Защото не помня! Вероятно за мен още не се е случило. Ние, котките, се разхождаме и във времето. Всъщност и няма никакво значение. Вие, хората, обръщате твърде много внимание на миналото. А то вече го няма! По-добре да помислим за бъдещето!

– Тук си права, какво ще правим? – замисли се Теодора. – Не можем да останем така в гората!

– Права съм – съгласи се Мърка. – Освен това, не съм горска котка. Не ми се мисли какво ще правим, ако завали!

– Защо не се покатериш на някое дърво и да разгледаш наоколо? – предложи жената.

– Веднага! – отскочи като пружина Мърка и се хвана за един от долните клони на близкото дърво. – Но не очаквай много!

– Защо?

– Да не мислиш, че съм орел?! Ние, котките, виждаме добре на тъмно. Но надалече… не е най-силната ни страна.

– Все пак опитай! – насърчи я Теодора.

– Това и правя! – отвърна Мърка – И се заизкачва внимателно нагоре, докато се изгуби в клоните.

Теодора остана да гледа след нея, почувства се сама, освен котката си нямаше друг в този непознат свят. Неволно потръпна, стана ѝ

хладно с препаската от трева, имаше чувството, че някой я гледа. За щастие, само след няколко минути Мърка се смъкна. Преглътна, изчисти едно перо от муцуната си, посочи уверено зад гърба ѝ и каза:

– Там! Там има хора.

– Ето, виждаш ли? – погали я Теодора. – А ти казваше, че котките не виждате надалече!

И тогава един от конете шумно изпръхтя.

Глава Трета. Близка среща от трети вид Кат. Д-Е[3]

– Поздравяваме горската лечителка най-учтиво!

Бяха трима чудновати конници, излезли сякаш от карикатурна илюстрация на приказка. Как се бяха приближили толкова близо, без да ги чуят?!

Говореше най-възрастният от тях. Думите звучаха със странно произношение, но напълно разбираемо. Беше облечен зле, в пъстри, богато украсени и сигурно много неудобни дрехи – крещящо пурпурно-червено наметало с висока твърда яка, която му пречеше да наведе глава. На изкования от лъскави плочки колан – златен или ковачът е бил майстор в имитациите – висеше някаква безвкусно нашарена с камъчета, като детско огледалце, сабя.

Вече беше повече от ясно, че наистина са в друг свят! Още преди четиридесет и няколко години, веднага след войната, бяха възобновили въздухоплаването и отново бяха обиколили и проучили Земята. Не беше възможно да са пропуснали нещо подобно!

3. Виж Класификация на Хайнек.

Трябваше да бъде много внимателна! Подобни примитивни типове могат да бъдат опасни. А беше сама и почти гола. Затова се поколеба какво да каже. Възрастният мъж важно продължи:

– Аз съм Вешик[4], Велик Везир на Богопомазания Принц Поро[5] – Абсолютният Владетел на земята, въздуха и водата в Зелената долина, Неудържимият Любимец на жените и Повелител на мъжете, Милосърдният Защитник на слабите и Строг Съдия на престъпниците! Нашият господар е тежко болен!

„Вероятно е хванал някой трипер или нещо още по-сериозно“ – професионално си помисли Теодора. В подобни изостанали общества, при липса на предпазни средства, неудържимите любимци на жените рано или късно се сдобиваха с някоя неудържима венерическа болест. И впоследствие се разделяха с някои мъжки части…

– Той ни изпрати, за да ви помолим да дойдете и да му помогнете.

– Ами… – поколеба се тя, защото без антибиотици едва ли щеше да бъде много полезна, а оперативното лечение…

4. Вешик – от Vescica urinaria, пикочен мехур; мехур, подут, нездрав.
5. Поро – праз, porro (Allium porrum) – простоват.

– Господарят ще Ви възнагради добре! – продължи тържествено той, разбрал погрешно колебанието ѝ. – Всички са чували за пословичната му щедрост!

Другите двама почтително мълчаха зад него и кимаха утвърдително с глави.

Теодора оправи поличката си и изтърси глупаво:

– Аз нищо не съм чувала, но щом казвате…

– Как?! Вие не знаете суверена на Зелената долина?! – не скри учудването си един от по-младите. Бяха облечени еднакво, в нещо като униформа. Доста странна, но далеч по-удобна от смешните… одежди на везира Вешик. Освен това имаха и къси, но опасни на вид мечове, провесени на стремената. Зад тях, завързан за седлото на единия, пристъпяше четвърти кон.

– Не, извиняваме се! – смути се Теодора. – Обаче ние идваме отдалече! Много далеч и …

– Вие? – не разбра Великият Везир.

– Аз и… и Мърка! – котката обаче нямаше никакво намерение да ѝ помага и, вдигнала крак, се лижеше безразлично под опашката.

– Аз и котката…

Вешик кимна разбиращо, въпреки че не разбра.

– Имате ли нещо, което да вземете? – от въпроса личеше, че се съмнява и пита само от учтивост. Но и също, че тръгването не подлежи на обсъждане.

– Всъщност, не. Като заминавахме… не взехме много – смутено обясни Теодора.

– Виждам – съгласи се везирът и я изгледа. Теодора оправи отново поличката, след това видя, че едната ѝ гърда стърчи изпод скалъпения криво-ляво сутиен от листа и попита предпазливо:

– Може ли да ми заемете някаква дреха?

– Разбира се!– усмихна се мъжът и галантно смъкна наметалото от раменете си.

Останалите изглеждаха разочаровани!

Заметнато от побеляващ, розов и пухкав дебелак, пурпурно-червеното наметало изглеждаше нелепо. Но на нейните рамене стоеше напълно различно. Може би малко късичко…

Скъса и стъпка проклетата поличка от трева.

– Трябва да побързаме – кимна Вешик на войниците, които отвързаха четвъртия кон. – Чакаме ви вече от два дни!

– Но как знаехте къде да ме намерите? – не се стърпя Теодора.

– Великата Предсказателка го е казала, още преди много години! – вдигна пророчески пръста си Великият Везир. – „Когато принцът се разболее! И всички пишман знахари, измамници се провалят! Ударете им по петдесет тояги по задниците и идете в гората! Там, на два дни път на север, ще намерите лечителката и рунтавата ѝ котка! Тя знае да лекува всички болести!“

– Значи не става дума за мен! – откровено отрече Теодора. – Аз не знам да лекувам всички болести. Никой не знае!

– Да! Да! Ето! – извика тържествуващо Вешик. Котката скочи уплашено на дървото, а войниците се спогледаха победоносно.

– Точно за вас е предсказанието! – везирът ликуваше като дете.

– Защо?! – недоумяваше Теодора.

– Защото тя е казала също: „И ще отрича, че лекува всичко, но ще умее!“

– Хъм…

– „И по това ще я познаете!“ Гадателката никога не е грешала!

– Дано да е така… – промълви повече на себе си Теодора, докато се качваше на специално оседлания с „женско“ седло кон. Никога не беше яздила с такова. Беше ги виждала само на стари снимки още отпреди голямата война. Изг-

леждаха нелепо, но това се оказа доста удобно облицовано и подплатено. Котката не се забави да се настани на коленете ѝ. Само металните стремена неприятно убиваха на босите ѝ крака.

– Защо гадателката не е отгатнала да ми донесат и едни обувки? – продължи да мърмори на себе си, възрастните жени често го правят. Но везирът я чу и се изчерви:

– Казах ви! Гадателката никога не е грешала! За съжаление, ние не винаги успяваме да разберем добре предсказанията.

– С предсказанията често е така – съгласи се учтиво Теодора, а Вешик продължи малко неуверено:

– Казала е: „И дрехи няма да има и двамата чекиджии ще я зяпат и помнят до края на дните си!“ – войниците наведоха глави, а ушите им се зачервиха като макове. Везирът добави по-тихо:

– „А дъртият пръдльо ще ѝ даде наметалото си. И добре ще направи, защото, колкото гнусно е на него, толкова добре ще изглежда на нея.“

Усмихна се гузно:

– Сега вече разбирам! Знаела е дори, че страдам от стомах!

– Пиеш червено вино, нали? – събуди се лекарят в нея, виждайки червения нос и торбичките под очите.

– Да!!!

– Смени го с бяло! – посъветва го Теодора. Знаеше, че пълната забрана на алкохола никога не сработва. – За всеки случай вземай след ядене по една супена лъжица отвара от копър и ще се оправиш!

– А за това какво е казала гадателката? – попита ехидно котката, но везирът не разбра, че е тя. А стеснително сви рамене и каза:

– Предсказанията са няколко тома. Проучих само указанията как да намерим лечителката… тоест Вас!

Годините работа с пациенти я бяха научили да познава кога лъжат, но не каза нищо.

Тръгнаха.

Глава Четвърта. Два дни път на юг

– Отдавна ли живеете сред природата? – попита учтиво Великият Везир. Яздеше редом с нея, а войниците бяха по-назад.

– Ами… не много – отвърна уклончиво Теодора. Как да му каже, че „горската лечителка“ е в гората едва от сутринта…

– Понякога и аз мисля да заживея така… – посочи храстите везирът с пухкавата си розова ръчичка с дълги, лакирани нокти и огромни пръстени – …спокойно, в хармония със себе си и природата, без да се ядосвам за дребното и всекидневието! Да прекарвам времето си в размисли! Но проклетият дълг!

Мърка, настанила се удобно на коленете ѝ, заби леко нокти през плътната материя на наметалото и се изсмя.

– Странни звуци издава котката ти – отбеляза Вешик.

– Тя е една особена порода – обясни Теодора и уж я погали, но стисна незабелязано Мърка за шията, макар да беше на съвсем същото мнение.

Великият Везир не би оцелял и два дни сред природата. Представяше си го как се препъва с изнежените си крачета из храстите и напразно търси нещо за ядене или зъзне нощем под някое дърво.

– Службата при Принца е огромна чест! Но изисква пълно себеотдаване и големи саможертви! – продължи везирът. – Вижте ме само! От бързане, грижи и усърдна работа си разбих стомаха! Как казахте, че се казва онази билка…

Да наречеш пиенето на вино саможертва и работа е доста странно! Мърка бе на сходно мнение, защото понечи да се обади, но Теодора ѝ запуши устата и каза:

– Наричат я копър[6] – Anethum graveolens, има едни мъничкі продълговати листенца, подобни на елхови иглички, но, разбира се, меки. Ухае много приятно…

Везирът гледаше празно. Явно не беше разбрал…

– Някъде му казват укроб, мърар, ането… купър – изреди тя.

– А, купър! Да, разбрах, купър! – доволно се ухили Вешик и пръдна.

Теди се направи, че не е чула, и за всеки случай запуши устата на Мърка. Но подцени ко-

6. Копърът е донесен от Китай в Италия от Марко Поло.

тешкото чувство за хумор. Животинчето се напъна и също пръдна.

Везирът я погледна и се усмихна разбиращо.

Войниците отзад се закашляха.

Продължиха мълчаливо, само Мърка, доволна от себе си, замърка шумно.

Теодора се опитваше да си припомни каквото знаеше за венерическите болести и направо не повярва колко добре ѝ служеше паметта. Напоследък се затрудняваше дори с имената на внучетата си. Успя да си спомни всичко, прочетено в студентските години, а също и стотиците – понякога доста странни, случаи в дългата си кариера. Добре, но в един момент си даде сметка, че това е само нейно предположение, и реши да попита:

– От какво се оплаква вашият господар?

– Нашият велик господар, богопомазаният Принц Поро, никога не се оплаква! Той е истински мъж и геройски понася страданията! – вдигна назидателно пръст Великият Везир.

– Прощавайте, исках да попитам какво му е, какво го боли?

– Благородният Принц Поро бе ранен в битка, а по късно го хвана „Антонов огън“. Подлата болест го повали на легло, вече от две седмици!

„Антонов огън“, замисли се Теодора. Някъде го беше чувала. Май от скитниците, те така наричаха гангрената. Това обаче не правеше нещата по-лесни, особено без антибиотици. Но правеше по-приемлива оперативната намеса. Мъжете са по-склонни да понесат загубата на крайник, отколкото на…

Слънцето започна да преваля, стомахът ѝ изкъркори в очакване. Горските кълпини, колкото и да бяха вкусни, не можеха да заситят младото ѝ тяло. От друга страна, някак не идеше горската лечителка да иска храна в гората.

Излязоха сред малка долина с обработваеми земи. Сред нивичките имаше прегърбени хора. Като видяха конниците, се изправиха и замахаха приветствено.

– Нашият господар щедро оставя на поданиците си половината от получения урожай! – самодоволно заяви Вешик.

„Много щедро!“, помисли си тя. „Работиш месеци с мотиката и някой готованец се домъкне и ти вземе половината! Но пък може и да не е чак толкова зле… Вероятно работеха усилно само няколко месеца от годината и имаха промеждутък за почивка.“ Беше чела страшни истории за едно време, още преди голямата война, когато хората били „свободни“ и рабо-

тели всеки ден от сутрин до вечер само за богатите и за банките.

– Поданиците на Нашия Господар го обичат! – добави везирът и изглежда не лъжеше. Поне не много. Хората изглеждаха добре нахранени, а радостта, че ги виждат, бе непресторена. Годините лекарска практика я бяха научили да познава, когато се усмихваха фалшиво.

Като видя лехите с розовите домати, червените чушки, нежно зелените тиквички, тъмно зеления лук и другите зеленчуци, огладня десет пъти повече. Даде си сметка, че през живота си (новия) бе яла само шепа къпини!

Скоро влязоха в едно мъничко селце, не повече от двадесетина къщички, накацали на хълмче, до кристално чисто езеро.

Там вече ги очакваха:

– Приветстваме Лечителката! Приветстваме Лечителката! – викаха хората и макар да не обичаше подобни неща, сега остана доволна. Вероятно щяха да ги нахранят!

Везирът и войниците слязоха от конете и тя ги последва. Мърка обаче остана на седлото – разбираше я напълно! Беше изяла две големи мишки и още нещо, докато беше на дървото.

Селяните се надпреварваха да я поздравяват и тя стискаше подадените ѝ сухи и грапави работни ръце. Едно чудно красиво малко моми-

ченце, облечено с рокличка от груб, но искрящо бял плат, се приближи и ѝ подаде китка цветя. Мънички, сини, но ухаеха така силно, като да бяха големи по метър и половина. Теодора ги взе и се вгледа в детското лице и лекарят в нея отново се обади:

– Какво има, миличка?

– Зъбчето! – проплака детето.

Ха сега! Как да излекува един кариес без лекарства и инструменти?! Престраши се и каза:

– Покажи!

Малката доверчиво отвори уста и Теодора се усмихна облекчено. Едно млечно зъбче се клатеше, избутано от растящия отдолу постоянен зъб.

– О-о-о-о! Няма нищо! Сега ще го оправя!

Хвана с два пръста мъничкото зъбче и внимателно го издърпа. Детето изохка, но не се дръпна. Теодора се зачуди какво да направи и понечи да ѝ го върне, но момичето сякаш не го искаше.

– Трябва да го вземеш! – подшушна ѝ Мърка от седлото на коня. – Как може да си забравила легендата?!

– Да, разбира се! – смути се Теодора и прибра зъбчето в джоба на наметалото, изглежда паметта ѝ не беше чак толкова добра. Вече си

спомни и продължението, но нямаше монета, която да даде на детето. Тук обаче Великият Везир показа, че разбира от дипломация, и скришом ѝ пъхна в ръката тънка сребърна паричка. Теодора я подаде на малката, тя я стисна в юмруче, усмихна се и побягна.

– Вечерята ви очаква! – съобщи важно и тържествено една дебела жена. Сякаш се намираха на прием в някой замък, а не на прашния селски мегдан. В гласа ѝ обаче звучеше и някаква стаена тревога… Въпреки че от какво може да се тревожиш, когато каниш гладни хора на масата си? Теодора не се замисли. Нито изчака втора покана, а забърза в указаната посока. За миг се притесни, че ще е първа, но беше толкова гладна, че щеше да го преживее. Обаче щом стигна до масата, Мърка вече я чакаше.

– Сбъдна се пророчеството! Сбъдна се пророчеството! – зашепнаха селяните и няколко жени се разплакаха от радост. – „Ако приеме гостоприемството ви и не чака покана, очакват ви сто години богати реколти! А ако котката я изпревари, от добро няма да се отървете! Благословени ще сте вие и децата ви…“ – мълвяха през сълзи десетки уста, но тактично не продължиха докрай предсказанието…

(„И дръжте далеч боба от дъртия пръдльо… защото ми отрови душата, дори през времето и пространството.“)

Глава Пета. Лисица без късмет

Вечерта дойде неусетно, като хитра лисица в отворен кокошарник.

Уморена от пороя впечатления на новия свят, ездата и, разбира се, не на последно място, учудващо вкусната храна, Теодора заспа веднага, щом легна на леглото в малката, но чиста, прясно измазана и ухаеща на лавандула стая, която доволните селяни любезно предложиха.

Мърка обаче нямаше никакво намерение да спи. Завъртя се за миг в стаята, подуши ъглите и веднага се измъкна през отворения прозорец. Теодора остана леко разочарована, защото много ѝ се искаше да я прегърне, но котките са волни натури…

Цяла нощ я нямаше. На разсъмване Теодора чу в просъница хрипове, скимтене, кучешки лай и протяжно тържествуващо мяукане.

Когато се събуди, видя Мърка на перваза доволно да облизва кръв от лапите си.

– Не е много учтиво да се биеш с кучето на добрите хора, които са те нахранили така хубаво! – отбеляза сънено Теодора.

– Какво куче?! – махна презрително с опашка Мърка. – Една лисица се навърташе около кокошарника.

– Е, радвам се, че си я изгонила – протегна се удобно на сламения матрак и се обърна на другата страна жената.

– Не точно… – двусмислено подхвърли котката.

– Защо? – надигна се Теодора.

– Стопанинът я дере в момента!

– О-о-о-о! – Теодора не знаеше как да похвали котка, която лови лисици. Изглежда в този свят всичко бе възможно. Мърка самодоволно продължи:

– Жена му ми благодари сто пъти и дори ми целуна лапата! Каза, че гадината ѝ отмъкнала вече пет кокошки! Обеща пет кила от онази, вкусната наденица от снощи! Само за мен! Но ще си я поделим, ти си ми приятелка! – скочи на леглото Мърка и двете се гушнаха.

– Този път ще приема! – съгласи се Теодора, беше ѝ вече неудобно постоянно да отказва предложените тлъсти мишки…

– Казах ти, че тук ще бъде интересно! – прошепна в ухото ѝ Мърка и започна шумно да преде. Топлината на малкото тялото ѝ подействува успокояващо.

Но не успя да заспи отново. Въртеше ѝ се в ума, че любвеобилното пухкаво животинче, притиснато до нея, е същевременно и безпощаден хищник. Меките лапки имат остри нокти, а сладката муцунка големи зъби. Но сякаш с хората не е така?! Спомни си за съпротивата, там често съвсем безобидни на вид хора се оказваха непобедими войни. Инструкторът по ръкопашен бой Изтуп не беше нито едър, нито изглеждаше силен. Но така и не видя някой да го победи. Единствен съветникът Илф, онзи с глупавата физиономия, успяваше да му се опре… но за малко. Колко време беше минало, тях отдавна вече ги нямаше! Целият ѝ предишен свят вече го нямаше!

– Аз съм тук! – каза Мърка, прочела мислите ѝ, и тя я притисна до себе си. Обичаше я!

Половин час по късно на вратата плахо се почука, трябваше да тръгват. Беше още тъмно, Теодора се изми на коритото до кладенеца, а Мърка се облиза щателно, първо под опашката, след това и мустаците. Закусиха обилно (предимно с надениця). Имаше и чай, насипан да изстива в тумбести глинени халби. Много силен и ароматен! Дали храната в този свят имаше такъв неповторим вкус? Или новото ѝ тяло имаше добри вкусови рецептори? Вероятно и двете. Великият Везир, според лекарското предписание, предпочете една още по-голяма

халба с бяло вино. Сбогуваха се с любезните домакини, като стопанката прегръща и целува Мърка, докато ѝ разроши опашката.

Когато се качиха на оседланите вече коне, слънцето тъкмо изгряваше. Женското седло си имаше преимущества. Не беше сигурна как щеше се да се чувства след вчерашната езда върху обикновено. Всички бяха още сънени и дремеха на конете, само Мърка предеше шумно и масажираше с лапички коленете ѝ.

– Какво означава името ти? Те одора[7], вероятно ароматен чай? – запита по едно време везирът, показвайки лингвистични познания или спомняйки си чая, който така и не опита.

– Не – разочарова го тя. – Означава дар от Бога.

Везирът кимна учтиво, надигна една голяма манерка, която му бяха налели домакините на тръгване, и отново се умълчаха. Минаха покрай още няколко мънички села, но без да спират, въпреки че хората ги приветстваха доста въодушевено. Слязоха от конете само веднъж, да хапнат, и то съвсем набързо, и отново продължиха. (Мърка, въпреки петте килограма превъзходна наденица, си хвана и мишка.)

Излязоха от гората, местността вече беше равнинна, пътят добре утъпкан и прав и нап-

7. От ит. tè – чай и odòre – миризма.

редваха бързо. Не след дълго пред тях се показаха високите кули на крепостта. Великият Везир се оживи:

– Строежът е започнат още от дядото на нашия Принц. А моят дядо лично е ръководел работите! Повикал най-добрите майстори от земята на зелените жаби! Каменоделци чак от Сивите планини…

Мърка леко заби нокти в наметалото! Везирът, сякаш чул неизказания въпрос, продължи:

– Когато завършили, всички били щедро възнаградени. А някои междувременно се оженили за наши момичета и останали тук. Те предали изкуството на наследниците си и сега нашите майстори са сред най-добрите!

Слънцето беше още високо, когато влязоха в замъка. Трябваше да признае, че дядото на принца беше похарчил добре парите си! Замъкът беше солиден, но също така и красив, направен с много добър вкус. Масивните високи кули сякаш се рееха безтегловни във въздуха. Направо ѝ се прииска да ги нарисува! (Някога като млада опитваше да рисува, но започна войната…) Изглежда и сегашният принц беше добър стопанин и не пестеше пари! Всичко изглеждаше спретнато и грижливо поддържано.

Докато се приближаваха, Теодора се любуваше на гледката, но щом минаха спуснатия подвижен мост, не успя да види почти нищо пове-

че от града. Оставиха конете в голяма конюшня близо до градската стена и бързо я заведоха във вътрешността на замъка. Там я чакаше болният.

Глава Шеста. Пациентът

Минаха през един подвижен мост, две обковани с желязо врати, три поста (войниците опитаха да изгонят Мърка, но тя скочи на рамото ѝ), преди да я въведат в… И тя не разбра точно къде.

Беше прекалено тъмно и отначало не видя нищо. Наложи се да спре и изчака очите ѝ да привикнат с мрака. Миришеше на застояло, на мухъл, но и на нещо друго… на болест! Постепенно започна да различава силуетите на хора, скупчени около голямо легло. Няколко идиоти дори тук бяха с ризници и бойни шлемове…

– Няма опасност – успокои я котката.

Минаха една-две минути, но въпреки това си оставаше твърде тъмно. Накрая си спомни, че е лекар:

– Дръпнете тези завеси от прозорците! – нареди уверено тя, или поне се надяваше, че звучи уверено. Но не последва нищо.

Обаче един нисък, но властен глас повтори и този път беше изпълнено незабавно. Светлината плисна ослепително в голямата стая и всички без нея закриха очи. Намираше се в нещо средно между музей и бална зала. Повечето от силуетите, които бе взела за хора, се оказаха рицарски ризници. На огромно, мърляво легло

лежеше прежълтял мъж със сплъстена коса. Единият му крак, отслабнал и потъмнял, висеше от леглото.

– Добре дошла във владенията ми! – поздрави я принцът.

И тя замръзна! Нямаше представа как трябваше да му отговори. Да се поклони? Да целуне ръка… или друго място? Затова намери компромис, благодари и се наведе да погледне отблизо крака. (Мърка скочи от рамото ѝ и се пъхна под леглото. Разнесе се цвърченето на ужасени плъхове.) Един поглед и вече бе наясно. Обикновена суха гангрена, но доста напреднала, най-добре да каже веднага истината:

– Ваше…величество, работата е доста сериозна! Аз ще направя всичко възможно… Но не знам дали ще мога да помогна!

– Аз съм си виновен! – отвори очи болният, виждаше се, че е много слаб. – Стотникът Муцаман[8] каза, че така е изгубил ръката си, но аз смятах, че е обикновена драскотина… – гласът замлъкна.

Хареса ѝ отношението на принца-пациент. Невзискателен, самокритичен, такива обикновено оздравяваха! За разлика от разглезените и придирчиви пациенти-принцове…

8. Муцаман – отрязана ръка на неаполитански.

– Ще ви излекувам! – постави ръка на студената му лепкава длан, но принцът не отвърна.

Някога в съпротивата цели две години бе лекувала без лекарства и почти без инструменти. Само с билки и подръчни материали. Вярно, че ранените момчетата често се влюбваха в нея. И даваха всичко от себе си, за да оздравеят и да я зарадват…

– Така! – огледа се решително. Тук нищо не ѝ харесваше. – Първо, трябва да го преместим в слънчева стая и сухо легло с чисти чаршафи!

– Но това е стаята на суверена! – отдръпнаха се повечето придворни.

– И какво от това?

– На това легло са умрели дядото и бащата на… – опита да спори някакъв мъж, облечен пищно или безвкусно (в зависимост от гледната точка), но тя го прекъсна:

– И какво? Трябва да оставим и принцът да умре…

– Не-не-не, в никакъв случай! – ужасиха се придворните.

– Тогава изпълнявайте!

Принцът не каза нищо, но един поглед на Великия Везир бе достатъчен всички да се разтичат.

Мърка излезе изпод леглото, беше цялата в прах. А в устата си държеше мишка.

– Тези хора не чистят ли под леглата? – Теодора усети, че го е казала на глас. Възрастните жени често го правеха. Една от прислужниците, изглежда най-главната, се засегна и обясни:

– Това не е обикновено легло, а скалдакуло[9], като на северните владетели! Вътре се опалва огън, за да държи топло.

– Аха! – кимна извинително Теодора.

– Но тук зимите са меки – продължи прислужницата – и не го палим.

– Да! – добави една от по-младите. – Особено откакто веднъж го загрели твърде много, а старият господар легнал пиян и си опекъл оня работа… – но я прекъснаха и я изпратиха да донесе метлата.

***

Съвсем наблизо имаше една далеч по-малка, но суха и слънчева стая. Докато прислужниците я подготвяха, Теодора нареди да стоплят вода и под нейно ръководство изкъпаха хубаво принца. Облякоха го и с чиста риза и го срешиха. Изглежда се почувства по-добре. Погледът му се проясни и дори поиска чаша вода. Поставиха го в новото легло и Теодора нареди:

– Донесете още топла вода!

9. Скалдакуло – шега, от итал. scalda – грея и cullo – задник.

Донесоха.

Тя първо провери температурата с лакътя си, после внимателно потопи ранения крак. И така няколко пъти, за по десетина секунди. Знаеше колко боли, но болният търпеше и не каза нищо. Дали нямаше да излезе прав Великият Везир, че принцът е истински мъж.

– И не забравяйте! Кракът в никакъв случай не бива да се оставя повече провесен надолу!

– Ама ако влезе в тялото лошата кръв? – започна пищно облеченият, но тя го прекъсна:

– Дръжте го вдигнат нагоре!

Послушаха я и тя започна да масажира внимателно, като продължи да обяснява:

– Всеки ден трябва да се измива така в топла вода с морска сол! Като постепенно продължителността се удължава. Скоро болката ще изчезне, но и трябва да се масажира, за да се подобри кръвообращението.

Кимнаха разбиращо. Въпреки че една ли разбираха много. Дори тя не беше напълно наясно. Ако пациентът скоро не се изправеше на крака, трябваше да започнат раздвижване, за да се наподоби ходене.

– За щастие е суха! – промърмори на себе си тя, защото мократа гангрена беше далеч по-опасна. Обаче остана доста изненадана от въл-

нението, което предизвика с думите си. Всички занареждаха радостно в хор:

– „И ако каже суха е, ще се излекува принцът! И ще е пак хубавецът на белия кон! И ще въздишат и ще се престискват дъртите курви, но това ще им остане.“

Пак някое предсказание, усмихна се тя. Какво да очаква от един изостанал свят.

Принцът, понесъл стоически всички процедури, се отпусна и заспа.

– С какво го храните? – обърна се тя към безвкусно пременения мъж.

Оказа се, че той е личният прислужник на принца, И. Брик[10]. Един от най-влиятелните хора в страната.

– Храним го добре! С най-тлъста сланина! Дебела четири пръста, от врат… Само дето напоследък не иска да яде.

– Трябва му лека храна!

– Тя, сланината, не тежи!

– Не на тегло! Не разбирате ли, лека храна! Трябва да разреди кръвта!

– А, разбира се, червено вино! То нали дава кръв!

Теодора поклати глава:

10. И. Брик – ибрик. Ибрикчия е служител на султана, който сам извършва действията по подмиването и подсушаването на задните части на господаря си.

– Пригответе му… йерусалимски артишок, той има подобен ефект.

– Какво е това? – изгледаха я тъпо.

Как да им обясни, беше видяла растението в нивите край пътя.

– Артишок! Ангинар! – занарежда Теодора.

Никакъв отклик!

– Едно като магарешки бодил… Карчиоф!

Накрая схванаха и се разтичаха.

– А също и плодове! Имате ли цитрусови?

– Да, старият Цитрус има много добра градина! – обясни самодоволно Брик.

Реши и да не пита за ананас[11]. Въпреки че беше много полезен при гангрена. Щеше да излезе сама да обиколи на пазара, трябваха ѝ и някои билки.

11. Защото смята, че няма да я разберат. Любопитна подробност е, че ананас по едно време в Русия е била забранена дума. В някакъв манифест император Николай II неудачно и многократно използва фразата „А на нас легла тяжкая ответственность… А на нас легло бремя… А на нас…“ Което било тълкувано като: „А на нас Бог хуй забил.“ А новинарите (понеже не можело да го кажат направо) започнали да пускат статии, в които се споменава „ананас ананас ананас“. И накрая цензурата изобщо забранила употребата на думата.

Глава Седма. Настаняване

Стаята, която им дадоха, беше доста хубава. Личеше бегло, че е варосвана преди двадесетина или повече години. Подът не беше просто от трамбована пръст и слама, а от грубо одялани с брадва дъски. Теодора си отбеляза да не изпуска дребни предмети… Иначе стаята не беше много голяма, но добре обзаведена – легло, маса, стол. Имаше висок прозорец с неповторим изглед към задния двор, обора и голяма купчина тор. С блеещи козички, агънца и ярета и едно магаре, дремещо дори когато яретата му се качваха на главата.

Теодора първо съблече наметалото на Великия Везир и облече една от белите ризи, които бе поръчала. Когато поиска дрехи, опитаха да ѝ пробутат няколко ужасни рокли! Как ги наричаха… криволини[12], приличаха повече на саркофази или подводни камбани, но сигурно бяха потежки! А с всичките безумни подплънки и обръчи, с тях не само нямаше да може да минава през по-тесните врати, но и нямаше как да се доближи до никой пациент. (Подобни ужасии бяха започнали да правят напоследък проклe-

12. Иронично-пренебрежително отношение, изразено чрез небрежно и нарочно сгрешаване на думата кринолин (широка женска пола, опъната на обръч, носена през XIX в).

тите моделиери и в Нада. Но за щастие ги харесваха предимно мъжете…)

Огледа се в едно надраскано и помътняло, но за това пък богато украсено огледало и остана доволна от резултата. Препасаната с колан риза много приличаше на лекарска престилка. Може би малко късичка… Следващите щеше да ги поръча и по-дълги…

Ако не забравеше. Възрастните жени често забравяха… Опа! Забрави, че вече е млада!

После се зае да прегледа билките, които намери на пазара. Можеше да бъде и по-добре, но стигаха да приготви първия мехлем за принца. По-късно трябваше да направи по-различен. Ананаси обаче нямаше, изглежда климатът тук не беше толкова топъл, колкото ѝ се струваше, или не беше подходящият сезон.

Мърка изяде мишката, която хвана под леглото на принца, а после и голямо парче наденица. Но вместо да заспи, започна неспокойно да обикаля по перваза и току да наднича през отворения прозорец.

– Какво те тревожи, мила? – погали я Теодора зад ухото.

– Разгонена съм – призна Мърка, – а там видях един хубав котарак! Ще отида да го…

– Не бързай! – усмихна се Теодора, като продължи да я гали.

– Защо! Какво да чакам, при нас е само веднъж-два пъти в годината! Вече знам колко бързо минава животът! Добре сте си вие хората, постоянно разгонени! Всъщност, тук видях няколко доста симпатични яки момчета, защо не захапеш за врата някой или дори някои?

– При нас не е толкова просто… – усмихна се Тора, представяйки си подробности…

– Не ми ги разправяй на мен тия! Ние виждаме в тъмното! Ако знаеш дъртата котка каквви ги е виждала вечер по улиците! Разправяла ли съм ти…

– Може и да си права – прекъсна я Теодора и продължи да забърква мехлема, – но все пак внимавай!

Котката се обърна язвително:

– С какво да внимавам?!

– С това, което си решила да вършиш!

– Мога да те уверя, че имам много богат опит! – потръпна прочувствено с опашка Мърка.

– Да, но с това тяло… нали ме разбираш!

– Да, хубаво ново тяло, изгарям от желание да го пробвам! – навири опашка котката.

– Щом тялото е ново… вероятно си девствена… отново!

– Да след стотици… и осем котила?! – изсъска презрително, но изведнъж се стъписа. – О, мамка му! Права си!

Изглеждаше смешно объркана, пристъпи неуверено и каза:

– Май… май ще го отложа… за по-късно.

– Съжалявам, че ти развалих… – извини се Теодора на приятелката си.

Котката не отговори, върна се обратно, скочи на стола, пъхна нос под опашката си и заспа. Теодора я погали и започна да кълца живовляка в хавана…

Глава Осма. Инструментализация

Има доста мъже, които не си спомнят за първата среща със съпругата си, но нейният имаше много сериозно оправдание. Когато след последната битка донесоха Ферито[13], бъдещият ѝ съпруг, в болницата, горкият беше почти разкъсан на две от картечен откос. И всички, дори тя самата, смятаха, че няма да оцелее… Тогава отец Курнакия (старият мъдър отец!) отпи глътка вино (гледката си беше страшна) и заяви, че ще го бъде!

Шест часа го търпи Теодора, докато събере разкъсаните му органи. Най-трудната и дълга операция, която беше правила някога. Три пъти се сменя екипът от асистенти, двама припаднаха, а един се отказа от лекарската професия и влезе в манастир. Само един остана докрай с нея и благодарение на него тя успя. Странното беше когато го потърси след това и се оказа, че никой не го знае кой е!

По късно писаха, че е било цяло чудо в онези условия и материали да се извърши подобна операция, и то успешна. И бяха прави! А след години мнозина дори не вярваха. Не ги винеше,

13. Ферито – ранен, от ferita – рана. Вероятно от fèrro – желязо, желязно острие.

ако ѝ бяха разказали подобна история, самата тя би се усъмнила.

Ферито обаче имаше добро чувство за хумор и често се шегуваше, че никоя друга жена не познава така добре съпруга си (отвътре!).

И беше прав!

Влюби се в него още на другия ден, когато той отвори за пръв път очи! Бяха като небето, наситено сини… лазурни! (Като на Разхайт) Колежките ѝ казваха, че всъщност е заработил майчинският инстинкт, но тя знаеше, че не е така! Просто се обичаха!

Той така и не се възстанови напълно, не можеше да извърви повече от километър и лесно се изморяваше, но беше прекрасен съпруг. Да не говорим, че се грижеше за всичко в дома им. Готвеше, чистеше переше. Шегуваше се, че тя е мъжът в къщата, когато се прибираше капнала от работа в болницата.

Живяха заедно само двадесет години, но бяха двадесет щастливи години! Затова не се омъжи повторно, макар и ухажори да не липсваха.

***

Изминаха няколко напрегнати дни, принцът стоически понасяше затоплящите процедури. Въпреки че много го болеше. Мехлемът от живовляк, зехтин и восък също помогна, кракът

започна да добива розов цвят. Но не достатъчно! Стана ѝ ясно, че притокът на кръв беше затруднен. Обаче защо и от какво?! Дали не бе останало парче от острието, което го беше ранило? Реши да избегне излишни обяснения и отиде направо при Великия Везир:

– Съжалявам, но няма да успея да излекувам принца само с мехлемите! Ще трябва да отворя отново раната! Има нещо, което пречи на кръвообращението! Надявам се, че просто притиска артерията, без да я е пробило… Но имам нужда от инструменти!

Везирът я изгледа ужасено и отпи глътка от манерката си.

– Тънки острието за рязане, игли и някакви клещи! – продължи тя и Вешик веднага се отзова. По-точно се разкара. Но не можеше да се отрече, че бе взел присърце съдбата на господаря си! Хората му бързо ѝ донесоха цяло ведро с инструменти. Без да пита разбра, че са от тъмницата. Имаше камшици, гарота, фунии за пълнене на червата с вода, круши, испански ботуши, железа за жигосване… И разни други неща, за употребата на които не можеше и не искаше да гадае…

Обаче нищо полезно, с което да избави от страданията принца! Най-малките клещи бяха колкото юмрук. Не искаше и да мисли за какво са използвани! Колко полезна щеше да бъде една

проста пинцета за вежди. Да, това беше идея! Реши да попита някоя от придворните дами, но като видя веждите им, надвиснали като върбалак над дълбок речен вир, се отказа.

Беше дочула, че в другото крило на замъка, откъм конюшнята, има ковачница. Никога не беше ходила, но знаеше къде е. Взе чифт ръждясали клещи с подходяща форма и тръгна да помоли ковачите да ѝ направят подобни. И, разбира се, много по-малки.

Мърка тръгна след нея, но видя един едър рижав котарак с едно ухо и се изгубиха някъде. Лечителката продължи сама. Забеляза, че минувачите я гледаха странно, докато разсеяно щракаше със зловещия инструмент да раздвижи ръждясалите челюсти. А две миловидни, като същински ангелчета момчета, от придворния хор, като я видяха със зловещия инструмент в ръце, прескочиха високата ограда на конюшнята и се скриха в сламата! Защо ли се изплашиха от нея?! А така хубаво пееха!

Разнесе се протяжен котешки вой! Явно Мърка бе захапала котарака за врата…

Ковачницата беше веднага след конюшнята. Великият Везир ѝ беше разказал, че първоначално била само за подковаване на конете. После дядо му наел най-добрите майстори и започнали да правят и оръжия. И то много добри! Славата им се носела далеч зад пределите на царс-

твото. Благородници от далечни страни идвали да си поръчат мечове и саби! Така и не успя да разбере желанието на мъжете да пробиват дупки в ближния си! Толкова трудно зараства-ха… (Като студентка беше слушала лекциите на доктор Мато Да'легаре[14], който му отдаваше сексуално значение.)

Главният ковач я прие много любезно в огромната си опушена и пълна с железария работилница. Предложи ѝ от обилно подправената си с чесън пастърма и наля рог от тежкото си сладникаво червено вино. Чираците спряха да блъскат с големите чукове, за да не ги смущават, и зяпаха гладно. Не разбра дали нея, пастърмата или виното. Ковачът, след като цял час опитва да ѝ предлага вместо клещи разни неща, които имаше в наличност – дълъг меч, двуостра брадва, плетена ризница, боен шлем или боздуган – накрая призна, че никога не е правил нещо толкова малко и ще му трябва поне седмица!

За всеки случай я прати да опита и при… онези лигльовци, златарите. Защо пък не, Теодора обичаше бижутата. Като млада беше имала няколко и то доста красиви. После обаче ги подари едно по едно на дъщеря си и на снахите. За какво са украшения на една бабичка!

14. Мато Да'легаре – от итал. – луд за връзване.

Опа… все забравяше, че вече е млада! (Колко странно звучеше!)

Допи си виното и тръгна развеселена към златарите. Там също посрещнаха добре лечителката, почерпиха я със сладки (за съжаление, без вино!). И, подобно на ковача, първо ѝ предложиха от готовите си продукти. Сама не разбра кога се съгласи за един пръстен, гривна с формата на змия и огърлица. Изобщо не помисли как ще ги плаща! Но, щом ѝ ги предлагаха, значи можеше да си ги позволи! Настоя обаче за клещите. Златарите, след като се посъветваха помежду си, ѝ зададоха няколко съвсем неочаквани въпроса.

Злато или сребро предпочита Уважаемата Лечителка да използват за направата? А после, с какви скъпоценни камъни трябва да бъде украсата?

Тук може би се увлече, поръча златни клещи с украса от червени рубини и едни по-скромни, сребърни, с лазурит. Разочарованието дойде като обещаха, че за края на другия месец ще бъдат готови! Специална поръчка за Лечителката! Трябваше да измисли нещо друго, принцът не можеше да чака толкова!

Минавайки обратно покрай конюшнята забеляза, че младите коняри я зяпат жадно. Момчетата, които пееха в хора, отдавна бяха избягали. Но и тя ги беше забравила. Сладкото вино

се разливаше в тялото ѝ и нямаше нищо против да привлича погледите им.

Да привлича!

Да привлича!

Завъртя се на пети и се върна при ковача:

– Магнит! Имате ли магнит?

Отначало той не я разбра, но ѝ предложи още вино. Накрая, след дълги обяснения и още един рог вино, загря и ѝ даде парче сивкав метал.

– Каламита[15]! – така наричали магнита тук.

Изпробва го на една недовършена ризница и остана доволна, беше достатъчно силен. Тръгна да излиза от ковачницата, но си спомни нещо и се върна. Ковачът я разбра погрешно и предложи още вино, но този път му отказа.

– Искам да знам за оръжията ви… Железни са, нали?

– Не, уважаема! – не я разбра отново вече порядъчно подпийналият ковач. – Чиста закалена стомана!

– Имам предвид, че не са медни или бронзови?

– Не, разбира се! Ние сме цивилизовани хора, не диваци! Дори се къпем всяко лято… само де-

15. От ит. calamìta – магнит.

то аз, в залисията… миналата година пропуснах!

Глава Девета. Операция

Теодора не помнеше колко успешни операции беше направила през дългата си лекарска практика! (Всъщност, започна да оперира още като медицинска сестра, през войната.) Стотици? Хиляди! (Чак в последните години, преди да се пенсионира, в болниците въведоха строга отчетност. Но по времето на съпротивата, а също и в първите години след победата, хората бяха много по-важни от документите. Не всички операции бяха успешни! Понякога в ръцете ѝ умираха хора, тях си ги спомняше… всичките!

Тук поне нямаше непосредствена опасност за живота. Процедурата беше рутинна. Въпреки това се приготви възможно най-добре… Поне за условията. В съпротивата често се беше справяла и с по-малко…

Наточи и дезинфекцира два малки ножа от кухнята и една голяма игла, безцеремонно иззета от шивачките. Излъска до блясък две сребърни лъжички (от личния набор за чай на принца). Разцепи една пръчка от смрадлика (отрязана от един храст зад тоалетната), пъхна в процепа магнита и привърза с чист конец. Получи се нещо като миниатюрна каменна брадвичка. С нея щеше да извади отломката

от острието, останала в раната. Ако не грешеше.

После опита да обучи за асистентка някоя от прислужничките, но те, глупачките, припадаха само като споменеше за кръв. Сама обаче нямаше да се справи, за миг помисли дали да не помоли Мърка, но котката пак беше изчезнала някъде. Наложи се да вземе едно яко момиче от кухнята (тази, която колеше птиците).

Преди няколко дни беше приготвила от билки упойваща отвара за принца. И като всеки съвестен учен, я опита първо на себе си. Действаше безупречно! Изпи една мярка сутринта… и се събуди чак след пет часа следобед. На ръката си имаше кървава следа от котешки нокти. Бяха се уговорили с Мърка да я одраска. Действаше… не беше усетила абсолютно нищо!

И така, рано на другия ден, понесли заедно с прислужницата хирургическите си инструменти, преминаха тържествено по коридорите към стаята на принца! Десетки очи ги наблюдаваха, запленени от важността на събитието. И обсъждаха формата на кървавите петна върху престилката на прислужницата. За щастие им отдадоха магическо ритуално значение.

Теодора беше виждала много хора преди операция и знаеше, че всеки се държи различно. Принцът отново се прояви като образцов па-

циент! Спокойно си изпи отварата и легна на „операционната“ маса, която любезно ѝ заеха касапите (този ден нямаше да колят прасе, а овен).

И докато Теодора нетърпеливо очакваше „упойката“ да подейства, той неочаквано се усмихна и тихо ѝ каза:

– Не бой се! Ще успееш!

Тя се поколеба дали да го попита откъде знае, но той добави още по-тихо:

– Гадателката го е казала: „И ще го…“

Но не успя да довърши какво ще го, защото заспа.

Теодора се зае за работа, постави на себе си и на асистентката си маски, които вчера ушиха шивачите. Обръсна и дезинфекцира внимателно оперативната област и покри всичко с чисто парче плат, в което направи дупка за „работа“. Отначало не смяташе да го прави. Но забеляза, че помощничката ѝ се разсейва, не отделяйки очи от „мъжкото достойнство“ на принца.

С единия от ножовете направи малък надлъжен разрез, надяваше се, че ще е достатъчен. След това внимателно отвори старата рана. Плътта беше изгубила естествената си еластичност, потече тъмна кръв и замириса лошо. Теодора попи кръвта с чист парцал и нареди на

готвачката да разтвори среза в мускула със сребърните лъжички. Забеляза, че глупачката беше поставила маската да попива обилната пот, която се лееше от челото ѝ, но беше късно за забележки. Внимателно пъхна магнита в отвора на раната.

Чу се едно ЧЪК. И острието на копието излезе, здраво залепнало! Изчака малко, докато потече чиста кръв, заши с три шева раната и седна да чака.

Мърка се появи отнякъде и без да каже нищо се настани на коленете ѝ. Беше много уморена и скоро и двете задрямаха.

Прислужничката, за която бяха забравили, се повъртя наоколо и като видя, че повече не е нужна, си излезе, като побърза да се върне в кухнята, за да разкаже за операцията на останалите. И понеже добрата жена се занимаваше с клането и почистването на птици, неволно изпъстри разказа си с много кръв, черва, воденички и дробчета.

След няколко часа принцът я събуди и докато Теодора търкаше сънено очи, той заяви, че се чувства по-добре. Не му повярва, разбира се, беше твърде рано. Обаче добре знаеше, че пациентите, които вярват истински в своя лекар и в лечението, придобиват мощна енергия и много по-бързо оздравяват. Някога тя самата го беше използвала. Вярата е страшна сила. Още

на другия ден кракът на принц Поро започна да възвръща нормалния си цвят и размери. А след няколко дни болният се изправи и проходи!

Глава Десета. Сълзи

Лекарите често виждат хора да плачат, понякога от радост, но доста по-често от мъка. Някои, казват, с времето привиквали, но Теодора така и не успя… Все пак остана много изненадана като видя всички от двора на замъка просълзени да гледат как принц Поро неуверено куцука по алеята, подпирайки се на дългата си сабя. В очите на повечето жени се чешеше… зле подтиснатото желание да се спуснат да го целуват… на някои от мъжете също!

Тези хора наистина го обичаха.

Него, Господаря! Или беше проклетият стокхолмски синдром? Беше чувала за това как робите стават съпричастни с мъчителите си. Най-зле било преди голямата война, защото хората вярвали, че са свободни.

Но в случая едва ли беше така.

Принцът определено беше добър човек и за поданиците си той беше всичко! (Поне за тези в двореца.)

Смехът и плачът са заразителни! Сама не усети кога очите ѝ се насълзиха. Може би защото си спомни за единствения път, когато видя съпругът си да плаче. Не когато дойде в съзнание и многобройните рани и шевове го боляха. Не и когато опитваше неуверено да ходи.

А от обида!

Беше ясно, че никога няма да се възстанови напълно от тежките наранявания, и подадоха молба за пенсия. В така наречения социален отдел, наскоро открит от прогресивни елементи в съвета.

След няколко месеца чакане дойде съобщение, че му отказват! С мотива, че бил работоспособен, защото имал крака и ръце! А също и строго предупреждение, че подобни опити за измама ще бъдат сериозно санкционирани! Както и закана, че са започнали разследване!

Не бе нужно много, за да се разбере, че не бяха разгледали сериозно случая. Обичайният чиновнически мързел и бездушие. Защото, ако си бяха направили труда да проучат малко по-подробно, не биха посмели да напишат подобно писмо на съпруга на самата Теодора! Легендарната докторка от съпротивата!

Тогава обаче той… заплака! И тя с него! Всъщност това бяха всички неизплакани сълзи през годините… Мнозина приятели ги посъветваха да се оплачат направо в съвета, все пак и двамата бяха участници в съпротивата! А тя дори нещо повече. Обидата обаче беше толкова силна, че не го направиха. Дори повече не го обсъждаха! Сякаш не се беше случило! Разбира се, работата не остана така. Все пак някой беше казал на самия председател на съвета, оня с

малко глуповатата физиономия, наследникът на стария Нлос Сано.

С него не просто се познаваха много добре, а бяха приятели! Беше го лекувала няколко пъти. Първия път, рана в бедрото, почти като на принца, но не острие, а куршум, заседнал в мускула. Само че беше отляво. А след това ръцете му… Всъщност, заради него излезе в съпротивата. Приятелят му Разхайт го доведе в лечебницата, където още беше сестра, при стария доктор[16] Гено! След това дойдоха войниците на освободителите, за да ги арестуват, и докторът остана да ги задържи, а тя мина в нелегалност. Никога нямаше да забрави добрия стар доктор. Беше прекрасен човек!

Но и председателят на съвета си беше на мястото! Само след няколко дни самият директор на пенсионния отдел лично донесе в дома им решението за пенсиониране. Имаше две сини очи, липсваха му и два зъба. Но само лявата ръка беше в гипс и накуцваше само с десния крак!

Извини се стотици пъти, опита да им целува ръцете. И многократно помоли да съобщят

16. Старият доктор – препратка към Януш Корчак, наричан Старият доктор или Господин доктора. Полски лекар-педиатър, писател и педагог от еврейски произход. Убит е през 1942 г. в немския лагер на смъртта в Треблинка заедно със своите възпитаници от сиропиталището, в което е работел.

на Председателя на съвета, че въпросът е уреден. Уреден! Уреден!

Уреден!!!

Колкото обидно и тъжно им беше преди, толкова смешно им стана!

Беше време, когато съветниците не обичаха бюрокрацията и често раздаваха правосъдие сами, ако не броим разбира се тоягата!

По-късно разбра, че Разхайт също е помагал на председателя. (Причаквал тези, които опитвали да избягат през прозореца.) Голям сладур беше този Разхайт и страшно си падаше по нея. Как ли не я ухажваше! Веднъж идиотът се беше прострелял сам на доста… чувствително място, за да му обърне внимание… Тя също много го харесваше, но знаеше, че не е за нея.

Унесена в мислите си, не усети кога принцът се е приближил към нея и ѝ каза:

– За това, което направихте, вие завинаги ставате член на семейството ми! Кажете ми какво още мога да ви предложа в знак на признателност?

Теодора се стъписа! Какво можеше да иска? Имаше всичко. Покрив, облекло, храна! Вършеше работата, която обича! Вешик ѝ беше дал цяла кесия с дребни монети, от които не бе харчила почти нищо… Тя никога не беше се ин-

тересувала от пари. Стигаше ѝ просто да не липсват. Никой не спомена за плащане на бижутата от златарите…

– Благодаря, оценявам много Вашето гостоприемство, Принце! Но имам всичко, което ми е нужно, и дори повече!

– Добре! – кимна принцът. – Но ако някога имате нужда от нещо, не се колебайте! Достатъчно е да кажете!

– Разбира се! – съгласи се тя. Макар да не намираше какво повече би могла да иска…

– А може би котката ви ще пожелае нещо? – приведе се принцът към Мърка, която се притискаше до краката ѝ.

Значи, не бе му убегнало, че тя говори!

За миг се обезпокои, дали ще му отговори и какво ли изобщо ще каже? Котката не признаваше авторитети и имаше много „грапав“ език. Но Мърка се облиза по носа (добре, че не под опашката) и каза:

– Кажи на проклетите ратаи да не ми плашат котараците, когато… нали ме разбираш!

– Разбира се, ще бъде направено! – увери я принцът. – Искам да знаете, че силно съм заинтересован от вашите потомци! Ще се радвам много, ако говорещи котки населяват замъка!

– А, за това няма проблем! – зарадва го котката. – Работя по въпроса и усещам, че скоро ще бъда бременна!

– Значи се договорихме! – усмихна се принцът. – Само ако може и аз да помоля за нещо?

– Казвай! – изгледа го изразително Мърка.

– Когато следващия път го правите… нали ме разбирате, опитайте да мяукате… малко по-тихо! Или поне не точно под моя прозорец…

– Добре, ще опитам! – съгласи се великодушно Мърка.

В замъка още от началото се отнасяха към Теодора с уважение. Сега обаче се беше превърнало направо в обожание… Бе спасила техния принц!

А принцът се възстановяваше добре и надмина очакванията ѝ. Скоро ходеше уверено и се оказа, че беше доста по-млад, отколкото ѝ се видя отпърво. Изкъпан и избръснат, се виждаше, че едва ли бе на повече от двадесет и петтридесет години.

Горкият! Вече бе успял да се ожени, да има дете и да овдовее. Съпругата му, принцеса Деса, бе починала при раждането, преди само няколко месеца. Всички казваха, че ако тогава е била тук, сигурно е щяла да я спаси. И вероятно бяха прави. Покойната му беше оставила ед-

но прекрасно мъничко момиче. С остро като на мишле носле!

За малко си поигра с мисълта да се омъжи за него, но бързо я отхвърли. Повече никога нямаше да се захваща с пациент. Пък и беше още твърде млада за женене! Какво са деветдесет и няколко години… Когато сподели решението си с Мърка, тя каза с укор:

– Глупачка! Можеш поне да го захапеш за врата! Вие хората сте…

ЧАСТ ВТОРА

Глава Първа. Богомила се качва… на масата

Теодора седеше сама в стаята си (Мърка се запиля някъде по котешките си работи) и скучаеше до смърт! Когато беше стара… Опа… Колко странно звучеше, обаче наистина, когато беше стара, можеше да прекара дни наред сама, без да обърне внимание! Сега обаче беше съвсем различно. Може би ставаше нещо от хормоните…

В качеството си на лечителка беше обявила, че всяка сутрин ще приема болни… и два дни напразно чака някой нуждаещ се от услугите ѝ! На третия ден, след като се убеди, че ще е същото, реши сама да си потърси пациенти. И понеже се явяваше придворната лечителка, отиде да види малката принцеса, Идия-Стеса[17].

Покоите на наследницата на кралството бяха в другото крило на замъка и ѝ трябваха десетина минути, за да стигне. Няколко шумни прислужнички се мотаеха във високия коридор. Гледаха през прозореца, обсъждаха голите до кръста ратаи, които стоваряха сено пред обора, и почти не ѝ обърнаха внимание, когато мина покрай тях и влезе в стаята.

17. Stessa, ит. – същата, самата (бел. авт.)

Малкото като кукличка момиченце кротко спеше в люлката си, която леко се полюляваше от вятъра, влизащ през широко отворения прозорец.

Това хубаво!

Беше успяла да им набие в дебелите глави, че чистият въздух и слънцето са жизнено необходими за здравето… (Но се наложи, по нейно настояване, Великият Везир да ги събере пред замъка и да ги накара да го повтарят цяла сутрин!)

Взе принцесата на ръце и я съблече. Тя само измърмори нещо и продължи да спи. Нямаше везна, за да я премери. Отбеляза си наум, че трябва да си намери (заедно с още десетки неща). Но дори така, опитната ѝ ръка установи, че теглото е в нормата. Огледа я внимателно, но не откри нищо нередно. Само като че ли… принцесата беше твърде сънлива? Но много бебета са така, а тя щеше да бъде принцеса. Вероятно щеше само да яде и спи през по-голямата част от живота си! Механично смени пелените, върна я в люлката и излезе.

Жените, увлечени в разговор за задника на един млад коняр, не я забелязаха. Не се сдържа и хвърли един поглед. Трябваше да признае, че младежът си го биваше! Само че глупакът развали всичко като се усмихна и разкри, че повечето му зъби липсват! Теодора се обърна и

тръгна, затова не видя неприличния жест, който той направи, но прислужниците останаха очаровани!

***

Щом се приближи до стаята си, отвътре се чуха ужасни писъци и побърза да влезе! Вероятно някой пациент изпитваше силна болка и имаше нужда от нея!

Оказа се не това, което очакваше.

Едно пълничко момиче се беше покачило на масата и пищеше колкото му глас държи, докато Мърка, наежена и съскаща, ѝ беше препречила пътя към вратата.

– Какво става тук?! – опита се да ги надвика Теодора.

– Ровеше ти в нещата! – изсъска Мърка.

– Не е вярно! Просто разглеждах билките! – прошепна момичето прегракнало. Беше останала без глас. Как ли не беше дошъл никой от охраната? Или смятаха, че писъците са нормални при лечение?…

– Все пак остава въпросът какво търсиш в стаята ми?

– Великият Везир ме изпрати, за да ви помагам! – гордо заяви момичето. – Искам да стана лечителка, като Вас! Искам да се науча да лекувам!

– Любопитството погубило котката! – каза Мърка, но видимо омекна и скочи на леглото. Гостенката неловко слезе от масата.

Какво да я прави?!

Нямаше достатъчно работа дори за себе си! От друга страна, беше неудобно да я отпрати, пращаше я самият Велик Везир…

Всъщност, нямаше да е зле, ако обучи някого на това, което знаеше. Един ден щеше да си тръгне от този свят. По един или друг начин…

Беше добре да остави знанията си!

– Значи ти искаш да учиш?

– Да!– твърдо заяви момичето.

– И котката ми не те е разколебала?

– Не, аз обичам котки! Имам почти същата… само дето не говори.

– Мъжка ли е? – попита живо Мърка.

– Не, женска! – отвърна момичето и Мърка веднага изгуби интерес.

– Как се казваш? – попита я Теодора.

– Божидара-Богомила!

– Хъм – погледна, но не коментира, а започна да подрежда разбутаните шишенца и бурканчета, но Божидара-Богомила я спря:

– Аз ще оправя!

Това вече ѝ харесваше, остави я да се труди и седна на грубия дървен креват. Мърка веднага се настани до нея:

– Тя е глуповата, но не е лоша! – заговори, сякаш момичето не присъстваше. – Често пъти хората се държат грубо с котките, ако стопанина го няма! Тя обаче ме погали!

– Тогава защо я накара да се качи на масата? – попита Теодора и на свой ред погали Мърка.

– Защото започна да рови из шишенцата с отварите! Според мен търсеше „любовно биле“!

Момичето, което досега досега се правеше, че не чува, потрепна.

– Сигурно е харесала някой мъжкар и иска да го захапе за врата!

Ушите на Божидара-Богомила се зачервиха и тя се обърна:

– Не е вярно, Кацо си ме обича и без…

– Не се и съмнявам! – съгласи се Теодора, защото не искаше да слуша любовни истории.

– Ние се обичаме и ще се оженим! – продължи уверено Божидара-Богомила.

– Да не забравиш да ни поканиш на сватбата! – облиза си мустаците Мърка.

– Ъ-ъ-ъ-хъ… – съгласи се неуверено бъдещата булка, изглежда трудно приемаше идеята да

кани говореща котка на сватбата си и затова попита:

– С какво друго мога да помогна?

Тук Теодора се замисли. С какво наистина?

И тогава ѝ хрумна! Дали точно тя, местното момиче, не можеше да помогне в намирането на болни?

– Знаеш ли, скъпа, проблемът ми е в липсата на пациенти! Хората или се страхуват от мен, или се опасяват, че ще им искам пари… А аз не съм страшна и не искам нищо…

Чувстваше се задължена и искаше да оправдае кесията с пари, която незабележимо пъхна в ръката ѝ Великият Везир. С обяснението, че това е пролетната ѝ заплата (принцът плащал на сезон).

Беше попитала и се оказа, че с такава сума можеше да се живее добре в някоя странноприемница цяла година, като предстоеше да получи още три, а в замъка не плащаше нищо…

Великият Везир Вешик беше прав, Принц Поро е щедър.

– Кажи ми, ти познаваш ли хората наоколо?

– О, да! – оживи се Божидара-Богомила. – Знам всичко за всички! Вчера, стрина Кина, готвачката, хванала мъжо си с млекаря…

– Не! – спря я Теодора. – Искам да ми кажеш, знаеш ли някой да се оплаква от нещо?

– Знам! Разбира се! Леля ми се оплаква, че вуйчо не я слуша…

– И това не е по моята част! Искам да знам за физически проблеми!

– Пак леля ми! Оплаква се също, че на вуйчо не му става оная работа…

– За това ще мислим по-късно… След като приготвя някоя-друга отвара. Засега ми кажи, знаеш ли някой болен? – Надяваше се, че е достатъчно ясна. – Някой нещо да го боли?

– А, да! Приятелят ми често казва, че го боли оня работа.

– А така ли е? – опита да уточни Теодора, предполагайки вероятни поражения от сифилис.

– Не знам! – призна откровено помощничката ѝ. – На пипане си е съвсем нормален! Като на всички други!

– Това момиче ми харесва! – обади се Мърка.

– Добре-е-е… – опита да скрие усмивката си Теодора. – Да опитаме нещо по-просто. Някой, който се е наранил, порязал…

– Да! Брат ми. Заглеждал се по задника на съседката и си посякъл крака с брадвата!

– Тогава да вървим да лекуваме брат ти!

Глава Втора. Защо плаче принцесата?

Теодора приготвяше лекарската си кошница за сутрешната обиколка на пациентите. За щастие нямаше сериозни случаи, мехлем от смрадлика за рани, отвара от копър за колики… Този ден щеше да е сама.

Божидара-Богомила беше заминала за няколко дни на гости при баба си в едно отдалечено село. Немощната старица си бе навехнала крака на лов за глигани.

А снощи се бяха скарали с Мърка! Беше решила да вечеря лека зеленчукова супа с джанки. Готвачката се постара специално за нея. И въпреки че предвидливо поръча за котката едно хубаво парче наденица, Мърка се разсърди и изчезна без да яде! Надяваше се, че бързо ще ѝ мине. Тя просто не можеше (или не искаше) да разбере, че хората ядат не само месо.

Тъкмо излизаше, когато на вратата се сблъска със самия Велик Везир. Беше сигурна, че ще е заради проблемите му със стомаха и газовете, затова излезе на по-проветриво в коридора. Но той изстреля загрижено, без да поздрави:

– Принцесата плаче!

– Преди само няколко дни я прегледах – отвърна спокойно Теодора. – Всичко беше напълно нормално, малките деца често плачат. Това не…

– Но тя плаче без прекъсване! – почти изплака Вешик.

– Нищо такова не забелязах, беше… доста спокойна. Твърде спокойна, дори не се събуди…

– Тя не плаче всеки ден, а само при втората дойка – обясни услужливо Вешик.

– Втората ли? – не схвана Теодора. – Как при втората?

– Да, при първата спи като къпана! – потвърди везирът.

– А, не разбрах, защо трябва да са две?

– Как защо, всички благородници имат по две! Такъв е обичаят.

– Глупаво изфукване – поклати глава Теодора.

– И Гадателката така каза – съгласи се везирът. – Но то помага на някои бедни жени да…

– Аха, ясно…Принц Поро е щедър! – кимна Теодора. Даряването на излишъка от кърмата е едно много благородно дело, но някои го правеха за пари. Тя не намираше нищо лошо.

– Но принцесата плаче при втората – повтори везирът и Теодора се замисли.

– Може би млякото ѝ да не е достатъчно… Какво чакате, сменете я!

– Вече го направихме!…

– Възможно е и другата… – започна тя, но везирът я прекъсна:

– Три пъти!

– Три…

– Да, три… И същото… Плаче!

– Хъм… – замисли се Теодора. – Много странно!

– Да! – съгласи се Вешик. – Дори казаното от Гадателката е съвсем неясно!

– И какво е казала?

– Ами… не разбрахме много-много смисъла. Казала е „вижте какво преживя първата крава“?! Обаче принцесата още не яде краве мляко! – разпери безпомощно късичките си розови ръце.

– Хъм, така ли? Тогава ми покажете първата дойка!

– Но при нея принцесата спи!

– Точно затова!

Отне известно време, докато открият първата дойка, защото тя днес не беше на работа. Но накрая доведоха грубовата, яка… мома с черни зъби и блуждаещ поглед. Теодора май я беше виждала пред стаята на принцесата.

Приличаше доста на крава и то не само защото премляскваше бавно!

– Какво дъвчеш? – попита я строго Теодора.

– Беттмел – провлачено отвърна „кравата“ и извади от устата си полусдъвканото топче…

Теодора го взе и помириса подозрително… Познаваше го, някакъв слаб наркотик. Имаше успокоително въздействие. Използвала го беше в съпротивата и като обезболяващо… Обаче много внимателно, защото предизвикваше пристрастяване.

Всичко беше ясно! Веществото преминаваше от дойката в млякото ѝ и така упоена, принцесата спи. На другия ден обаче, при другата дойка, малката плаче от наркотичен глад… Децата на наркоманите често се раждаха така…

– Всичко е ясно! – обърна се към везира. – Просто я сменете и всичко ще бъде наред!

– Но тя е много добра! – започна разпалено церемониалмайсторът, който беше довел дойката. Но Теодора го прекъсна решително:

– Или това, или си търсете друга лечителка!

Това подействa. Доста неохотно, но я послушаха.

И тогава започна лошото.

Без отровеното от бетела мляко малката принцесата продължи да плаче. И плака цели три дни в наркотичен глад! Теодора не се отделяше от леглото ѝ. Защото се опасяваше, че от състрадание могат да върнат кравата. Бяха ѝ казали, че обикаля наоколо и разказва за чудотворните качества на лечебното си мляко. Церемониалмайсторът бил изцяло на нейна страна!

Отношението към Теодора в двора започна да се променя, човешката памет често е слаба. Разговорите стихваха, когато излизаше набързо, но чуваше, че шепнат неодобрително зад гърба ѝ. Започнаха да я одумват и да злословят. Чуваше: „Чужденката! Вещицата…“

Великият Везир на два пъти опитва да я уговаря да върнат дойката, защото принцесата плачела за нея…

Как да обясни на тези хорица вредата от наркотичните вещества и особено върху младия организъм?!

Та тук пиянството се считаше за добродетел! Беше чела, че едно време, преди голямата война, наркотиците били забранени. Това също не беше правилно, правеха ги по-желани и скъпи и позволяваше на управляващите и други лоши хора да трупат печалби. В Нада съветът бе проявил здрав разум и реши да не ги забранява,

но всички бяха наясно и малцина ги вземаха. Тук обаче всеки пети дъвчеше бетел!

Реши да провери какво е казала Гадателката по въпроса, но най-неочаквано библиотекарите, които се отнасяха преди с голямо уважение, сега отказаха да ѝ покажат. Заявиха, че самата Гадателка е забранила…

Почувства се съвсем изоставена. Знаеше, че Гадателката е от нейния свят и досега бе чувствала нейната подкрепа… Уж случайно намина и самият принц Поро, повъртя се и накрая попита неуверено дали е сигурна в това, което върши? Обясни му и той също така неуверено се съгласи.

Но по едно време и тя започна да губи увереност и да се отчайва!

Принцесата плачеше до посиняване, след това заспиваше за малко в кратък трескав сън и започваше отново. Дали не трябваше да намали дозата постепенно? Чувстваше се отвратително! Измъчваше я вина, въпреки че не беше виновна за нищо.

Единствената подкрепа получи от Мърка. На втория ден котката влезе през прозореца и без да каже нищо легна до момиченцето. Това сякаш помогна… малката се успокои… като че ли…

Напрежението нарастваше. Дори дойките, като идваха да кърмят принцесата, гледаха Теодора подозрително и я поздравяваха полугласно.

– Какво да правя?! – обърна се в отчаянието си към Мърка.

– Нищо! – прозя се котката. – Вече мирише по-добре!

– По-добре? – не разбра Теодора.

– Да, преди миришеше гадно! Вече е по-добре!

– Искаш да кажеш, че усещаш миризмата на дрогата ли? Защо не ми каза?!

– Не си ме питала… Вие, хората, рядко миришете хубаво! – направи гримаса и започна да се лиже под опашката.

Мърка имаше право, на четвъртия ден малката се успокои и заспа дълбоко. Теодора също опита, но не успя.

И когато на другия ден принцесата се събуди, започна отново да се усмихва!

Облекчена, лечителката се върна в стаята си… искаше само да спи, да спи, да спи… Но тъкмо задремаха с Мърка и на вратата се почука. Много настойчиво! Щом се убеди, че няма да се откажат, стана и отвори. Беше личният прислужник на Великия Везир.

– Нещо с принцесата ли? – тревожно попита тя.

– Не, принцесата е добре! Трябва да дойдете! Ще се чете какво е казала Гадателката!

Теодора беше много разочарована от Гадателката и опита да откаже, но момчето настоя и трябваше да тръгне. На площада между основните крила на замъка се бяха събрали всички. От принца и най-високопоставените благородници, та до конярите. (Включително и оня с хубавия задник.)

Главният писар, щом я видя, направи знак за тишина с ръка и започна:

– Това е оставила преди години Гадателката, с указание да бъде отворено пред всички, точно днес.

И показа пожълтял пергаментов плик, запечатан с няколко печата. Показа, че са непокътнати, и внимателно ги разчупи. Старателно извади отвътре един прегънат лист.

Всички се умълчаха, а той тържествено зачете:

– Така… „Какво си мислите, че като съм умряла, не ви наглеждам?! Знам всичко за всеки от вас! И за теб Хуйло, и за Пона, и за Физа…“

Доста хора се опитаха да станат невидими…

– „Ти, Фесур, закопчай си цепката, защото всички ще видят колко ти е малък…“ – упоменатият мъж припряно се прикри с ръка. – „А знам добре какво говорехте за Лечителката тези дни! Чужденката, а? Вещицата! Решила да измъчва и дори да убие принцесата! За нея! Единствената, която разбра и помогна на бедното дете! Не казах ли ви, че тя е Лечителката и умее да лекува всички болести! Направо ми се повдига от вас! Но този път няма да ви пращам проклятие! Обаче ще ви се отрази добре да останете три дни на хляб и вода! Принце, и за теб се отнася! На церемониалмайстора му ударете десет тояги на гол задник, но го оставете на работа, защото ще е полезен по-късно. Кравата да не стъпва повече в замъка и да не давате на дете да вкусва от отровеното ѝ мляко!“

Библиотекарят спря да чете, приближи до нея и ѝ подаде листа:

– Това вече е лично за Вас! Написано е с вашите букви!

Теодора взе листа и зачете:

„Ти, Тора, не им се сърди. Те не са лоши, но са прости и необразовани! Трябва да ги вкарваш в правия път! И не мога да пращам проклятия, но е добре да вярват! Не се бой от нищо тук! В този свят те очаква един хубав пълноценен живот! Такъв, какъвто имаше и в нашия!

И помни, когато изглежда най-опасно, ще си сред стари приятели! Повече не мога да ти кажа, защото това е друга история.“

Глава Трета. Билкоберач

Теодора стоеше пред голямото мътно огледало и, кривейки се странно, оглеждаше зъбите си.

– Какво има? – не се стърпя Мърка. – Някоя миша кост ли?

– Опитвам се да определя възрастта си според зъбите – отвърна тя. Беше се отказала да обяснява, че не всички ядат мишки.

– Вие, хората, сте луди! Какво значение има възрастта, важното е как се чувстваш?!

– За това си права, но просто професионално любопитство. Искам да знам повече за тялото… в което съм.

– Губиш си времето! Това е до късмет! – прозя се Мърка, показвайки внушителни зъби. – Когато си тръгнах от спиртоваря Алков, той беше на деветдесет и шест години! Пушеше… и пиеше само бира. Докато доста по-млади от него си отидоха…

На вратата се почука.

– Да – каза Теодора, поглеждайки се за последен път в огледалото, като притисна с пръсти разтеглените си устни…

Влезе млада, закръглена жена, с голямо плоско лице, повела за ръка симпатично момче. Тео-

дора ги изгледа, но не успя да отгатне кой е пациентът. И двамата изглеждаха добре.

– С какво мога да ви помогна?

– Вие нали не вземате пари? – попита подозрително жената.

– Не, разбира се! Колко пъти трябва да повторя?!

– Щото и други така казват, пък после искат…

– Не, аз няма да искам и после! – сряза я докачена Теодора.

– Е, щом е така, добре! – махна снизходително с ръка жената, сякаш ѝ правеше някаква услуга.

За щастие, въпреки че изглеждаше като съвсем млада жена, Лечителката всъщност имаше петдесет години професионален опит. Умееше да бъде търпелива с пациентите и знаеше, че агресивното или арогантно поведение, макар и рядко, може да е резултат от болка или страх. Затова попита мило:

– От какво се оплаквате?

– Ох, от много неща! – поклати многозначително глава жената. – Но първо за него – избута напред момчето.

– Какво му има?

– Ами такова… Да му отрежеш „онова“, за да пее в хора!

– Какво да му отрежа? – не разбра Теодора.

– Там, каквото се реже, за да може да пее в хора!

Теодора бавно започна да схваща! Беше чувала някога за момченцата певци в средновековието, които се отказвали от част от мъжките си атрибути, за да запазят божествените си гласове! Вероятно не винаги е било доброволно. Сега разбра защо избягаха панически двете момченца от хора, щом я видяха с клещите.

Погледна „пациента“ си. В очите му прочете всичко друго, но не и съгласие. Това ѝ стигаше, но реши да използва съвсем различни доводи.

– Той пее ли добре? Защото без да сме сигурни е безсмислено да се пристъпва към… хирургически действия!

– Откъде да знам, за уроците по пеене искат пари… но пък такива момчета се търсят… ти отрежи, пък другото ще мисля аз!

– Добре! – съгласи се Теодора и момчето потръпна, но тя му намигна. – Но сега е твърде слаб за операцията! Захрани го добре и елате след около година.

– Но той по цял ден скита в гората и затова не наддава! Освен това след година ще порасне и вече ще е късно!

– Да си го хранила по-добре! – изгледа я строго Теодора. Знаеше, че погледът ѝ можеше да бъде студен и пронизващ, като ледена висулка.

– Ние сме бедни! – заотстъпва жената задникшком и, придърпвайки момчето след себе си, излезе.

– Що за майка е това?! – възмути се Теодора.

– Има ги всякакви! – облиза се под опашката Мърка. – Едно време в Нада се бяха навъдили кастраторки и започнаха да преследват и стерилизират котките. Пречеха им малките котенца, но се правеха, че не виждат половинметровите плъхове, които се навъдиха!

От горчивината в гласа Теодора разбра, че Мърка е имала среща с „кастраторките“, но реши да не разпитва. Ако желаеше, тя щеше да ѝ каже. Освен това беше без значение, вече имаше ново тяло!

Обаче не се поколеба и отиде веднага при принца. Добрият принц Поро както обикновено я прие веднага (някои благородници чакаха с дни) и дори леко се стресна, щом тя започна:

– Нямам никакво намерение да монополизирам лечението и ще се радвам да има други, които го правят, но искам поне, когато смятат да оперират, да се консултират с мен преди да… режат! Доколкото разбрах, само минала-

та година са умрели петдесетина души след разни „операции“!

– Добре! – съгласи се принцът. – Разбира се!

И само след половин час глашатаят удари големия барабан и съобщи „новината“. Първо на големия площад, след това на малкия, на тържището и при стария замък.

– Това двойно име, Божидара-Богомила, е малко неудобно – обърна се предпазливо Теодора към помощничката си, която се върна вечерта.

– А, нямай ядове, отдавна всички ми викат само Богомила.

– А защо изобщо имаш двойно име? – попита Мърка от купчината със стерилните марли. – Майка ти и баща ти са искали да се казваш различно, или за да звучи благороднически?

– На мама не ѝ е пукало, тя вече е била с три деца и с достатъчно грижи, но любовникът ѝ харесвал Божидара, а татко Богомила.

– Аха, ясно… – прикри усмивката си Теодора.

– По благороднически – добави Мърка. – При тях като не е сигурно кой е таткото и започват предположения: Хуян, Мановел, Скотож, Сегайол, Де Минкя, Кацики… При нас, котките, е лесно – раждаш пет-шест и на всеки баща кръщаваш по едно.

На следващия ден Теодора намери на прозореца прясно изплетена върбова кошничка с горски ягоди. Неописуемо вкусни, като онези, които яде първия ден в този странен приказен свят. Кой ли ги беше донесъл? Не беше Мърка, тя мъкнеше съвсем различни неща!

Благодарните пациенти, щом ги излекуваше, често ѝ правеха подобни дарове. Обаче в случая се оказа, че подаръкът е не за нещо, което е направила, а за това, което не направи.

Помоли котката да остане на пост и на другата сутрин заловиха момчето, нарочено за хорист… Този път ѝ носеше кърваво червени, добре узрели череши!

Покани го в стаята и той доста уплашен влезе. Почерпи го с ябълков сладкиш (също подарък) и започна да го разпитва:

– Как се казваш?

– Ербо[18] – отвърна момчето, като страхливо поглеждаше инструментите на масата.

– Хубаво име! – похвали го, въпреки че го намираше по-подходящо за петел[19]. – Какво означава?

– Не съм сигурен! Мама казваше, че е трева. Заедно често ходехме в гората!

– Значи, ти обичаш да ходиш в гората?

18. От ит. èrba – трева.
19. От ербап – сръчен, способен; опѐрен, който се репчи, ежи.

– Да, освен това живеем близо!

– А познаваш ли билките?

– Някои!

Билките се беряха трудно! Всяка по определено време. Малко помощ щеше да ѝ дойде добре!

– Хубаво, тогава ще те науча и ще събираш билки! Стига да искаш, разбира се! Аз ще уредя въпроса, ако майка ти има нещо против!

– Тя не ми е майка! Истинската ми майка изчезна преди години в гората! Аз съм сирак! Отец Сиропуч ме даде на тази…

– В такъв случай оставаш тук! – не се поколеба Теодора. – Има толкова място при ратаите.

И момчето се усмихна така, че засенчи утринното слънце!

Теодора не съжали никога за решението си. Малкият учеше бързо, сприятелиха се с Богомила и скоро стана безценен помощник при събирането на билки. Да не говорим, че ѝ носеше постоянно горски плодове и гъби!

Разбира се, не всичко вървеше гладко.

Една сутрин Ербо дойде без билки и с насинено око.

– Кой те е подредил така? – вгледа се в лицето му Богомила.

– Горският! – подсмръкна момчето.

– Ти не каза ли му, че аз те пращам?! – възмути се Теодора.

– Да, ама не ми повярва!

– Хъм! Да идем направо при принца! Поведе го за ръка, но пътем реши да се отбие и до писарите. Искаше да види има ли нещо, което е казала Гадателката по въпроса – за горския. Колко хубаво беше да има Гадателка! За щастие, имаше: „И ще има един пъдар, дето ще прави повече пакости, отколкото полза! Ударете му поне петдесет тояги по задника и го пратете да чука камъни!“

Така и направиха!

След тази случка авторитетът на Ербо се повдигна с петдесет пункта и никой не посмя повече да го закача.

Имаше само един долен опит на приемната майка да изкара пари…

Един следобед Теодора си остреше „скалпела“ на парче волски ремък, когато влезе уредникът на сиропиталището, отец Сиропуч. Тя го посрещна много учтиво с блестящото острие в ръка, предложи му да седне на стола за преглед, който беше и гинекологичен. След кратко колебание отецът започна:

– Такова… майката на малкия се оплака, че сте ѝ го взели…

– Аз ли? – изгледа го Теодора като нещо, което е домъкнала Мърка, и продължи занятието си.

– Ами да! Той ѝ беше поверен от църквата!

Теодора спря! Да започне да му обяснява какво мисли за майката, за него пък и за самата църква… Едва ли имаше смисъл. Реши да избере по-простия начин.

– Слушай! Знаеш коя съм, нали?!

– Да, разбира се! – съгласи се отчето.

– Хубаво! На мен ми трябва някой, който да събира билки! Ясно ли е? А той умее! Вземете го, щом толкова ви трябва! Но ми намерете друг за събиране на лековете! И ще помоля да разбира много от занаята, защото ако нещо обърка и някой болен не се излекува… Или дори умре, аз просто ще кажа, че вие сте ми го изпратили! – и се усмихна очарователно.

Отчето потръпна:

– О, не! В никакъв случай! Задръжте си го! – и изчезна по божите си дела.

Смяташе, че се е отървала от него, но след няколко дни се появи отново.

– Какво има? Дошли сте да си го вземете ли? – изгледа го през рамо и се замисли какво да предприеме, ако е така.

– Не. Казах, че можете да го задържите – хитро потри меките си ръце Сиропуч. – Но има едно малко усложнение…

– Слушам! – погледна го в очите Лечителката.

– Ами… майка му е вложила средства в отглеждането…

– Колко?

– Жълтица и половина!

– Не е вярно! Работил съм за хляба си! – възмути се Ербо, който тъкмо влизаше с кошница билки. Но Теодора предпочете да плати. Като смяташе, че историята свършва дотук.

Но не позна!

Същата вечер на няколко места се появи обява. Теодора я видя като се прибираше от пазар и някак разбра, че е нещо свързано с нея. Накара веднага да ѝ я прочетат. Все още не беше научила странните букви, с които пишеха в този свят. С нещо напомняха латинските, но се четяха различно.

Оказа се, че това е списък на лекуваните от нея роднини на приемната майка на Ербо и сумите, които ѝ дължаха. Сметката беше изчислена изключително реалистично. Излизаше на около тридесет жълтици!

– Но как така? Кой го е написал? Аз никога не съм помислила – и се канеше да иде веднага

при принца, но се замисли! Така подробна в роднинските връзки можеше да бъде само Богомила! Обаче тя нямаше толкова въображение! Върна се в стаята си:

– Това е твоя работа, нали? – обърна се към Мърка, която спеше по средата на леглото.

– Разбира се! С гаднярите трябва да си гаден! – прозя се и напъха муцуна под опашката.

– И как накара писарите да ти го напишат?

– Обещах, че ще наминавам да ловя мишки! – не разбра дали се шегуваше.

На другия ден дойде лично отец Сиропуч и ѝ донесе две жълтици!

Мърка я изгледа насмешливо.

Глава Четвърта. Прохождане

Мърка пак си беше домъкнала мишка и я ядеше насред стаята, мъркайки шумно. Чуваше се как здравите зъби чупят крехките кости.

– Не можеш ли да ги ядеш там, където ги хванеш? – опита да бъде тактична Теодора. Мърка лесно се сърдеше.

– Не става! – отвърна котката, като не се свенеше да говори с пълна уста. – Разни глупави котки се опитват да ми ги вземат! Хората разбраха, че не бива да ме закачат, но те – не, идиотките!

– На теб какво ти пука! Можеш да ги биеш всичките! – опита да я поласкае Теодора.

– Мога! И го правя, но така ми развалят апетита!

На това нямаше какво да отговори, затова смени темата:

– Отивам при принцесата. Богомила е заета, ще дойдеш ли с мен?

– Не, принцесата е скучна – легна на леглото Мърка, пъхна глава под опашката и заспа.

Теодора се замисли. Имаше нещо вярно в това. Макар принцесата да се беше излекувала от наркотичната зависимост към бетела, в която я беше въвлякла глупавата дойка, и вече да

се развиваше привидно нормално, тя не правеше опити да се изправя и да ходи. Нито дори да лази, като повечето деца на тази възраст. Ядеше, спеше, гукаше си… Веднъж Мърка премина покрай нея и тя посегна да я хване, но не успя и веднага се отказа.

Оттогава не ѝ даваше мира мисълта, че има нещо в това дете, което не е наред. Нямаше обаче никаква представа какво може да е станало в малкото ѝ мозъче след проклетата дрога…

Замислена, влезе в другото крило на замъка, дежурните прислужнички се мотаеха както винаги във високия коридор. Гледаха през прозореца и обсъждаха голите до кръста ратаи, които товареха тор от обора. И както обикновено не ѝ обърнаха внимание, когато мина покрай тях и влезе в стаята.

Малкото момиченце спеше кротичко в люлката си. Твърде кротко! Трябваше да направи нещо, но какво?! Дойде ѝ една идея и реши да действа, без да обсъжда с никого, иначе пак щяха да тръгнат глупави слухове! Съвсем наблизо живееше една жена, наскоро останала вдовица, тя имаше момиченце на същата възраст. Казваше се Ротолина[20]. Само че то лазеше неуморно като мъничка упорита костенурка и постоянно правеше бели. Наскоро я беше лекувала,

20. Ротолина – Търколина, от ит. rotolare – търкалям се.

защото си убола ръчичката на една роза в градината.

Взе принцесата на ръце и излезе мълчаливо.

Жените, увлечени в спор на кого от конярите му е по-голям, изобщо не я забелязаха. Теодора не се сдържа и хвърли един поглед, от чисто професионална гледна точка, разбира се. Според нея беше слабичкият рус младеж…

Прекоси шумния пазар и отиде при вдовицата. Тя, разбира се, с радост прие да се грижи няколко дни за малката принцеса. Щом самата Лечителка молеше за това, а и плащаше много добре!

Отначало децата се гледаха странно като котета, но скоро започнаха да си играят и гукат, сякаш цял живот са били заедно! На вторият ден принцесата сякаш разбра, че тя самата може да се движи, ако иска нещо, вместо да чака да ѝ бъде поднесено, и започна да опитва да лази. Теодора много се зарадва на доброто начало!

В края на седмицата принцесата вече лазеше по-бързо от Ротолина и дори се опитваше да говори!

Всеки ден, като идваше да я наглежда, ѝ носеше купища вкусни неща за ядене от кухнята на замъка, направо сама не вярваше на невероятния напредък!

Залисана обаче в приготвянето на отварите от билки и грижи за останалите си пациенти, не сподели с никого и чак на третата седмица, когато малката Стеса вече ходеше неуверено, реши, че е време да я прибере в двореца.

Искаше да зарадва принца.

С влизането си в двора завари ужасна суматоха! Дали не беше избухнал пожар! Цялата прислуга на замъка обикаляше като полудяла насам-натам, поглеждаха под храстите, надничаха в мазетата, ровеха в сламата на конюшните.

Двете тръгнаха предпазливо, отвсякъде се носеха викове:

– Принцесата е отвлечена! Принцесата е изчезнала! Няма я Стеса!

Възрастни жени плачеха, доста по-младите пищяха истерично! Стражите, пребледнели, се въртяха като отровени от паяк…

Теодора си даде сметка, че никой не знаеше какво беше направила с принцесата, но не разбираше как почти цял месец не бяха забелязали, че престолонаследницата я няма!

За миг ѝ стана почти забавно. Седна на една пейка, принцесата се настани до нея, явно също се забавляваше, защото започна да се смее.

– Аз я видях само преди няколко минути! Кълна се в брадата на дядо ми – обясняваше на

всеки проявил желание да го слуша един голобрад войник с червен нос. – Видях как блесна светкавица и вече я нямаше!

– Затваряй си плювалника, пияницо! – сряза го една кривогледа перачка. – Проблеснало е някое шише с вино! И какво ни набутваш проскубаната брада на дъртия! И той е кьосав като тебе! Принцесата се превърна в птица и излетя! Аз я видях!

– Видяла си! Нали оня ден не позна мъжа си! – прекъсна я някаква.

– Беше тъмно! Мъжът ми прилича на братята си…

– И на петимата?!

– И петима да са! Но са хора от семейството, а ти всяка вечер какво правиш на малкия мост?

– Какво правя ли! Продавам захарни петлета, а ти…

– Знам аз какви петлета смучеш…

– Виждаш ли каква беля направихме… – погали Теодора принцесата по главичката.

– Бе-ля! – потвърди малката и доволно се усмихна.

Готвачката прекрати кавгата между двете жени и започна на свой ред да обяснява, как ви-

дяла един черен мъж с петнист бял кон, който влетял през прозореца и…

И тогава се появи самият принц Поро! Уплашен, прежълтял повече, отколкото когато страдаше от гангрената, треперещ като болен от треска, спря насред двора и се заоглежда безпомощно, докато трескавите му очи се заковаха на тях.

– Тати! – спусна се към него принцесата.

Теодора си беше чувствителна и очите ѝ се насълзиха от трогателната сцена. Вярно, много ѝ се искаше да зарадва принца, но дори не предполагаше, че ще е толкова…

– От доста време не съм се забавлявала така – каза Мърка, която се появи отнякъде до нея на пейката.

– От колко време я търсят?– погали и нея по главата Теодора.

– Само от два часа!

– Не можа ли да им кажеш?

Мърка само я изгледа насмешливо.

– Заради принца! – обясни Теодора.

– Той разбра само преди минута – скочи от пейката Мърка. – Хайде, да се прибираме! Гладна съм!

Глава Пета. Срамна болест

Теодора знаеше добре, че в околностите има неколцина знахари, врачки и баячки, които също лекуваха или поне се опитваха. Те и преди не я обичаха много, защото не вземаше пари, но след наредбата, че не могат да оперират без разрешението ѝ, съвсем се разсърдиха. Това, разбира се, не я трогваше, в абсолютната монархия имаха значение само заповедите на принца, а те бяха на нейна страна.

По принцип тя нямаше нищо против знахарите. През войната поради многото работа и липсата на квалифицирани доктори беше работила успешно с мнозина от тях. Повечето бяха честни и добронамерени, но трябваше да се внимава, защото понякога неволно правеха големи бели сред наивните си пациенти. Разбира се, сред тях се срещаха и изключително способни хора, с остър ум и природен усет, които можеха да засрамят дори специалистите!

Такъв беше и дядо Димитри-правилеца[21]! Спомняше си го! Вещ по намествване на изкълчено, размествено и счупено. Стар другар от съпротивата! Обаче по едно време усложненията със зле наместени кости бяха зачестили и пре-

21. Чекръкчия, правач, правилец – самороден лечител, който лекува с енергията на ръцете си и оправя, намества кости.

дизвикаха значителни неприятности в следвоенния свят на Нада! Затова лекарската колегия издейства съдебно решение да забранят на всички подобни този занаят. Старецът обаче се оплакал пред Съвета и поради заслугите му самия доктор Корчак реши да му даде възможност да покаже какво умее.

На изпита се бяха събрали доста хора, защото случаят беше стигнал до вестниците и имаше няколко гръмки статии. В които се питаше дали ще продължим напред или ще крием главите си в пясъка. Въпреки че не се уточняваше кое е напред.

Теодора също присъстваше, защото старецът ѝ беше симпатичен и неведнъж бе помагал на момчетата от съпротивата. Доктор Корчак проведе изпита много любезно и учтиво. Защото преди години самия той е трябвало да доказва способностите си пред хора, които определено го подценявали. Зададе доста въпроси, свързани с костната система, и дядо Димитри отвърна простичко със свои думи, но необикновено изчерпателно и ясно.

Докторът остана видимо доволен и на всички беше ясно какво щеше реши, но тогава знахарят направи контра-предложение! Измъкна отнякъде една красива глинена стомна с две дръжки, постави я в дебела зеблена торба, за-

върза я здраво и няколко пъти я удари в земята:

– Хайде сега, някой от вас да я подреди както е в торбата!

Неколцина от по-младите доктори на шега се опитаха, но след като се мъчиха неуспешно половин-един час, се отказаха. Публиката също и се разотидоха. И изгубиха много, защото накрая дядо Димитри-правилеца взе в големите си ръце торбата с парчетата, затвори очи и започна да ги намества! Малкото останали го гледаха отначало с недоверие, което премина във възхищение, когато накрая развърза възела и измъкна стомната цяла, подредена до последното парче…

И не само че му позволиха да практикува, но дори се допитваха до него, за да избегнат операции!

Тук положението беше много подобно. Имаше неколцина шарлатани, които вършеха пакости, но и мнозина други, доста добри в знахарството, и често тя самата се допитваше до тях. Нямаше избор! В този свят нямаше лекарства и едва ли в близкия век щеше да има!

Баба Стрега[22] беше една от най-добрите в занаята и знаеше за билките неща, които Теодора не можеше и да си представи! Обаче ста-

22. Стрега – от ит. strega – вещица.

рата беше много недоверчива и не искаше да споделя знанията си с нея, въпреки виното, което често ѝ носеше! Стрега го изпиваше, наговаряше камари глупости и накрая заспиваше! Но накрая, след няколко месеца опити, Теодора откри слабото ѝ място! Въпреки че трябваше по-рано да се сети.

Разказа ѝ за своя живот, за старостта, за Мърка и прохода в този свят и тутакси бабичката се промени! Сама настоя да разкаже всичко, което знае, само при едно условие – Мърка да я преведе… когато настъпи моментът!

Теодора не можеше да насилва котката, но тя сама отвърна:

– Ти го прикарай до умирачката! Останалото е моя работа! Обаче не бързай, имаш още някоя година!

Стрега беше много доволна.

Дните минаваха, Мърка започна да се залежава и да излиза съвсем рядко, въпреки че навън обикаляха с надежда няколко големи котарака.

– Какво става с теб? – попита я един ден Теодора.

– Какво може да става? Два пъти пропуснах, но на третия изглежда съм хванала! Ще имам малки! – някак не особено доволна обясни котката.

– Чудесно, значи ще ставаш майка! – зарадва се Теодора. – Трябва да се пазиш!

– Мяяя – прозя се Мърка в знак на съгласие и се излегна доволно на другата страна.

– Искаш ли да уведомя щастливия татко?

– Смяташ, че знам кой е?! – изгледа я насмешливо котката.

– Просто попитах – смути се малко Теодора, а Мърка продължи:

– Пък и да знаех, каква полза! Тукашните котараци нямат капка ум! Стават само за…

На вратата се почука.

– Влез! – оправи косата си Теодора.

В стаята предпазливо влезе един от дворцовите благородници. Не можеше още да им запомни имената… Дребен, мургав мъж с миши мустачки и подобно лице. След няколко минути увъртане дон Муш Морбидо и Апезо[23] призна какъв му е зорът. Силни болки и неразположение в… срамната област!

С доста мъки Теодора го накара да развърже гащите и да покаже пациента. Повдигна с една щипка за салата мъжкия инструмент и внимателно го огледа. Оказа се, че освен мъничък, бе и доста сериозно пострадал от някаква форма на бактериална инфекция, но изглежда не беше

23. дон Муш Морбидо и Апезо: от ит. mòrbido – мек, appèso – провиснал.

сифилис. Мърка се беше преместила на другата страна на леглото, за да вижда по-добре, но за щастие не казваше нищо!

В този момент с трясък влезе Богомила, следвана по петите от Ербо, и дон Муш свенливо се покри с наметалото си. Теодора бързо ги изпрати в ъгъла на стаята, за да разпределят билките за сушене, и продължи прегледа.

– С кого спиш? – попита тя строго. За него едва ли можеше да направи много, част от тъканите бяха започнали да некротизират, но поне можеше да ограничи заразата. Кой ли още беше инфектиран?

– Ами… аз съм много привързан към жребеца си! – гордо започна благородният дон. – Нали сте чували за победителя в многобройни състезания, Сталон[24]?!

Теодора го зяпна невярващо, но благородникът продължи:

– И често оставам с него и конярите в обора.

– Искаш да кажеш… сексуални отношения?! – поясни ужасената Теодора. Вече не беше сигурна какво се случва в обора!

– Ама какви сакрални отношения? – объркa се благородникът. – Някога дядо ми искаше да стана свещеник, но…

24. От um. stallòne – жребец.

– С кого се шибаш? – подсказа услужливо Богомила.

– Как с кого?! Само със съпругата ми! Тя е много ревнива!

– А тя! – погледна го строго и без капка жалост Теодора.

– Какво си позволяваш, жено!!! – възмутено започна да си връзва пациентът гащите, макар да му причиняваше болка. – Дона Троя Стерва Кулона[25] е добродетелна жена!

– Както искаш! Богомила, покажи на благородния дон къде е вратата! Обясни му да не се притеснява за…„онова“! Ще изсъхне и ще си падне само!

Дон Апезо се завъртя на пети и се върна.

След половин час беше изповядал всичко и излезе с шишенце лечебен мехлем, който дори да не върнеше мъжките му способности, поне щеше да му спести неудобството да пикае клекнал… може би…

А Богомила излетя с друго подобно шишенце към покоите на добродетелната дона Троя Стерва Кулона.

Най-трудното остана за Теодора. Тя събра всичката си смелост и се запъти към покоите на принца.

25. Стерва Кулона – дебелогъза уроспия.

Пазачите на вратата не опитаха да я спират, а само вдигнаха алебардите си за почест и ѝ отвориха вратите. Влезе в стаята на принца и щом видя, че е сам, веднага му нареди:

– Сваляй гащите!

– Ама, аз, какво, защо?! – потърси къде да се скрие богопомазаният принц Поро, суверенът и абсолютният владетел на земята, въздуха и водата в Зелената долина.

Но тя го беше приклещила до стената и той, след като се убеди в безизходността на положението си, смъкна тесния бял клин.

– Дръж си и ризата! – нареди му тя и клекна, за да разгледа пораженията върху владетелския скиптър… Такива обаче нямаше! Странно!

Повдигна го, за да огледа отдолу, и чу прочувствени въздишки зад гърба си. Обърна се и видя няколко прислужнички, завистливо вперили поглед в…

– Разкарайте се, глупачки! – викна им тя и те се ометоха, мърморейки недоволно:

– Гаднярка! Тя се кефи, мръсницата, а на нас не дава и да гледаме!

Теодора невъзмутимо продължи огледа. Странно, нямаше никакви признаци на заболяване. Не беше възможно, ако бяха спали с една и съща…

– Реши да ме послушаш накрая… – каза Мърка от прозореца.

– Ти нали си бременна?! – сряза я Теодора, която беше свикнала с внезапните „явления“ на приятелката си. – И не е това, което си мислиш!

– Като не е това, пусни му го! – посъветва я Мърка.

Теодора го пусна, но „инструментът“ остана в същото положение!

– Ако мога и аз да кажа нещо? – обади се колебливо принцът.

– Ама, разбира се! – засрами се Теодора.

– Бихте ли ми обяснили на какво дължа тази чест? Не че имам нещо против, де…

– Опасявам се, че сте в контакт с опасна инфекция! – обясни професионално Лечителката. – Добродетелната дона Троя Стерва Кулона е болна от една много неприятна болест, която може да предизвика загубата на мъжкото достойнство, както почти е станало с бедния ѝ съпруг!

Принцът прибра достойнството си:

– Но аз никога не съм имал нищо общо с нея!

Чуха се приглушените въздишки на прислужничките!

– Така ли? – зачуди се Теодора. – Каза ми го сам съпругът ѝ! Това не е нещо, с което…

– Не, не съм бил никога с нея! – настояваше принцът и тя беше принудена да се съгласи. Извини се за безпокойството и излезе, оставяйки го… Дали някоя от прислужничките щеше да му помогне? Вероятно!

Пред стаята си срещна Богомила, но нямаше време да я попита, защото тя сама започна:

– Няма страшно за принца! Дона Троя Стерва Кулона никога не е била с него! Просто придворните дами обичат да се хвалят с това!

– Дори пред мъжете си?

– Да! Защото е голяма чест!

– Тогава с кой?

– Кои! – поправи я Богомила и имаше право, след краткото ѝ разследване се оказали няколко млади войничета от охраната. Успяха да излекуват всички, като някои дори си запазиха всичките части…

Не след дълго Мърка роди в сандъка със стерилните марли три прекрасни котенца и в замъка се заформиха крамоли! Всеки от благородниците желаеше да има ценното говорещо коте. Обаче нямаше за всички!

Тогава Теодора обяви, че котетата не са собственост не може да ги продава или подаря-

ва! Виж, ако с тях се държат добре, те сами ще изберат при кого да идат.

Мърка потвърди и обеща, че ще направи това, което се прави… за да роди пак! И всички ѝ повярваха!

Глава Шеста. Медицинска академия

Теодора съжаляваше, че се запозна доста късно с магьосника, въпреки че често беше слушала за него. Вината обаче беше предимно негова, защото дребосъкът като проклет плъх рядко излизаше от лабораториите си и се занимаваше само с откачените си и опасни експерименти.

Срещнаха се съвсем случайно, когато веднъж ѝ го донесоха в безсъзнание, гол, след поредния взрив в мазето му, който беше предизвикал и мъничък пожар. За щастие, каменните замъци доста трудно горят! (След това произшествие принцът благоразумно реши да му направи кула на около километър от замъка.) Пораженията (върху магьосника) също не бяха сериозни, ако не броим коса, вежди, миглите и малко кожа от носа, но той очевидно никога не е бил голям красавец. Въпреки брадата се виждаше, че е съвсем млад.

Интересното стана като дойде в съзнание и се заговориха. Оказа се, че той също като тях с Мърка е гостенин от някакъв друг паралелен свят, но доста по-различен. Там изобщо не беше имало голяма ядрена война, но нещата вървели толкова на зле, че според него тепърва предстояла. Също така смяташе, че проходи-

те, през които бяха преминали, не са само в пространството, но и във времето.

Станаха добри приятели, нямаше как да не станат! С кой друг в този свят можеше да си поговорят така, като се изключи Мърка, разбира се!

Магьосникът, казваше се Мерло[26], твърдеше, че е професор по химия, завършил университета в Охенфорд. Отначало тя смяташе, че послъгва, беше твърде млад, но се оказа, че наистина има много големи познания по математика, химия и физика. За съжаление, твърде малка част от тях можеха да влязат в употреба тук и сега. Странно, но той одобряваше всичко в този свят и смяташе, че това е правилният път за развитие. Казваше, че един просветен, добронамерен и честен монарх бе хиляди пъти по-добър от банда некадърни, лъжливи и подкупни демократи!

Често спореха!

Тя предпочиташе управлението на своя свят и върховенството на съвета, съставен от няколко разумни и образовани мъже. Защото от чисто медицинска гледна точка не разбираше какво щеше да се случи, ако просветения и добронамерен монарх-самодържец случайно… полудее! И реши да се самоубие заедно с поданиците си…

26. Мерло – (ит. mèrlo – кос) в смисъл на остронос и дребен.

Мерло я успокои, че винаги има наследник.

Тя беше скептично настроена, но скоро се оказа, че съдебната система в „Зелената долина“ е проста, но неочаквано сполучлива! Необременена от излишни закони, тя позволяваше само справедливост!

Спомни си съдебния процес по делото на служителите от социалния отдел, които ядоха боя, когато отказаха пенсия на съпруга ѝ. Това стана след години, когато беше ясно, че председателят на съвета, оня с глуповатата физиономия, Илф, и оня сладур Разхайт, няма да се върнат от проклетото пътешествие до Марс. На което заминаха с подводницата, за да спасяват марсианците. Тогава наглите служители се престрашиха и съдиха съвета за боя, който бяха отнесли. И дори успяха да изкопчат солидно обезщетение!

Съдията, видимо недоволен, но спазвайки закона, им каза само:

– Да, имате право и ви го давам, но ако се върне оня… не отговарям!

Лицата на спечелилите делото доста посърнаха, но алчността беше по-силна! Не се радваха обаче дълго на парите, защото разни палави деца, може би подучени от някого, обичаха да се забавляват като всеки ден тичаха под прозорците им и викаха с пълен глас:

– Председателят се върна! Председателят се върна!

Само един от тях благоразумно върна парите и затова доживя до дълбока старост. Другите обаче бързо се споминаха.

Богомила беше схватливо момиче и бързо научи как да приготвя билките. Като не пропусна нито една подробност от това, което знаеше старата Стрега. Теодора беше много доволна, защото скоро знаеше повече от нея! Тя дори не бе предполагала, че билките са толкова много. Все пак в Нада беше доктор и с изключение на годините в съпротивата не ѝ се бе налагало да ги бере и приготвя сама.

Когато обаче опита да учи помощничката си на анатомия, кръвообращение и вътрешни органи, нещата зациклиха! Нямаше никакви нагледни пособия… А да вземе труп не се решаваше. Замисли се и си даде сметка, че само до следващото поколение и вероятно ще са забравили напълно всичко и ще се лутат с векове…

След като поговори надълго с Мерло, реши да направи нещо като училище, където да предаде знанията си на повече хора.

С материалната част стана по-лесно, отколкото очакваше. Както обикновено не ѝ отказаха нищо и веднага предоставиха една част от старото крило на замъка. Направиха ремонт, дърводелците сковаха подобия на чино-

ве. И тя се престраши и направи аутопсия на един труп пред дворцовите художници, които старателно нарисуваха всичко. Разбира се, не ѝ взеха пари, но изкопчиха обещание да им позира… почти гола! Мърка не се стърпя и сама предложи да им позира – напълно гола и спяща. И понеже беше котка на честта, веднага се зае да изпълни обещанието си, така че Теодора можеше да отложи реда си за по-късно.

Обаче устройването на самото училище се оказа доста по-сложно, отколкото предполагаше. Отначало смяташе да приема всички желаещи, но премисли и благоразумно реши да взима само момичета за обучение. Един от основните здравни проблеми бяха раждания̀та… Дори самата принцеса си беше отишла при едно усложнение. Но този свят не бе дорасъл да има гинеколози-мъже. Остана обаче изненадана, когато сподели с Великия Везир, че ще ползва услугите на магьосника Мерло като преподавател. Защото Великият Везир Вешик тактично ѝ препоръча да се откаже. Оказа се, че пред изисканото общество не било прието и минавало за неприлично и неморално, ако мъж дори преподава на жени.

Теодора беше бясна като никога!

Какво ли им се въртеше из извратените глави на моралистите?! Защото дългата ѝ лекарска практика я бе научила, че моралистите

обикновено винаги са болни и извратени! Нормалният човек не обръща внимание на подобни неща, докато моралистът, гъделичкан от бръмбарите в главата си, никога не пропуска. Дали не си представяха предаването на знания някак по полов път? Като анални свещички?

Заяви го открито и никой не посмя да каже нищо! Дали защото Теодора знаеше вече доста подробности за всеки, или може би не приемаха напълно за мъж дребничкия слаб маг?

Хубаво! Важен беше прецедентът! След някоя и друга година ще може мъж с по-нормален вид и размери да преподава на момичета и обратното.

Въпреки подобни досадни спънки, работата на академията потръгна много добре! Отвсякъде се стичаха желаещи да научат благородния занаят. Затова въведоха две степени на обучение. Първата – основна и съвсем кратка, само за няколко седмици – се даваше на всяка жена, проявила интерес. Учеха ги на основни неща. Хигиена, дезинфекция на рани, превръзки, наместване на разместени кости, елементарно билкарство и, разбира се, акушерство.

Втората степен – за „лечителка“ – продължаваше няколко години. За нея се приемаха само избрани и обучението беше задълбочено и подробно, доколкото го позволяваха условията. Преките следствия от работата им бяха явни

и почти незабавни. Веднага щом завършиха първите няколко „основни“ випуска, смъртността при раждане и особено при децата започна да намалява.

В края на третата година дори суверенът на съседното кралство Тричланд прояви голям интерес. И я покани да организира училище и у тях, като обеща да ѝ даде толкова злато, колкото може да носи най-якото му муле. А Тричланд бяха известни с яките си мулета!

Теодора никога не беше се интересувала много от парите, но знаеше колко полезни могат да бъдат и обеща да помогне и там. Мърка също се зарадва, защото Тричланд бяха известни и с породистите си едри котараци!

Това обаче е друга история!

Глава Седма. В капана

Макар че поради многобройните си задължения на Теодора рядко да ѝ се отдаваше възможност да излиза в гората, тя много обичаше разходките. Уж помагаше на Ербо да събира билки, но той си разбираше от занаята и се оправяше прекрасно и без нея. Тя просто искаше от време на време да се порадва на природата, да се почувства част от нея. Щеше ѝ се да си намери разумна причина да остане в гората за седмица-две. Беше стигнала до тъжния извод, че един живот съвсем не е достатъчен, за да разбереш… живота. Проумяваше съвсем прости истини едва сега, с младото тяло и зрелия разум…

Тази сутрин, за голяма радост на Богомила, тя ѝ остави всички задължения с лечебницата, пациентите и училището и още съвсем рано тръгна в гората „за билки“. Вярната ѝ помощничка не беше от най-умните, но пък абсолютно съвестна, отговорна и честна. Можеше да ѝ се има пълно доверие. Вярно, че обичаше да командва, което не харесваше много на Теодора, но понякога го намираше и за полезно.

Слънцето тъкмо изгряваше и гората се събуждаше за новия ден. Птичките започваха да пеят, забръмчаха пчели… Ако беше в стария си

свят, щеше да каже, че е към шест сутринта. Тук също имаше пясъчни и слънчеви часовници, но точният час все още нямаше никакво значение. За щастие! Може би затова сърдечните заболявания бяха съвсем малко.

Въпреки че беше паднала обилна роса, под дърветата беше почти сухо и докато тя се оглеждаше откъде да започне, помощникът ѝ Ербо уверено започна да събира див чесън[27]. Използваха го като източник на витамин В и С, на калций, фосфор и желязо.

Опита да помогне на младежа, но си даде сметка, че само му пречи. Затова съобразително се отдалечи и се зае да бере девесил от една съседна полянка. Макар за него да се носеха доста легенди, като се започне от името му – девесил, девет сили (обичайно любовни) за тези, които го ядат – но тя го предпочиташе предимно като подправка за супа.

След това попадна на един разкошен храст розмарин. Тях ги имаше доста в града, но набраните от гората бяха далеч по-действени при лечението на ниско кръвно налягане, нервни разстройства и имаха благоприятно действие върху цялостната дейност на стомаха…

Неусетно навлезе доста навътре в гората, блажено изгубила чувството за време и място. Чувстваше се добре… По едно време кръстът

27. Allium schoenoprasum L

я заболя и приседна под едно дърво. Затвори очи… и тогава чу скимтене.

Звукът приличаше на стон на ранено животно! Ослуша се. Тукашните ловци със слабите си лъкове често не успяваха да убият на място плячката и бедните ранени създания страдаха с дни преди да издъхнат!

Изправи се веднага и се огледа! Презираше видиотените мизантропки, защитнички на животните, които бяха готови да убият дете, за да спасят жаба! (От лекарски опит знаеше, че много от тях страдаха от сериозни психически разстройства.) Но и не понасяше излишните страдания.

Прииска ѝ се Мърка да беше дошла с нея, тя щеше веднага да намери жертвата. Но котката беше предпочела да остане да спи! Дори не се оправда с котенцата, а заяви направо, че няма никакво намерение да се мокри в гадната сутрешна роса!

Налагаше се да се оправя сама! Измъкна от ножницата на колана ножа си. Добре наточен, в умели ръце беше съвършеният лек срещу страданието!

Последна милост![28]

28. Colpo di grazia. Буквално – удар на милосърдие, последна милост към смъртоносно ранен.

Стараейки се да бъде съвсем безшумна, започна да обикаля наоколо, заслушвайки се във всеки подозрителен шум! Неочаквано нещо метално издрънка! Верига насред гората!

Капан!

Проклетите капани бяха по-жестоки от стрелите! Те не причиняваха смъртоносни наранявания и в тях животинката се мъчеше далеч по-дълго, преди да умре. Знаеше, че някога, преди голямата война, в нейния свят са били забранени. Тук, в това примитивно пасторално общество, все още никому не идваше наум подобна мисъл. И съвсем разумно, беше равносилно да забранят топлите кожени обувки за децата през зимата.

Може би един ден…

Прибра ножа и тръгна предпазливо към храста, от който се чу дрънкането на веригата. Често пленените животни нападаха яростно всеки приближил се, като не правеха разлика между мъчители и спасители…

– Не се бой! Аз не ти мисля зло! – заговори тя успокоително, животните дори да не разбираха човешката реч като Мърка, усещаха поне тона на гласа. – Няма да ти направя нищо лошо! Искам само да те освободя! Спокойно!

Изпод храста обаче се чу само злобно ръмжене!

Спря! Премисли! Пое дълбоко въздух и се провикна:

– Ербо! Еррбоо! – малко помощ нямаше да ѝ е излишна, веригата отново издрънка.

Някъде в далечината се чу отговорът на помощника и тя се престраши да приближи още мъничко.

Това, което видя, бе по-лошо от всичко, което бе очаквала!

В жестоките челюсти на капана не беше заклещен кракът на животно. А на уродливо и хилаво, голо… човешко същество. То я гледаше много злобно!

Долната част от лицето му имаше ужасно нездрав бледосивкав цвят, със страшни дълбоки прорези, останали сякаш от ластиците на марлена маска… носена без прекъсване с години! Устата се беше свила, спаружила и изгубила червения си цвят, придобивайки ужасна форма! Единственото, с което можеше да я оприличи, беше… анално отверстие! Хилавите ръце на пленника подсказваха, че е слаб. Твърде слаб физически, иначе би успял да огъне стоманената пружина, за да се освободи.

Най-странна обаче беше реакцията!

– Спазвай дистанция! – просъска той. И се отдръпна, доколкото му позволяваше веригата.

Теодора не разбра. Каква ли дистанция му се въртеше в главата? Очевидно проблемите не бяха само физически, имаше и изостанало умствено развитие. Вероятно вследствие на дихателна недостатъчност – кислороден глад! Сякаш нещо му е пречило да диша пълноценно! Реши да не задълбочава, а спокойно продължи:

– Ти си в сериозна беда и имаш нужда от помощ! Остави ме да ти помогна!

– Далеч от мен! Ти си без маска! Без маска! Без маска!

– Трябва да те освободя от капана! Кракът ти е сериозно наранен! Иначе ще умреш!

– Заразата е по-опасна! Не ме доближавай без маска!!!

По всичко личеше, че не е местен! Явно също като нея бе гост от някои друг свят. Но що за откачен свят?!

Теодора си спомни, че имаше няколко маски в лекарската си чанта, беше поискала да ги ушият още преди операцията на принца. Обаче отогава почти не ги ползваше. Местните хора се плашеха като видеха човек с маска. Смятаха, че е престъпник и крадец.

Върна се до дървото, под което бе оставила чантата си, измъкна маските и попита предпазливо:

– Такива ли?

Очичките на пленника светнаха радостно, пристъпи бързо, дрънкайки с капана към нея, и протегна жадно ръце. Тя се приближи и му подаде една маска. Той я сграбчи алчно! Надяна я припряно на мутрата си, стягайки жестоко връзките, така че влязоха в браздите на лицето му! Трябваше да е ужасно болезнено, но видимо го успокои! Очите му придобиха почти разумен вид!

– Остави ме да ти помогна! – опита да го вразуми отново Теодора.

– Не може! Не може да ме докосваш без ръкавици! Ще ме заразиш!

– Но аз не съм болна! – усмихна се подкупващо тя.

– Всички са заразни! – просъска непознатият и се отдръпна обратно дотам, докъдето му позволяваше веригата.

– Вярно е, че всички сме носители да десетки вируси и бактерии, които биха могли да предизвикат заболявания – заговори успокоително тя, през дългата си лекарска практика се беше справяла с всякакви случаи, – но обикновено съжителстваме с тях без всякакви проблеми! И то до дълбока старост!

– Не! Не! Тази зараза е друга! Много по-опасна!

– Добре, няма да те докосвам, само ме остави да се приближа до теб! И ще…

– Трябва да спазваме дистанция! Трябва да спазваме дистанция! – забъбри като в скоропоговорка пленникът на капана.

– Само за миг! Чуй ме! И дори няма да те докосвам! Просто ще настъпя лоста на капана и челюстите ще се разтворят! Трябва да побързаме! Кракът ти вече е понесъл сериозни наранявания! Виждам, че е започнала гангрена! Може да загубиш крайника! Може да умреш!

– Важното е да не се заразя! Заразата е най-опасна!

– Аз няма да те заразя с нищо! Но ако останеш така, със сигурност ще умреш! Повярвай ми, аз съм лекар!

– Не си лекар! Лекарите са с униформи и фуражки! Имат и пистолети и огнехвърлачки! – упорито отрече пленникът.

– Лекар съм! – изгледа го строго Теодора. – И ще ме слушаш какво ти говоря!

Това изглежда подейства. Непознатият се заклати нерешително. Може би така трябваше да започне…

В този момент се показа Ербо, мокър, натоварен с билки, пращящ от здраве и усмихнат щастливо. Спря до нея, остави товара и… кихна!

Пленникът сякаш полудя! Изкрещя:

– Зараза!!! – подскочи и опита да избяга, дърпайки крака си като полудял! Потече кръв, но това не го спря! Дърпа се и крещя, докато накрая силите го напуснаха и изгуби съзнание.

Бързо разтвориха челюстите на капана. Пружината бе доста силна, но ако беше използвал тежестта си, би успял и сам. Теодора намаза с мехлем жестоката рана на крака и грижливо я бинтова. Тъкмо завързваше бинта, когато оня дойде в съзнание. Видя я над него, изпищя отново ужасен, одраска я и побягна панически. След петдесетина метра се спъна в размотаващия се бинт, но отново скочи и побягна, докато се скри от очите им.

– Какъв беше този?! – попита Ербо изумено.

– Избягал от лудница на някой друг свят – предположи Теодора, докато превързваше наранената си ръка.

– Сякаш ни бяха малко нашите луди! А мъж ли беше или жена?

Тук нямаше какво да отговори, въпреки че пациентът им беше гол, вторичните полови белези липсваха, а конкретното място и двамата се бяха погнусили да погледнат…

Една евентуална зараза беше много сериозна заплаха и Теодора с удоволствие остана за две седмици с Ербо в една барака в гората. За щас-

тие не се появиха никакви тревожни симптоми. И след като си почина хубаво, се върна в замъка. Като не спираше да мисли от що за свят идваше този луд?! Надяваше се, че горските пазачи ще го намерят, но не успяха.

Години наред селяните разказваха как го срещали – гол с маска! Крещял да спазват дистанция! От това излязоха доста легенди.

Глава Осма. Ключник

Теодора призна пред себе си, че имаше нужда от мъж, напоследък често сънуваше Разхайт – красивия чаровник! На света беше обичала само двама мъже! Съпруга си и него! Но съпругът ѝ беше точната противоположност на вечния ерген и непоправим женкар Разхайт! Затова и го избра!

Въпреки че дори когато беше женена, понякога си фантазираше за сладура Разхайт. Той толкова си падаше по нея! Вероятно не трябваше да бъде толкова неотстъпчива! Нямаше да забрави как идиотът се беше прострелял сам, на стратегическо място, само за да му обърне внимание…

– Пак ли си мислиш за него? – обади се Мърка. Как ли успяваше да отгатне мислите ѝ?!

– Понякога – усмихна се Теодора, – но ти как…

– По лицето – обясни котката, – направо се разтапяш, сякаш…

– Да, ясно – съгласи се Теодора, – като теб, когато бозаят котенцата.

– Не точно!

– Как?

– Пак като мен, но когато съм под някой голям котарак… а втори си чака реда!

– Аха! – захили се на откровения отговор Теодора.

– Да не забравя – почти смени темата Мърка, – художниците казаха да ти предам, че те чакат да им позираш.

Теодора си спомни, че наистина беше обещала в замяна на това, че ѝ нарисуваха с предимство анатомични атласи за университета.

– Гола! – добави Мърка. – На мен вече ми нарисуваха седем портрета!

– Е, аз съвсем гола няма да остана!

– Вие, хората, сте откачени! Никоя разумна котка не би се кичила с парцали!

– Тръгвам на обиколка, ще дойдеш ли с мен? – смени темата Теодора. Помощничката ѝ Богомила се занимаваше предимно с училището и беше взела начинанието много на сериозно!

– Не, ще обръщам малко внимание на котетата! – отказа Мърка. – Опитвам да ги науча да говорят, но нещо не върви! Страхувам се, че няма да проговорят никога! Изглежда тукашните котараци са пълни тъпанари, но пък умеят да…

Теодора излезе сама.

Посети неколцината болни, смени две-три превръзки. Даде сироп за кашлица на четирима, наруга един твърдоглав пациент. Наскоро беше имало лека грипна епидемия и съветваше болните много да не излизат! Беше чела за измамата с някакъв вирус, още преди голямата война, когато богатите си преразпределили света! Тогава и на здравите било забранено да излизат! Истинска глупост, но дори лекарите го подкрепили. А всеки медик знае, че една епидемия спира, когато 30 процента от населението преболедува и получи имунитет.

Мина през училището, но там всичко си вървеше добре и без нея. Богомила се справяше отлично, дори може би малко се престараваше в ролята си. Дали да не я смъмри?

Накрая се разходи и до пазара! Харесваше ѝ да обикаля наоколо, всички вече я знаеха и я приемаха с доверие. Като своя! Дори нещо повече, защото споделяха неща, които не биха казали другиму.

Един от малкото хора, които не я харесваха, беше първосвещеникът Двулик. Не можеше да разбере какво в нея го дразни. Въпреки че не всичко ѝ харесваше в тукашната религия, стараеше се да не се намесва във въпросите на вярата. Хората имаха нужда от Бог! Знаеше го от себе си. Или поне от духовник като отец Курнакия. Винаги като видеше свещеник си

спомняше за него! Дали почиваше някъде в мир или като нея твореше нови геройства в някой паралелен свят…

***

Беше много изненадана, когато на другата сутрин самият отец Двулик се появи при нея със странно загрижена физиономия.

– Какво мога да ви помогна? – попита тя възможно най-учтиво. През войната бе лекувала дори противникови офицери, негодници, виновни за смъртта на много добри момчета от съпротивата!

– Аз нищо… благодаря! Добре съм! Става дума за малкия ми син!

– Какво му има? – повдигна вежди Теодора.

– Ами, такова, нали се появиха… от онези… Империята на дъгата… дето казват, че трябва да се опознаеш и да бъдеш себе си… Да не се срамуваш…

– Да – кимна разбиращо Теодора. Беше чувала за движението на обратните… на различно сексуалните. Не разбираше само, как се беше появило и набрало сили в този примитивен свят. Вероятно с пришълци от други светове… като нея. Проклети да са!

Не че имаше нещо против обратните, сред тях имаше много интелигентни и приятни хора. Дори приятели и… Помнеше добре мъжко-

то момиче – голям майтап, и вечерта, когато бяха заедно… А журналистът Нейко! Той също се изгуби някога… когато излетяха за Марс и не се върнаха, заедно с председателя на съвета и Разхайт. Ех, този Разхайт!

– Разбирам какво е направил! – откъсна се Теодора от мислите си. – Ще дам мехлем да си намаже дуп…

– Не… вдигна ръце духовникът, сякаш за анатема. – По-лошо е!

– Какво? – Теодора върни на масата кутийката с мехлема. Светият отец с наведена от срам глава започна да обяснява…

… младежът, твърдо решен да открие себе си и воден от силно желание… си беше напъхал отзад най-големия клъчник[29] от арсенала на готвачката.

Дотук добре, проблемът обаче бил в това, че се увлякъл и вече не можел да го извади! А готвачката тъкмо била използвала инструмента, за да направи любимата люта лютика на Великия Везир Вешик!

Теодора се постара да скрие усмивката си, и преди бе имала подобни случаи… Странно, но

29. Клъчник (чукало, клъцник, кълцало, кълцалник, тлъчник, тарчоуник, тълчок) – домакински уред за кълцане на зеленчуци на подребни парченца или за стриване на твърди подправки на ситно.

бяха предимно мъже! Обаче без съчетанието с лютата чушка!

Спомни си, че беше чела как още преди голямата война дори депутатите от някакъв международен парламент, решаващ съдбите на милиони хора, го приемали за нормално… Папата също! Коя беше тя да съди!

Хубаво все пак, че търсещият себе си младеж беше използвал дърво! Така беше лесно, със стъклените бутилки беше голяма беля! Помисли с какви инструменти разполага – за съжаление, нямаше нищо подходящо, което да замести форцепса[30]. Затова делово нареди:

– Донесете ми големия тирбушон от банкетната зала!

С него щеше да стане! Може би….

– Това искам да го видя! – намести се удобно Мърка.

– Хъм, добра идея! – съгласи се Теодора. – Да покажем на момичетата от академията. Хубаво е да има и нагледно обучение!

Няколко стражи занесоха пациента в академията при ученичките и само след половин час

30. Форцепсът е инструмент, състоящ се от две щипки, който служи за залавяне на главата на бебето, когато то е разположено с главата надолу, с цел подпомагане на вагиналното раждане. До него се прибягва само когато е наистина наложително, тъй като това не е безопасен метод.

нещастникът беше излекуван, а чукалото видя отново белия свят!

– Да си върнем ли тирбушона в банкетната зала? – попитаха впечатлените от майсторството ѝ момичета.

– Не, оставете го! – предвидливо каза Теодора. – Може пак да потрябва!

– А ключника, да го върнем ли на на готвачката?

– Хъм… по-добре го хвърлете в печката! – нареди тя и смяташе, че историята е вече приключила, но се оказа, че пациентът се оплаква от силно „парене“ в засегнатата област.

– Да му направим ли клизма? – попита авторитетно Богомила.

– Да, точно така! Нека се учат момичетата – съгласи се Теодора, докато си миеше ръцете, за да се прибере вкъщи.

Късно вечерта Мърка се вмъкна през прозореца, беше ходила да нагледа някои от котетата си, които вече бяха настанени в добри семейства.

– Ученичките ти приключиха с клизмата! – съобщи тя.

– Какво, чак сега ли?!

– Да! Всяка искаше да опита!

– Ужас! А пациентът?

– Остана много доволен! Каза, че утре пак ще дойде!

Глава Девета. Наказание

Една вечер Теодора дочу крясъци откъм спалното на ученичките и с голямо неудоволствие тръгна да види какво става. Обикновено избягваше да се появява там, за да не смущава излишно момичетата. Обаче при това положение трябваше да се намеси, все пак някакъв ред трябваше да има.

В коридора видя Богомила, която четеше конско на някакво ниско, трътлесто, но много симпатично момиче, с което удивително си приличаха.

– Какво става тук?! – попита строго Теодора. Тя знаеше, че Богомила се вживява в ролята си на началник и реши този път малко да я скастри.

– Хванах я да се целува с… някакъв! – обясни възмутена помощничката.

Теодора се усмихна тъжно. Защо ли тази история все се повтаряше? Толкова често беше виждала разкрепостени, свободолюбиви (да не каже друго) момичета, които със съзряването си най-неочаквано и необяснимо стават абсолютни пуританки и моралистки, тормозещи при всяка възможност младите! Беше се опитвала да не се поддава и бе успяла. Свидетели бя-

ха всички млади докторки, работили някога при нея. А също децата и внуците ѝ.

– Какво толкова, само са се целували – каза примирително тя и смигна на уплашеното момиче.

– Не съм сигурна, че е щяло да мине само с целувки! – поклати скептично глава Богомила – Тя вече го беше хванала за…

Теодора едва се сдържа да не се засмее:

– Нека която не го е правила, първа да хвърли…

– Ама тя в стаята си в общежитието! – обясни възмутено Богомила.

Това вече не беше хубаво!

Теодора нямаше нищо против младите да се обичат, но все пак трябваше да спазват някакво благоприличие и да се пазят от лоши приказки. Вярно, че се ползваше с пълната подкрепа на принца и наскоро беше раздала справедливост в едно селце, а той беше одобрил. Обаче църквата, в лицето на неколцина високопоставени свещеници, продължаваше да не гледа с добро око на университета. Въпреки че направиха доста отстъпки и приеха няколко тъповати фанатизирани сестри за обучение и се стараеха да бъдат винаги на разположение. Спомняше си скорошния случай, когато извадиха големия клъчник на готвачката от задника

на малкия син на отец Двулик! А след това никога не му отказваха клизма…

Неприятно положение, особено ако се разчуеше.

– Сестра Имакулата[31] ги видяла и ми каза! – поясни, сякаш прочела мислите ѝ, Богомила. Теодора знаеше, че проклетата сестра беше тук не да учи, а да докладва всичко на управата на църквата.

– Не знам какво да кажа… не можем да я накажем за това, че е жена!

– Това да! – съгласи се Богомила. – Но можем и трябва да я накажем за това, че е овца и не умее да се крие като го прави!

Теодора я погледна изпитателно. Помощничката ѝ понякога се престараваше, но не беше лошо момиче.

– За да избегнем усложнения, ще трябва да я отстраним за няколко дни от занятия, а най-добре и от замъка!

– Три дни пост и молитви при сестрите ще ѝ дойдат добре! – каза отец Двулик, който се беше приближил незабелязано. Сивият плъх обичаше да се промъква и да подслушва!

При споменаването на сестрите, виновната се смали още повече и видимо се разтрепери! Теодора се смили:

31. Имакулата – непорочна (imaculatta).

– Има достатъчно безделници, които не умеят да вършат нищо друго! Нека те се молят! Нея ще я изпратим някъде, където със знанията си да бъде полезна!

– Не бива да подценявате Лукавия, нито силата на молитвата! – отецът не беше свикнал да му противоречат.

– В никакъв случай! – направи най-невинно изражение Теодора.

Но зад младото невинно лице се криеше повече от петдесет години успешен опит в борбата с подобни подлости и сплетни. Защото често дори и в благородната професия на медиците се срещаха доносници, измамници и подлеци.

– Знаем добре за силата на нечистия! Той може да накара невинен младеж да си напъха в зад…

– Да, да! – съгласи се бързо Двулик, той съвсем не обичаше да му напомнят за случая с малкия му син и големия клъчник на готвачката.

– Радвам се, че сме на едно мнение! – усмихна се мило Теодора. И се обърна към виновната:

– Сама разбираш, че подобно поведение е недопустимо! И трябва да бъдеш наказана!

– Да… – плахо промълви момичето.

– Обаче утрото е по-мъдро от вечерта. Сега да вървим да спим! – прозя се Теодора. – Утре ще се видим в кабинета ми!

И се оттегли, царствено пошляпвайки с чехлите си.

На сутринта всички я чакаха пред кабинета, дори отец Двулик, въпреки че не го беше канила.

– Разбрах, че вчера е имало произшествие в планинското сечище, няколко работници са ранени и имат нужда от някой да се погрижи за пострадалите – започна Теодора.

– Да, вече поискаха помощ! – подсказа Богомила. – Едно дърво е паднало в погрешната посока.

Теодора знаеше колко труден е животът на горските работници. Особено в примитивен свят като този! Без дори най-прости машини и без техника за безопасност. Нараняванията сигурно бяха доста чести. Решението дори без подсказаното от Богомила беше очевидно:

– Да, разбира се! Ще изпратим помощ на секачите на принца! Това е от основните ни задължения! Нашата студентка, Бачана, е още млада и неразумна, но иначе е много добра в обработването и лекуването на рани. Тя ще помогне на пострадалите, а свежият въздух в гората ще ѝ помогне да охлади страстите си.

Отец Двулик се усмихна доволен! За него гората беше ужасно място! Някога като малък се беше изгубил. Набоде се на тръни, нажилиха го пчели, докато бягаше се натресе в коприва… и така и не се възстанови от травмата! Студентката обаче изглеждаше доволна!

– Разбра ли! – обърна се към нея Теодора. – Ще те отстраня временно от занимания! И за наказание ще отидеш да се погрижиш за работниците на сечището! За три дни!

– Трудно ще стане, твърде далече е, само пътят е половин ден! – обади се Богомила.

– Предполагах! – махна с ръка Теодора. – Но не виждам проблем, ще остане за три нощи там!

– Ще трябва да напишем писмо на управителя да ѝ осигури легло в стаята на готвачките.

– Това не ме интересува! – обърна се Теодора. – Да е мислила, преди да греши! Нека спи където намери!

Отец Двулик, още по-нахилен, си излезе, защото беше време за месата и даренията. Освен това се беше възбудил, представяйки си как нещастното момиче зъзне в студената гора, под някое дърво, а вълците обикалят гладни наоколо…

Наказаната това и чакаше, скочи та прегърна и целуна Теодора и хукна да си приготвя багажа.

– Като се върне, не забравяй да ѝ дадеш от отварата против забременяване! – обърна се лечителката към Богомила

– Най-добре ще е да ѝ дам една доза още сега – промърмори Богомила. – Но ти откъде знаеше, че приятелят ѝ е секач в гората? Много добро момче, вече е началник на цяла поляна!

– Аз ѝ казах! – обади се Мърка от един висок шкаф и продължи да се лиже под опашката. – Дъртата котка знае всичко!

– С нея доста си приличате… – каза малко двусмислено Теодора. – Роднини ли сте?

– Не, съседка ми е! – обясни Богомила. – Брат ми също прилича много на нейния брат!

Мърка и Теодора не казаха нищо, но…

– Знам какво си мислите, но не приличаме нито на моя, нито на нейния баща!

– А на кого? – обади се от високото котката. – Защото миришете на сестри!

– На някакъв млекар… – сконфузена призна Богомила.

– Трябва да е бил голям симпатяга! – засмя се Теодора. – Хайде да вървим! Време е за първия час!

Глава Десета. Разследване

Докато в първите дни на лекарската си практика в Зелената долина Теодора нямаше никакви пациенти и се налагаше сама да ги търси, то сега пред вратата на стаята ѝ постоянно се тълпяха хора. И понеже пречеха на движението в това крило на замъка, се наложи да отвори отделен кабинет в университета. Като направиха специална чакалня. Търсеха я не само за лекуване на болести и наранявания, а за почти всичко! За съвет, за заем или дори просто да се оплачат. Особено жените. И преди ѝ се беше случвало. Добре знаеше, че като поговориш с някого олеква и затова се стремеше да помогне и да изслуша всеки. Семейни ядове имаше навсякъде, тук също. Понякога доста сериозни, подсилени от обстоятелството, че в Зелената долина развод не съществуваше дори като понятие. Клетвата беше „Докато смъртта ни раздели“. И понякога системно пребивани жени идваха да търсят средство за раздяла. Изкушаваше се да им даде. Някои мъже си заслужаваха отварата от бучиниш, дори нещо повече! Но помнеше, че се беше клела, макар и в друг свят и друго тяло, да не „вреди“. Затова, вместо отрова, даваше на насилника някоя от развеселяващите или успокоителни отвари на старата билкарка Стрега. Резултатите бя-

ха неочаквано добри! Много жени идваха да благодарят, че лекарството е върнало „стария“ им, добър и любещ съпруг. Този, за когото се бяха омъжили. Други пък бяха намерили съвсем нов, по-добър човек. Щеше ѝ се да знаеше толкова за билките и когато беше в своя си свят. Щеше да спести много нещастия. Много мъка.

Въпреки че съветът в Нада имаше категорични възгледи за развода и беше достатъчно една жена да поиска, за да го получи, някои не се решаваха. Не искаха да развалят брака си, измисляйки си стандартни оправдания. Най-честото бе заради децата… Макар че единственото, което оставаше на децата в такива случаи, бяха непрестанни побоища и тежки душевни рани! Теодора не разбираше и презираше мъжете, които бият жени. Но познаваше и жени, способни да изкарат навън най-лошото от един мъж! Може би защото знаеше, че Разхайт никога не би ударил жена… Дори тя да го налага с точилката! А това често му се е случвало…

Чудно как мислите ѝ се връщаха все към него! Живееше втори живот, но не можеше да го забрави. Как можа да се влюби точно в него?! Най-неподходящият човек!

Обичаше съпруга си, но си даваше сметка, че се омъжи за него… от инат! Да направи напук

на Разхайт, да му покаже, че може без него… да забрави…

– Пак мислиш за него, нали? – отри се в краката ѝ Мърка. Теодора само я погали и се зае със следващия пациент. Тъкмо беше убедила един срамежлив възрастен шивач да ѝ покаже хемороидите си и вратата се отвори с трясък:

– В село Див Петел бият една наша ученичка! – влетя в стаята Богомила.

– Как така я бият?!

– Осъдили са я старейшините на селото!

– И за какво?! – изправи се решително Теодора, забравила за хемороидите.

– Починала е една пациентка! Родилка, и са я обвинили за смъртта ѝ.

– Много удобно! – намръщи се Теодора.

– Да! Горката ще бъде бита три дни подред публично! Всеки ден на обяд трябва да понесе по тридесет камшика! – обясни Богомила.

– Тогава да тръгваме по-бързо, до обяд има още час – стана решително Теодора.

– Днес е вторият ден! Вече е бита веднъж!

Оседлаха бързо конете и Теодора и началникът на стражата Пазвант[32] препуснаха към село Див петел. Червенокосият и преди се отна-

32. Пазвант – пазач, пазвантин, мн. пазвàнти, диал. – нощен пазач.

сяше много добре с нея, но откакто излекува слабичката му съпруга от холерата, станаха съвсем близки. Препускаха бясно почти час, женското седло, иначе удобно, не беше предвидено за това и като слязоха на площада в селото, бедрата и дупето ѝ така бяха изтръпнали, че едвам се задържа на крака. Реши следващия път, когато се наложи да язди, да поиска обикновено.

Тълпата се беше събрала и тъкмо привързваха момичето на позорния стълб, гърбът ѝ беше целият в кървави дири от предишния побой. Побесня от яд! Що за изроди бяха тези, които се готвеха да бият отворените ѝ рани?! Спусна се и извади малкият си остър нож. Наръга няколко пъти в задника палача, който завързваше ръцете на осъдената. Болезнени, но безопасни рани. Оня изпищя и се обърна и тя го удари с юмрук в носа и му помогна да падне. Знаеше, че няма да успее да се изправи! Беше прерязала много влакна на големия седалищен мускул.

Отряза въжето и освободи момичето. Спомняше си я. Казваше се Ката. Много умна и схватлива, но не пожела да учи „дългия курс“, каза, че има твърде много работа в селото!

– Не се бой! Всичко свърши! Аз съм тук! – свали от себе си пурпурното наметало, подаре-

но ѝ от Великия Везир Вешик, и го наметна на изранените от камшика рамене.

– Хванете я! – изкрещя един красив, едър, но безвкусно облечен мъж.

– Кой е този клоун? – обърна се Теодора към момичето.

– Този нещастник е наместникът на селото! – обясни презрително тя. – Момичето, което умря, беше негова жена и моя приятелка.

– Дръжте ги! – изкряка отново наместникът.

Но неколцината въоръжени войници не се помръднаха. Те виждаха добре с кого си имат работа. Вече всички познаваха Лечителката, за началника на стражата да не говорим!

– Изродът я принуди да се омъжи за него и я пребиваше всеки ден, дори когато беше бременна! Детето беше мъртво от дни… Имаше отравяне на кръвта и не успях да я спася…

– Лъжеш, вещице! Ти я уби и ще си платиш! – наместникът измъкна меча си. Голям и ужасно натруфен. Теодора прецени, че вероятно с него избива чувство за малоценност. Но нямаше време за повече разсъждения, защото онзи тръгна към тях.

На пътя му застана червенокосият Пазвант, без да вади оръжието си. Защото дори да не го познаваха, униформата на личната гвар-

дия на принца будеше страхопочитание. Обаче тук не подействa. Твърде често, попаднали на власт, дребните душици се самозабравяха… Глупакът замахна с меча, но червенокосият ловко избегна удара. И така няколко пъти! Теодора забеляза, че Пазвант се опитва само да го обезвреди. Но защо?! За да го съдят и да се измъкне?! Без да се замисля дали има право на подобна заповед, каза тихо, но твърдо:

– Убий копелето!

Червенокосият само кимна и при следващата атака с мълниеносно движение прониза нападателя в сърцето. И с известно милосърдие го свали на земята да умре. Теодора се обърна към старейшините:

– А вие, защо сте осъдили невинна?! Не може да не знаете, че е пребивал жена си!!!

– Знаеха всички! – изгледа ги презрително момичето. – Но така им отърваше!

– Добре! – обърна се към тълпата Теодора. – Ако не искате да разгневите истински принца, хванете тези негодници! Намажете ги с катран, овъргаляйте ги в перушина и ги изгонете от селото!

Хората се спогледаха. Явно идеята допадна на мнозина. Теодора помнеше как Разхайт беше накарал войници да ритат любимия си офицер…

Тръшнаха старейшините на земята и разкъсаха дрехите им. Учудващо бързо се появиха кофа с катран и чувал пера и процедурата започна.

– А ти, скъпа, се казваше Ката, нали? – обърна се Теодора към момичето.

– Да, Лечителке!

– Ела с нас и повече никой няма да те нарани!

– Не, аз оставам! Тук има нужда от мен! Още няколко жени скоро ще родят.

Очите на Теодора се напълниха със сълзи, колко различни бяха хората! Банда глупаци, решили да пребият единствената, която може да помогне за раждането на децата им. Едно момиче, решило да остане и помогне там, където се канеха отново да я пребият. Стана ѝ лошо като помисли как ли щеше да изглежда гърбът ѝ след третия ден! И понеже днес беше започнала да дава заповеди, без да знае има ли право да го прави, каза:

– Добре, назначавам те за временен наместник на селото! Временен, защото държа да се върнеш да учиш. Ясно!

– Добре Лечителке, ще го направя!

И така и стана. Ката не само дойде да учи, но стана главната учителка. Това обаче е друга история.

Глава Единадесета. Лов на вещици

Теодора завършваше последния урок и момичетата я слушаха внимателно. Първият випуск беше готов да напусне университета и да тръгне по пътя си! Беше им предала почти всичко, което знаеше, с Мерло бяха преоткрили кръвните групи, кръвопреливането, бяха започнали началото на ваксинациите, но имаше още толкава много да се направи! Момичетата бяха схватливи и се стараеха. Някои от най-добрите, като Ката, щяха да останат да преподават на следващия випуск, заедно със старата Стрега и Магьосника. Беше подготвено скромно тържество по случай завършването, но трябваше да го отложат, защото искаха принцът да присъства, а той още не беше се прибрал от посещение в съседното кралство.

След това Теодора и Богомила веднага заминаваха за Ал Алтън[33], столицата на Тричланд[34] (всъщност, кралството се наричаше Крусланд, но в Зелената долина го наричаха така), за да организират и там училище! Мърка идваше с тях, беше разочарована от тукашните кота-

33. Алтън – стара златна турска монета; жълтица; остар. златен; преносно много добър, много хубав, прекрасен.
34. Тричланд, трици + land – земя на трици. Крусланд – същото (от ит. crusca – трици).

раци! От три котила, нито едно коте не говореше! Искаше да пробва с… други!

Неочаквано вратата на класната стая се отвори с трясък и влязоха четирима войници и някакъв сержант със злобна мутра:

– Трябва да отведем всички вещици при хората от летящия кораб! – изрецитира той.

– И аз какво общо имам?! – изгледа го презрително Теодора.

– Те искат всички вещици! – повтори тъпо сержантът и войниците я хванаха и помъкнаха навън.

Момичетата отначало гледаха без да разбират какво става, но след това се спуснаха да ѝ помогнат, войниците обаче извадиха мечовете…

– Момичета, успокойте се! Аз ще се оправя! Станала е някаква грешка! – спря ги тя и веднага съжали, защото войниците я завлякоха в двора на външния караул и, въпреки съпротивата и протестите ѝ, грубо я съблякоха гола и я оковаха във вериги!

Очите им бляскаха похотливо, започнаха да я опипват начело със сержанта. Един болезнено я стисна за гърдите! Познаваше го, беше го лекувала, когато се бе наранил и можеше да изгуби ръката си… Същата ръка!

Къде ли беше оная проклетница Мърка да ѝ помогне! Или така беше по-добре, какво можеше да помогне малкото животинче… Дори да изпохапеше двама трима, накрая щяха да я убият.

Изпита ужасното чувство на безпомощност, опитваше се да събере бедрата си… но те бяха по-силни!

Преди години, по време на войната, няколко доброволци в Нада също се опитаха да я изнасилят. Дори не разбраха, че е от съпротивата… а просто така. Тогава се появи Разхайт и ги смля от бой!

Но Разхайт го нямаше и едва ли беше още жив.

Уплаши се! И то истински! Войниците си смъкнаха панталоните…

И тогава се появи червенокосият началник на вътрешната стража Пазвант с хората си и разхвърляха насилниците, както си бяха със смъкнати гащи и не можеха да се съпротивляват, като не пропуснаха да ги отупат хубаво. Свалиха ѝ веригите.

– Добре ли сте? – попита я съчувствено Пазвант, като гледаше да не я зяпа.

– Била съм и по-добре – тъжно се усмихна Теодора и бързо облече престилката си, въпреки че беше почти разкъсана…

В този момент голямата порта се разтвори и към тях тържествено се приближи граф Гриф… следван от голяма група тежко въоръжени щурмоваци! Той заместваше принца по време на отсъствието му. Познаваше го, беше излекувала сина му от кълрава треска…

– Капитане, какво става тук?! – изграчи надменно Гриф. – За такова неподчинение вероятно ще бъдете разжалван!

– За тази гадост спрямо Лечителката, графе, със сигурност ще бъдете обесен! – отвърна смело началникът на охраната.

– Аз защитавам интересите на страната! Те са над личните предпочитания! Имаме ясни искания от нашите отвъдзвездни партньори от летящия кораб! Те искат да им предадем вещиците! И ще го направим! Отец Двулик е на същото мнение!

Теодора беше чувала няколко пъти за летящия кораб, който бил кацнал наблизо, и не вярваше на тази глупост. Защото всеки месец излизаха подобни слухове и никога не се оказваха верни. Хората и тук мечтаеха да летят и си фантазираха…

– Принцът ме е оставил да управлявам в негово отсъствие за доброто на кралството и тя ще бъде предадена на хората от летящия кораб! И точка! – тропна с крак баронът. –

Всеки, който не се подчини, да бъде незабавно екзекутиран!

И си тръгна, следван от личната си охрана.

– Нареждане на наместника. Не мога да не се подчиня… – извинително сви рамене началникът на щурмоваците. Бяха стари бойни другари с червенокосия Пазвант и се разбираха само с поглед.

– Знаеш, че принцът няма да е доволен, нали?

– Знам! – потвърди началникът на щурмоваците.

– Трябва да въведат в инструктажа ви урок за углавна заповед[35]! – обади се Теодора.

– Трябва! – съгласиха се и двамата. – Но сега трябва да се подчиним!

– Аз ще дойда с вас до летящия кораб, Лечителко! – погледна я в очите Пазвант. – И обещавам, ако опитат да ви навредят, лично да ги накарам да съжаляват, че са излезли от майките си!

Това прозвуча много успокоително, щурмоваците се оттеглиха заедно с началника си. А битите войници самодоволно приближиха… и отново ѝ сложиха веригите!

35. Заповед, която се явява нищожна по същество поради противоречието ѝ със закона, и следователно неизпълнението ѝ не се разглежда като неподчинение.

– Това е съвсем излишно! – опита се да попречи Пазвант, но го увериха, че така е по устав.

– Обещавам ви такъв устав!... – процеди той през зъби.

Доведоха оседлани коне, качиха я на един и тръгнаха. Войниците, сержантът със злобната мутра и Пазвант с трима от хората му. Поеха по големия път в посока към планините. Вече не я беше страх, започна да ѝ става смешно! Какво щеше да се случи, щом не намереха летящ кораб! Отзад се чуха викове и тя се обърна. Видя дребната фигурка на магьосника да препуска след тях, но двама войници го спряха и той се провикна:

– Не се бой, Теди! Ако са хора от свят като нашите, те просто търсят образовани вещи и знаещи хора! А глупаците са разбрали вещици... Спомни си, Гадателката беше предсказала, че когато изглежда най-страшно, ще си сред приятели!

– Благодаря ти, приятелю! – прошепна тя, но беше сигурна, че магьосникът я чу.

Яздиха целия ден и Теодора много се измори, пък и оковите започнаха да протриват кожата ѝ, но реши да не се оплаква, за да избегнат спречквания. Според сведенията вече бяха съвсем близо и скоро всичко щеше да свърши. По един или друг начин.

Обзе я странно безразличие и разочарование. Защо хората бяха винаги готови да правят злини! И то след като вече им беше помагала…

Превалиха един хълм и тогава видя недалеч огромния метален корпус. Направо си изкара акъла от ужас! Корабът бе наистина голям – огромен! Стоманено-сивият цвят издаваше здравината на метала, от който е направен! Виждаха се оръжия, познати ѝ от предишния живот, които можеха да разпердушинят за часове свят като този!

Зловещият кораб сякаш беше олицетворение на самото зло! Макар да изглеждаше някак познато… Вероятно от кошмарите ѝ!

Що за хора бяха там и защо искаха вещиците? Дали магьосникът и гадателката не грешаха! Приятели, а! Беше чела за лова на вещици през вековете от средата, още преди голямата война, за мъченията, камшиците, крушите, испанските ботуши и нажеженото желязо!…

Какво ли щеше да ѝ се случи? Не се страхуваше от смъртта! Бе живяла повече от доста хора и през живота си бе имала много срещи с нея. Не си спомняше в колко опасни операции бе участвала през войната в съпротивата…

Сега обаче се разтрепери като лист! Не знаеше какво има насреща си. Болка, осакатяване! …

Войниците също се наежиха, въпреки че тях не ги засягаше. Червенокосият Пазвант нервно преглътна…

– Да не си и помисляш да ги нападаш със сабята! – обърна се тя към него.

– Обещах и ще удържа на думата си!

– Нямате никакъв шанс! Те имат броня и оръжия, с които могат да убиват от километри!

– Ние имаме чест!

Приближиха металната грамада и тогава най-неочаквано от дългата тъмна сянка се отделиха две фигури…

Две до болка познати ѝ фигури! Бе сигурна, че не са сред живите или поне не би трябвало да изглеждат така!

Огромен камък падна от сърцето ѝ. Гадателката никога не грешеше, отново беше предсказала правилно! Вече си спомни къде е виждала кораба. Как изобщо бе успяла да го забрави?!

Едно време с него тръгнаха председателят на съвета Илф, онзи с глуповатата физиономия, и вечният ѝ ухажор Разхайт.

Приятели!!!

Истински!!!

Такива, с които едно време в съпротивата беше рискувала неведнъж живота си! И не биха

се замислили, ако трябва да умрат един за друг! Спомни си доктор Гено, който ги спаси, като остана, за да задържи проклетите войници! Очите ѝ се напълниха със сълзи…

Така ѝ липсваха! Особено сега, когато този привидно добър свят изведнъж подло се обърна срещу нея.

Не се сдържа и заплака с глас. Без да се крие! Като дете!

Сержантът-началник на патрула, погрешно разбрал сълзите ѝ, се усмихна садистично! И се облиза! Пазвант обаче я изгледа съчувствено, кимна и сложи ръка на меча си. Той беше готов да се бие за нея!

– Няма да се наложи! – усмихна му се тя през сълзи. – Благодаря ти, но няма да се наложи! Това са мои стари приятели!

Разхайт, защото това наистина беше той, изтича напред. Свали я от коня и нежно я прегърна!

– Ти… Ти!!! Не мога да повярвам! Знаех, че пак ще те срещна! Толкова ми липсваше!

Видя веригата на врата ѝ:

– Кой нещастник направи това?!

– Искахте да ви доведат вещици! – усмихна се тъжно тя.

– Прощавай! Прощавай! Просто искахме образовани хора за информация! – зашепна Разхайт и падна на колене пред нея.

***

Принц Поро, който беше препускал без да спира с отбраните си конници, се показа на хълма. Беше виждал вече металната грамада и нямаше никаква представа как ще се бие с нея, но бе твърдо решен да спаси Лечителката!

Видя обаче как по-високият от всесилните ловци на вещици (вероятно главният) бе коленичил пред Лечителката и целуваше ръцете ѝ! И понеже бе разумен мъж, се обърна към хората си:

– Тук сме напълно излишни!

И понеже бе и много романтичен, слезе от коня и свърна в храстите да се изпикае.

ЧАСТ ТРЕТА

Глава Първа. Среща с докторката

Илф погледна Дебол, който кимна одобрително – той беше научният ръководител на експедицията. После се спогледаха с Разхайт и Илф притегли лоста за управление. Гемията премина през прехода в паралелния свят. Отне само няколко секунди, докато усещането беше като след дълбок сън. Но освен леката замаяност и тримата си бяха… съвсем добре. От доста време не пътуваха сами, вече имаха достатъчно помощници, но случаят беше особен и много опасен.

Преди няколко години бяха открили как се преминава в паралелния свят (засега само един) и често изпращаха безпилотни сонди за събиране на информация.

Безпилотни, защото нищо живо не беше в състояние да понесе прехода. Бяха опитвали с няколко десетки нещастни животни. С птици, влечуги и дори с най-простите едноклетъчни. Замразени образци, на които това не вредеше и беше част от жизнения им цикъл. Но неуспешно!!! Също с растения, цветя и дори просто семена. Изходът беше един – всички се връщаха безжизнени! Имаше *нещо* в прехода, което отнемаше живота от всичко, независимо в каква форма беше.

По едно време се бяха отчаяли и решиха, че хората никога няма да прескочат в съседния свят. И ще се наложи да се изпращат само роботи за събиране на полезни изкопаеми и суровини. Но съвсем неочаквано намериха съвсем прост начин за екраниране от *нещото* и за запазване на живота в живите тъкани при прехода. По-точно не откриха нищо, а забелязаха, че защита от десет сантиметра плътно желязо е напълно достатъчна. Затова решиха да използват Гемията. С няколкото си пласта стоманена обшивка, подсилена да издържа на оръдеен обстрел и разбиване на лед в северните морета, тя беше напълно достатъчна.

– Преминахме успешно! – каза с малко дрезгав глас Разхайт в микрофона на сондата и я изстреля обратно със съобщението. (Не само животът, но и никакви вълни не бяха в състояние да преминат.) Тя послушно се върна през портала, построен до Фрегатура, а всъщност до нищото. В този свят изкуственият планетоид, на който бяха създали основната си база, просто не съществуваше. Не беше направен. Кратко проблясване и сондата изчезна, върна се в техния свят.

Оттук натам процедурата беше изпитана и ясна. Курс към Земята!

Илф набра координатите и влязоха в прехода, Дебол се зае с някакви изчисления, а Раз-

хайт вдигна дългите си крака високо на съседната седалка и както винаги заспа.

Илф понякога му завиждаше за спокойствието. Разхайт живееше за мига и можеше да спи дори в най-напрегнатите моменти. Беше спал по време на всички опасни преходи в пространството. Беше заспал спокойно и дори когато в една килия очакваха да бъдат разстреляни. Но това беше преди години, през войната.

Преходът беше от сравнително дългите, но чувството за време в тези случаи е строго субективно. На Илф му се стори, че продължи с месеци, докато Разхайт имаше чувството, че едва е затворил очи. И затова недоволно изсумтя, когато Илф го събуди:

– Какво?

– Около Земята сме.

Това веднага го разсъни. В техния свят около планетата-майка имаше изградени няколко много неприятни защитни спътника, които можеха да опърлят сериозно тенекията дори на бронирана кораб като Гемията. За щастие, тук уредите не отчетоха нищо. Нито дори следа от човешка дейност. Дали в този свят да нямаше хора?

– Иначе си е същата – отбеляза Разхайт, разглеждайки екрана.

– Не точно. Виждат се известни разлики, като се наложи изображението от нашата – посочи Дебол един монитор, свързан със стария бордови компютър.

– Хъм, да, има разлики – съгласи се Разхайт и се зае да настройва телескопа. Бяха го купили много изгодно втора ръка от съдебна разпродажба на вещите на някакъв воайор. С електронното увеличение дори от орбита даваше изображение сякаш бяха само на метър!

– Ей… виждам някакви села… И замък! – съобщи той след малко. – Това е някакво проклето Средновековие!

– Добре, спускам се и ще се приземя някъде наблизо – каза Илф и спусна стремглаво Гемията надолу.

– Не много близо! – посъветва Дебол.

Илф понечи да каже нещо, но Разхайт го изпревари:

– Защо? Не ми казвай, че не бива да се намесваме…

– Не, разбира се! – отвърна Дебол. – Ако сме твърде близо, ще дойдат да досаждат!

– Чел съм такива книги – засмя се Илф. – В които на всяка цена, дори с риск на живота си, държели да не се показват пред местните. Ефектът на пеперудата…

– Глупости! – възмути се Разхайт. – Дори цял град да ни види или няма да повярват, или ще забравят след няколко месеца!

***

– Хубава планета… Но скучна! – каза Разхайт на третия ден, след като се бяха приземили в една долчинка, далеч от големите селища. Бяха обиколили наоколо и това, което видяха, му беше достатъчно.

– Трябва да направим основните проучвания. А това може да отнеме години и пак да не бъде пълно! – поклати огромната си ръбеста глава Дебол. – Може би ще е далеч по-лесно да поканим неколцина от местните да дойдат с нас. В университета лесно ще направим няколко групи, които да запишат и проучат добре всичко.

Илф се почеса по тиквата. Много ум имаше това момче в главата!

– Хубава идея – съгласи се Разхайт. – Така ще си тръгнем по-бързо!

Той недолюбваше пасторалните светове. Защото някога, след една неразумна любовна история (и групова бременност) със съпругата, сестрата и дъщерята (това за майката не беше истина!) на директора на търговската гимназия, беше наказан да работи във фермата на леля си. Освен това жените, които видяха

тук, се обличаха с по три фусти и беше невъзможно да се отгатне фигурата.

– Ще трябва обаче да подберем подходящите хора – обади се Илф. – Не можем да вземем някой прост селянин, който знае само да сади боб! А досега видяхме само такива…

– Ще трябва да търсим вещи хора! – почеса се по „вещата“ глава Дебол. – Ама как?

– Лесна работа! Ще обявим и някакъв материален стимул – бързо намери решение практичният Разхайт. – Това винаги помага!

Резултатите не закъсняха, обаче не бяха точно очакваните…

Още първия ден група полудиви селяни им домъкнаха добре завързан и целият в синини стар мъж с дълга брада. Щом го развързаха, той не пожела да чуе и дума за сътрудничество и си тръгна със страшни проклятия.

Изрично обясняваха, че не искат точно това, но на няколко пъти историята се повтори и вече обмисляха да се откажат, когато към края на втория ден видяха да приближават няколко конника.

Между тях яздеше чудно хубава млада жена. За съжаление, глупаците пак се бяха престарали. На шията ѝ имаше желязна верига, а бялата и риза беше разкъсана и почти откриваше гърдите.

– Илф, виж! Това е Теди, докторката!!! Самата тя!!! – облещи се като ученик Разхайт.

– Гладна кокошка просо сънува! – Илф помнеше добре, че приятеля му бе влюбен до пощуряване в Теодора, докторката от съпротивата. Която категорично го беше отрязала, въпреки всичките му отчаяни опити.

– Не може да е тук, приятелю! Съжалявам! Много ми липсва ѝ на мен, но просто не може да е тя.

– Тя е!!!

– Невъзможно! Не стига, че сме в друг свят, но е минало и твърде много време… Това е някакво бедно момиче, което тъпанарите са набедили за вещица. Хайде да я освободим и да им дадем един урок…

– Не знам как е станало, но е тя! Сигурен съм! – прекъсна го Разхайт.

– Защо?!

– Още я обичам! Никога няма да я объркам с друга! Освен това тя е единствената жена, която ми е отказвала!

– Хайде сега! Виждал съм много да ти отказват.

– Ти остави случайните. Или тези, на които съм предлагал… без да го искам, просто от учтивост. Тя е единствената, с която съм искал

истински да бъда и ми е отказала! Ще видиш, че е тя!

Разхайт изтича напред, сне момичето от седлото на коня и я прегърна.

Илф приближи малко по-предпазливо, като следеше с пистолет в ръка за действията на придружителите. Малко се изненада, когато един от конниците с ритник свали от седлото мъжа до себе си, скочи на земята и като му свали шлема, започна да го налага с него по главата. Илф прибра оръжието, от години участваше в малки и големи битки и безпогрешно познаваше кога бият правилния човек.

На хълма се показа нова бясно препускаща група конници и Илф отново измъкна пистолета. Но те, щом видяха какво става, се спряха, а предводителят им слезе да се изпикае.

Разхайт се откъсна от жената и… тя наистина се оказа Дора, докторката!

– Теди, ти! Ама… – започна да заеква Илф. – Ние… не очаквахме да те срещнем… Някога!

– Вие също сте последните, които очаквах да срещна тук! – прошепна през сълзи Теодора.

Илф не можа да откъсне поглед от очите ѝ и въпреки че Разхайт не я изпускаше, също успя да я прегърне и целуне.

– Теди, колко се радвам… толкова се радвам… и прощавай за недоразумението!

– Искали сте вещици! – усмихна се тя през сълзи. Буца заседна на гърлото и ѝ пак се разплака от щастие.

– Ние искахме вещи хора, от които да съберем информация за този свят – Илф не се стърпя и заподсмърча с нея. – Мислехме… само за добро!

– Да, ама те започнаха да си измислят вещици, за да ви угодят!

– Не точно… предложихме и пари… – засрами се като дете Разхайт и изтри очите си.

***

На върха на хълма Богопомазаният Принц Поро – Абсолютният Владетел на земята, въздуха и водата в Зелената долина, Неудържимият Любимец на жените и Повелител на мъжете, Милосърдният Защитник на слабите и Строг Съдия на престъпниците – си закопча гащите, посочи ставащото на хората си и каза:

– Вижте и запомнете! Нашата Лечителка, тази, която идва посред нощ, когато и най-бедният я повика за помощ! Тя, която ни лекува келявите рани, всъщност има такава сила, че разплака страшните мъже от железния кораб! А те, ако се вярва на магьосника, могат да унищожат цялото царство, с мен заедно, само за едно мигване.

Придружителите кимаха глави с разбиране. Принцът продължи:

– Да слезем и да помогнем на началника на стражата да добие[36] онези, които дръзнаха да я обидят! А след това се връщаме да обесим граф Гриф!

36. Да добия (това е от северозападните говори, но принцът говори на диалект) – да донабия.

Глава Втора. Докторката и Разхайт

Привикнала с пасторалния живот на Фига, Теодора се чувстваше странно в миришещия на ръжда и статично електричество метален търбух на подводницата[37]. Но пък нищо не можеше да намали радостта ѝ да види старите си приятели. И, разбира се, Разхайт.

Изкъпа се и облече нови дрехи и тъкмо си оправяше прическата, когато Мърка цъфна на леглото на каютата, в която я бяха настанили.

– Къде беше?

– Обикалях до едно далечно село, там казваха, че имало много хубав котарак. Но се оказа абсолютен мухъл. Щом разбрах какво става, веднага дойдох. Обаче виждам, че се оправяш добре и без мен.

– Да – съгласи се Теодора. – Оказа се, че Разхайт е тук! Не предполагах, че отново ще го срещна!

– Защо не го захапеш за врата? – облиза се Мърка. – Ти и преди го харесваше…

37. В третата книга Илф намира подводница на дъното на едно пресъхнало море и я преустройват да лети с т.нар. Двигателни пирамиди на Тесла.

– Ти пък откъде знаеш?! Тогава те нямаше – изгледа я Теодора.

– От дъртата котка нищо не можеш да скриеш!

– Не ме занасяй, аз съм ти разказвала, нали? – погали я зад ушите Теодора.

– Да, но и аз от време на време ви хвърлях по едно око. Веднъж дори му помогнах да избяга от затвора. Ще му се хвърлиш, нали?

– Добре де, ще си помисля… – усмихна се Теодора смутено.

– Изобщо не му мисли! – настоя Мърка. – Не изпускай момента, че после пак ще съжаляваш!

– Какво пък, ще му дам шанс! – съгласи се усмихната Теодора.

– Аз искам да гледам! – заяви котката.

– И дума да не става!

– Защо, ти колко пъти си ме виждала!

– При нас е друго! – поклати глава Теодора. – Пък и още не съм решила.

***

Решението дойде само. Вечеряха четиримата в каютокомпанията – тя, Разхайт, Илф и един странен едър мъж с огромна глава. Той обаче се оттегли почти веднага, защото трябвало да завърши някакви интересни изчисления.

Илф остана до по-късно, припомняха си приключенията, разказваха си какви ли не преживелици… Теодора плака и се смя… Беше щастлива. Нищо не можеше да се сравни със срещата със стари приятели. Още повече ако си смятал, че никога вече няма да ги видиш…

Стана късно и Илф се оттегли. Теодора напразно търсеше на глуповатата му физиономия някаква следа от усмивка или намигване за това, че ги оставя сами двамата с Разхайт. Съвсем нищо! Изчакаха го да затвори вратата, спогледаха се и без да обсъждат се целунаха. След няколко минути спряха да си поемат дъх, станаха и нетърпеливо, сякаш бяха чакали стотици години, побягнаха към каюта на Разхайт. Теодора затвори добре вратата, защото имаше едно наум. Но щом легнаха и се прегърнаха, сливайки телата си, от един вентилационен отвор тихо се показа носът на Мърка. И две любопитни очи светнаха в тъмното…

След няколко бурни часа успяха да се „нарадват“ един на друг и спряха да си поговорят.

– Обичам те, Теди! Винаги съм те обичал. Толкова съм щастлив!

– Че ме вкара накрая в леглото си?

– Не… Да, и това! Но преди всичко, че сме заедно! Още не мога да повярвам. Ти каза, че никога няма да бъдем заедно!

– Казах ти го през предишния си живот, че няма да бъда с теб – усмихна се Теодора. – Този ми е втори. Аз съм бабичка и това е друго тяло! Само не ме питай откъде се е взело, защото не знам!

– Прекрасна си… бабо! – започна да я целува където свари Разхайт. – Обаче… имаш си още белега от взрива[38] на дупето! – целуна споменатото място. – Как е възможно?!

– Никаква представа нямам! – отвърна Теодора. – Досега не бях обърнала внимание! Странно, имах и един на коляното, но него го няма.

Разхайт провери внимателно коляното ѝ:

– Да, спомням си го, но вече го няма!

– Беше на другото коляно – присмя му се тя.

– Не, тук беше! И имаше един на прасеца, обаче и него не откривам! – заяви уверено Разхайт.

– Откъде си толкова сигурен?

– Ако знаеш само колко съм те заглеждал? – призна си той.

– Това го знам! – засмя се Теодора и го прегърна.

38. Белегът от взрива е една история от втората книга.

– И колко чаках този момент! Обичам те… – прошепна в ухото ѝ Разхайт. И телата им отново се потърсиха…

***

– Свалял си още някоя докторка! – забеляза Теодора втория белег на бедрото му, щом спряха отново да си починат.

– Не! Никакви докторки повече! Само нормални жени! – заяви Разхайт, но се усети, че тя може да го приеме зле и я целуна извинително.

– Можех и да се обидя! – потръпна от целувката Теодора.

– Можеше, но не трябва! Исках да кажа, че ти си повече от нормалното! Изключителна!

– Добре! – усмихна се тя и го целуна по белега. – И? От какво е?

– Този е истински, от бластер! – гордо заяви Разхайт. Спасихме една цяла планета от нашествие на извънземни[39]. Искаш ли да ти разкажа?

Тя професионално огледа белега и отсъди:

– Да, прав си, този не е лекуван правилно! – и го целуна отново. – Ще ми разкажеш… Но после!

***

39. Спасяването на планета от извънземни е история от четвъртата книга.

Вечеряха, закусваха (или пък обядваха?) напълно голи и напълно изгубили чувството за време. Илф се беше постарал в готвенето и им беше приготвил вкусно печено. Изядоха го с удоволствие, имаха нужда от нови сили.

– Теди, от години се питам… Защо ме отблъсна на празника преди атаката? Никога няма да забравя онази целувка!

– Защо, сега целувките ми по-лоши ли са?

– Не, не, в никакъв случай – целуна я Разхайт. – Просто си мисля за това от години…

– Ако знаеш аз от колко години си го мисля… За мен изминаха много повече, приятелю!

– И защо?

– Защото нямаше да е правилно!

– Щеше да е правилно! Обичам те!

И си размениха всичките неполучени през годините целувки…

***

По някое време Теодора се събуди и почувства Мърка до себе си.

– Ти откъде се появи? – прошепна тихо тя, за да не разбуди спящия до нея Разхайт.

– Бях си тук през цялото време! – призна Мърка и се усмихна, доколкото ѝ позволяваше муцуната. – Ама и теб си те бива! По едно време си мислех, че горкият ще избяга!

Теодора само я почеса зад ухото.

***

Разхайт се събуди объркан. Не знаеше къде се намира. Случваше му се понякога, годините в бягство, нелегалност и космически скокове си казваха думата. Видя прекрасна спяща жена до себе си и се успокои. Но в един миг си даде сметка, че това е тя, самата Теодора! Протегна дългите си ръце и я прегърна силно, за да не я изгуби. Отново!

– Ей, я по-полеко, между вас съм! – измъкна се недоволно с разрошена опашка Мърка.

***

Прекараха една повече от прекрасна, абсолютно незабравима медена седмица. И то предимно в леглото.

Разхайт ѝ разказа за приключения им. За това как веднага след излитането към Марс взели на борда странното съоръжение от разрушения кораб на извънземния. А то ги изпратило незнайно къде в необятния космос! Как се лутали няколко години с пълна скорост, но без посока, от планета на планета, докато за другите изминали векове. Едва не умрели от студ и глад. Докато накрая попаднали на Агрия, планета като Земята, на която живеели земни заселници. И които тъкмо имали нужда от по-

мощ, защото били нападнати от крадци на планети.

(междинни целувки)

Спасили планетата, но Банката ги измамила, и вместо половината планета, със съответните приходи от наеми и концесии, им дала малък планетоид, на края на нищото, който никой не искал! Как опитали да се изхранват като детективи, но това им донесло повече неприятности и бой, отколкото пари.

(не съвсем междинни целувки)

За успешното сътрудничество с Църквата на взаимното спасение и лично с папа Клементе Манача да Патетерно[40]. И за това как след една успешна акция Илф бил провъзгласен за епископ в земите на неверниците, но той не го вземал много на сериозно.

И накрая, как се събрали с добри хора и започнали война срещу изкуствените храни, алчността и…

(съвсем не междинни и не само целувки)

40. Милостива ръка божия. Клементе – милостив, Манача – голяма ръка, Патетерно от padreterno. padre – баща, eterno – вечност. Бог, създателят на всичко. На различните неаполитански наречия се изписва patetiernu, patreternu, patatèrno, patreternu или patetèrno.

Тя му разказа и двата си живота и той я изслуша с интерес… (и с доста междутъчни и не съвсем, разбира се)

Бяха забравили за света, но светът в лицето на Илф не бе забравил за тях и редовно им носеше храна. Защото Разхайт беше забранил на обслужващите роботи да се доближават до кабината му. Все пак Теодора не беше виждала никога роботи и можеше да се изплаши. (И да стане от леглото!)

Когато накрая Теодора ги забеляза, не само не се изплаши, а дори ги хареса и Разхайт настоя да ѝ подари един. Тя се съгласи, защото фините манипулатори и възможностите за използване на зрителната система като микроскоп щяха да ѝ бъдат много полезни. Обаче категорично отказа другото му предложение:

– Теди, ще се омъжиш ли за мен?

– Не, разбира се!

– Но защо?! – едва не се разплака Разхайт. – Та аз те обичам!

– Приятелю, и аз те обичам, винаги съм те обичала, но ти просто не можеш да бъдеш съпруг!

– Мога и ще го направя!

– Колко приятелки имаш? – погледна го тя в очите. Разхайт се поколеба:

– Десетина!

– Ето, виждаш ли!

– Но обичам само теб!

– Моля те! – поклати тя тъжно глава.

– Може да се търкаляш с дни в леглото с друга, без да изневериш… – започна Разхайт, но тя го прекъсна:

– Това съм го чувала много пъти! По-важното е, че може да изневериш и само с един поглед! С една мисъл. А ти си точно такъв, приятелю…

Теодора го погали със съжаление по бузата, очите на Разхайт се напълниха със сълзи, вече да се разплаче, но успя да я попита:

– Ще дойдеш с нас, нали?

– Още не, този свят има нужда от мен! Има толкова да се върши! Обещах да отида в Тричланд! Трябва да направя още едно медицинско училище! Болница… Може би следващия път…

– Следващ път едва ли ще има! – тъжно поклати глава Разхайт, като изтри сълзите си. – Планетата е много отдалечена, когато се върнем… ще е изминало много време!

– Никога не се знае, приятелю, никой не знае…

Глава Трета. Крусланд

Теодора сериозно се безпокоеше за пътуването си до столицата на Тричланд (или Крусланд, както го наричаха местните… тя не схващаше разликата). Казваха, че било цели две седмици, а две седмици на конско седло, пък било то ѝ женско, бяха твърде много за бедното ѝ дупе!

Оказа се обаче, че опасенията ѝ са били напразни. Каретата, която изпрати за пътуването Благочестивият и Мъдър, Закрилник на слабите и болните, Строг, но Справедлив Съдник, Лъч на познанието, Негово Величество Ал Джейбър, беше огромна! Теглеха я шест едри коня и вътре имаше повече удобства, отколкото в замъците на доста благородници. Включително течаща вода и малка, но много удобна тоалетна.

Освен това беше заредена с всякакви източни сладки деликатеси и по-време на пътуването Теодора натрупа няколко килограма, а дребничката Богомила съвсем се закръгли! Мърка, въпреки че не си падаше по сладките, също загладі косъма. Защото готвачът на походната кухня, която пътуваше след тях, не само правеше страхотен агнешки кебап, но и много обичаше котките.

Освен двамата кочияши и походната кухня, с тях имаше и седмина едри, въоръжени до зъби войни за охрана. Освен обичайните оръжия, те имаха и малко странни пистолети с предно пълнене. Досега не беше виждала такива в този свят. Теодора беше прекарала години в съпротивата и разбираше от огнестрелни оръжия. Затова се съмняваше доста в ефективността им на поразяване. Но вероятно грохотът от изстрела сам по себе си бе достатъчен да сплаши… Войниците изглеждаха доста страшничко, но се движеха винаги встрани от каретата. (По-късно разбра, че Ал Джейбър ги предупредил, че само да се загледат по някоя от тях, ще им отреже едно нещо. След което ще могат само да се заглеждат по жени! Бедната Богомила напразно се опитваше да ги заговори – те отговаряха едносрично и бягаха…

Пътуването беше умерено-скучно: храна – сън – закуска – излежаване… Теодора отначало опита да чете книгите, които имаше в колата, но скоро се отказа, щом видя причудливите заврънкулки вместо букви вътре. Беше усвоила донякъде азбуката, на която пишеха в Зелената долина, но тази беше съвсем различна.

Единствено Мърка не скучаеше и когато не спеше, излизаше на приключения. Веднъж се върна с едър лалугер, след това с цял заек, кой-

то готвачът приготви по вълшебен начин. После пък се появи с одран нос и разцепено ухо. Като я попитаха какво се е случило, заяви, че никога не е отстъпвала на куче и не вижда защо трябва да го прави с вълк! След като ѝ закърпиха ухото, остана да спи цяла седмица, блажено изпъната на дивана. А една нощ отново излезе и се върна страшно доволна с новината, че *също* е бременна, и то от горски котарак. Теодора се направи, че не чува това *също*, но си даваше сметка, че прекрасната седмица с Разхайт няма да остане без последствие.

Излязоха от голямата гора между Зелената долина и Тричланд и навлязоха в обитаемите земи. Много си личеше, че са в друга страна. Природата беше почти същата, но къщите и облеклото на хората бяха съвсем различни. Жените бяха с покрити лица, но за сметка на това с открити кореми, от пубиса, та чак до зърната на гърдите. И то не само младите. Богомила не се стърпя и изрази възмущението си, макар че твърде често и нейните деколтета стигаха до същото място, само че от обратната страна.

Мъжете пък не носеха обичайните за Верде Вале[41] тесни клинове, а доста широки безформени потури с провисвало дъно. Надяваха се, че ще е така само по селата, но когато накрая

41. От ит. vèrde – зелен и vàlle – долина.

влязоха в столицата, Богомила изгуби търпение и пак сподели неодобрението си:

– Защо са облекли тези чували, не стига, че е ужасно грозно, но и не може да видиш нищо!

Теодора беше изцяло на нейна страна и потвърди, че така наистина не можеше да се види ничие дупе!

– Тя едва ли се интересува само от задниците! – промърмори мъдро Мърка.

– За другото трудно може да се направи преценка – засмя се Теодора. – Не всички знаят, но обикновено тези, дето изглеждат малки в нормално състояние, при ерекция стават доста големи и обратното. Така често могат да възникнат… разочарования!

– Аз ли да не знам! – засегна се Богомила.

– Не се съмнявам в теб! – успокои я Теодора и я прегърна, защото наистина не се съмняваше във вярната си помощница.

След като хората на проклетия граф Гриф бяха задържали и отвели шефката ѝ, Богомила веднага отърчала при отец Двулик и го наръгала с иглата си за коса, след което просто го бутнала през прозореца от втория етаж.

За което на свой ред била арестувана и съдена за убийство, лично от самия принц Поро. Теодора съжаляваше, че е пропуснала съдебния

процес. (Но не много, защото по това време се намираше в леглото с Разхайт.)

Богомила бе заявила, че е съвършено невинна и свещеникът сам е паднал през прозореца, докато тя е отваряла вратата, за да поговорят.

Големият син на Двулик, много опитен в схоластичните църковни спорове теолог, се съгласил, че падането на баща му може да е било случайност. Но възразил, че според разказите на очевидци, покойникът е останал жив след произшествието! А това, което го е убило, било: тухлата за нагревки, ръженът от камината, две изключително ценни и също толкова тежки вази от династията А'мин и нощното гърне… Вещи, които няма как да са паднали сами.

Тук в защита на Богомила се намесил Мерло, магьосникът, и обяснил подробно и с формули закона за всемирното привличане и гравитацията. Като дори подкрепил твърденията си с неоспорими научни доказателства, пускайки предмети, които, разбира се, падали на пода. Като заявил, че е несериозно, безпочвено и научно неоправдано Богомила да бъде смятана за отговорна за подобни природни явления.

Синът на Двулик заявил, че не поставя под съмнение закона за падането на телата, но споменатите тела не се намирали на прозореца. Тухлата била в леглото, а нощното гърне

под него, в другия край на стаята. И някой все пак е трябвало да ги донесе и пусне със завидна точност, така че да ударят баща му по главата. С ръжена и двете вази от камината нещата стояли по точно същия начин.

Мерло отвърнал, че „това са незначителни подробности и схоластични опити да се злепостави не само правосъдието, но и чистата наука.“ И направил още няколко „опита“, пускайки да падне на земята парче тухла и доказвайки правотата на тезата си.

Принцът се забавил близо час със строгата, но справедлива присъда. И накрая обявил, че той съжалява много за непрежалимата загуба на достойния отец Двулик и споделя скръбта на близките. Но неговата власт, дори да е от самия Бог, не се простира над законите на естеството и затова не може да държи отговорна една невинна девойка за събития, произтичащи от тези явления. Затова отхвърля всички обвинения, като присъжда петдесет жълтици на Богомила като обезщетение за изгубеното време.

И се оттеглил. Синът на Двулик опитал да протестира, но Великият Везир Вешик взел думата след господаря си. И обяснил, че докато принцът доблестно признава, че няма власт над природните явления, то властта му върху тоягите на стражите е повече от сигурна. И

ако някой има съмнение, то те лесно могат да бъдат разсеяни с петдесетина тояги на гол задник. (Теодора беше чувала от Председателя на съвета подобен израз, но за събития в друго време и друг свят.)

На този аргумент опитният в църковните спорове мъж не бе намерил отговор и делото било приключено без обжалване.

Затова Теодора уважаваше и ценеше още повече Богомила, но като пред своенравно дете не ѝ го показваше твърде често.

– И при нас, котките, трудно се разбира, преди да… – обясни Мърка. – Понякога го гледаш, хубав, здрав, а накрая се окаже…

– Нали! – съгласи се Богомила.

– Момичета не се увличайте! – сряза ги Теодора. Не забравяйте, че сме в чужда страна с консервативни обичаи и трябва да бъдем по… консервативни.

– Консервативни? – направи озъбена гримаса котката. – Ако знаеш вчера вечерта какво видях?!

– Какво? – не се стърпя Богомила и Мърка заразказва за смъкнати потури и лелки на колене. Богомила настояваше за подробности, за да не се изложи, ако се наложи!

Теодора се загледа през прозореца.

Изглеждаше, че Тричланд е по-многолюден или поне столицата му беше много по-населена от централния замък на Зелената долина. Навън направо гъмжеше от народ. Излязоха на нещо като пазарен площад. Мъже, жени, деца. Спряха да изчакат един камилски керван, високите животни стъпваха бавно и царствено… Тук май се продаваше всичко! Неколцина мъже се мъчеха да нахлузят юлар на едно малко магаренце, но то възмутено отказваше и започна да раздава страшни чифтета…

Един от ритнатите с жален вик падна и подплаши конете на една натоварена с бамбук каруца. Животните побягнаха, врязаха се в тълпата и не спряха, докато не обърнаха колата.

Теодора очакваше, че ранените ще са десетки, но очевидно тук бяха привикнали с подобни произшествия и умееха да се пазят. Само едно момче остана на земята, търкаляйки се, сякаш не може да си поеме въздух.

Без да се замисля, Теодора грабна чантата си, скочи от колата и започна да си пробива път през сгъстяваща се отново тълпа. Стигна до момчето, клекна до него и видя ужасна контузия на гърлото. Долепи глава до гърдите му и разбра, че детето умираше.

Нямаше време за губене, извади ножа си, отряза десет сантиметра от една бамбукова

пръчка, която услужливо лежеше в краката ѝ. Но щом посегна с ножа да направи разрез в трахеята, някакъв мъж от тълпата се спусна и хвана грубо ръката ѝ. Един войн от охраната с неочаквана за размерите си бързина го тръшна на земята, застъпвайки го с коляно, и се провикна гневно:

– Какво си позволяваш, нещастнико! Не знаеш ли, че тя е самата Горска Лечителка?!

Без да обръща повече внимание, Теодора направи разреза и пъхна самоделната си канюла[42] в отвора. Момчето изведнъж изхърка… пое въздух и след малко отвори очи. Хората гледаха невярващи. Това беше истинско чудо! Беше го заклала… спасявайки му живота!!!

– Да живее Лечителката! – викна Ал Фалко[43], командирът на охраната, очевидно подготвен за подобни случаи.

– Да живее Лечителката! – подеха възторжено всички. Теодора побърза да влезе в каретата, защото се страхуваше, че може да я понесат на ръце. Едно време в нейния свят ѝ се беше случвало, точно след победата. Не беше никак приятно.

42. Канюлата (на латински: cannula – букв. малка тръстика) е вид куха тръбичка (игла), направена от пластмаса или метал, използвана в медицината.
43. От ит. fàlco – сокол.

Един дребен старец със снежнобяла брада извади свитък и започна да чете:

– „И още с идването си Лечителката ще смае всички с умения си и ще изгони болестите…“

Глава Четвърта. Ал Джейбър[44]

Къщата, в която ги настаниха, беше съвсем нова. Току що построена и то от майстор с напредничави възгледи за удобствата, или добре запознат с тях от някой друг свят. Теодора не беше се чувствала толкова добре, откакто беше в приказния свят на Фига. Богомила обаче прие всичко с недоверие, плашеха я керамичните тръби на водопровода, течащата вода ѝ напомняше за неотдавнашното наводнение. А с особено подозрение се отнасяше към вътрешната тоалетна, въпреки обясненията (няколко пъти), че нещата не са така, както си ги мисли.

Мърка изобщо не обърна внимание на обстановката. Макар да бе помислено и за нея – в един ъгъл на банята имаше сандъче с пресят пясък. Завъртя се разсеяно из стаите и веднага тръгна да се запознае с местните котараци.

– Нали беше бременна? – подхвърли Теодора.

– Голяма работа! – отвърна без да се обръща котката. – И изобщо, при нас понякога се среща суперфетация![45]

44. Ал Джейбър – арабското име на алгебрата, откъдето и произхожда. Оттам и в смисъл на умен човек.
45. Суперфетация – повторно забременяване по време на бременност, възможност да се забременее от няколко мъжки. В случай, когато има няколко яйцеклетки.

– Аха – съгласи се Теодора, въпреки че не беше чувала за суперфетация при котките, а само при зайците. Но все пак не беше ветеринарен доктор. Пък и толкова неща за котките бяха все още загадка. Дори голямата, добре платена наука от едно време, преди войната, не беше успяла да разбере как мъркат.

***

На третия ден един пъстро облечен прислужник със смешни островърхи чехли съобщи, че Ал Джейбър е готов да я приеме в беседката в градината. Теодора веднага тръгна. Истина бе, че малко се притесняваше от срещата с владетеля на Тричланд. Никога не го беше виждала, нямаше представа що за човек е…

С принц Поро беше привикнала, влизаше когато си пожелае при него и дори веднъж му нареди да си смъкне гащите за преглед и той безпрекословно я послуша.

Беседката се оказа в най-отдалечения край на голямата градина, преминаха покрай няколко поста с въоръжени стражи. Теодора съжали, че не облече някаква връхна дреха върху престилката. Времето се беше доста застудило и въпреки че тук нямаше сериозни студове, хладният вятър я накара да настръхне. Обаче беше късно да се връща. Стигнаха до беседката, която имаше доста летен вид, като се изключат ефирните полупрозрачни завеси, с които беше

обвита. Прислужникът повдигна учтиво един от ъглите, за да може да влезе, и Теодора смутено прекрачи ниския праг. Вътре беше изненадващо топло, в средата гореше богато украсен бронзов мангал. А самият Ал Джейбър лежеше до него…

Теодора очакваше да го види заобиколен с натъркаляни едрогъзи мустакати хубавици. Но не позна. Наоколо имаше само десетки книги. Ал Джейбър надигна уморено глава, остави перото в мастилницата и се усмихна мило. Беше слаб, много възрастен мъж с почти бяла брада и топли очи. Стори ѝ се страшно познат. Нещо в очите… усмивката… Но откъде? Не си спомняше нищо определено.

– Добре дошла в Крусланд! – поздрави я той. – Надявам се да се чувстваш добре тук?!

– Да, разбира се! Много добре!

– Жилището харесва ли ти?

– Най-доброто, което съм виждала в този свят!

– Добре, радвам се. Седни тук, виждам, че ти е студено. Прислужникът е трябвало да те предупреди!

– Господарю! Казвали сте ми да не давам съвети на по-умните и знаещи от мен – обади се отвън оня с шарените дрехи и смешните пантофи.

– Правилно! – съгласи се Ал Джейбър. – Но не забравяй, че колкото по-знаещ и умен е човек, толкова по-големи глупости върши.

– Да, господарю!

Теодора приближи до мангала и като се увери, че няма никакви мебели, приседна внимателно на една възглавница. Търсейки положение, в което престилката да покрива поне част от бедрата. Обаче изглежда се намираха на нещо като огромен пухкав матрак, защото всичко се наклони и красивата мастилница, направена сякаш от лазурит, се обърна върху един изписан лист. Теодора изтръпна и погледна изплашено Ал Джейбър. Той обаче отново се усмихна:

– А, не се притеснявай! И без това трябваше да я препиша! Пропуснах един абзац… Вече забравям… Знаеш ли, в този свят ми липсват само компютрите. И то не за друго, а за писането. Беше толкова лесно да пишеш с тях. Да добавяш, изрязваш…

Теодора се опитваше да гледа умно. В своя свят беше виждала *компютри*. Няколко бяха донесени и от *онзи град*, *Щастие*, след като ги победиха. Бяха успели да ги възстановят, но тя така ѝ не разбра за какво служат. Казваха, че били много добри за редене на пасианси. Но тя така и не се научи да играе на карти… След това, когато се пенсионира, бяха започнали да

произвеждат нови. Но вече нищо ново не я интересуваше. Даде си обаче сметка, че вероятно това е начинът на султана да ѝ каже, че също като нея не е от този свят… да я предразположи. Успя! И особено след като я почерпи с грозде и плодове. Тя не пропусна да си вземе. Напоследък апетитът ѝ се беше повишил. Той търпеливо я изчака да изяде един голям грозд, след което ѝ зададе няколко безсмислени на пръв поглед въпроса:

– Знаеш ли в коя част на галактиката се намира твоят свят?

Теодора знаеше, че планетата ѝ е едно миниатюрно зрънце в сравнение с галактиката. А също, че има още страшно много галактики. Но никога не беше имала време да се задълбочава в темата. През годините в съпротивата се страхуваха дори да вдигнат глава и да погледнат към небето, защото знаеха, че там някъде обикаля корабът на извънземния и вероятно ги наблюдава. След това имаше толкова много работа по възстановяването на опустошения им свят. Пък и лекарската професия беше доста задължаваща и изискваше постоянно опресняване на знанията…

– Нямам представа! – призна си откровено тя. – Обаче помня, че имаше запазени карти отпреди голямата война. Донесоха ги от *Щастие*…

– Добре – кимна с глава Ал Джейбър. – А как се справихте с кризата, с пандемията от грипния вирус?

– Чак пък криза, че и пандемия?! Имаше повишаване на заболелите в първата зима след победата. Измислиха какви ли не причини, но аз си го обяснявах с това, че докато воювахме, бяхме забравили да боледуваме… И оня случай с новооткритото селище, тогава боледуваха почти хиляда…

След още няколко въпроса, на които тя не успя да отговори задоволително, владетелят на Крусланд каза радостно:

– Странно, за пръв път срещам човек от твоя свят. Разкажи ми повече за него!

– Защо, често ли срещате тук хора от други светове? – попита тя.

– Не много често, но се срещат. Струва ми се, че Фига е някакъв междинен възел. Нещо като кръстопът.

– Гадателката е била от моя свят. Доколкото разбрах, е известна и тук.

– Да. Но аз не съм я срещал. Изключителна жена. Старият султан ѝ заплатил цял товар злато, за да остане тук една година и да направи пророчества и предсказания. Всъщност, благодарение на нея съм на престола. Но това е друга история. Сега ми разкажи за себе си.

Теодора обичаше света, в който беше родена, и с готовност заразказва. За трудното възстановяване на почти унищоженото от ядрена война човечество… За легендата за Механика[46], която вероятно беше истина… За съвета, за красивия град Нада… А след това и за нашествието на освободители, подкрепени от извънземния… За съпротивата…

А съпротивата бяха приятелите ѝ, Илф и Разхайт. Разказа му с подробности за приключенията си. За странната пещера с роботите и саркофазите, за хилядите опасности… И, разбира се, победата и развитието на света след нея. Нямаше как да пропусне и съпруга и децата си.

Възрастният мъж беше добър слушател и не я прекъсваше, а само задаваше насочващи въпроси. Когато стигна до срещата с Илф и Разхайт, той изказа съжаление, че не е успял да научи навреме, за да се срещне с тях… Попита с надежда, кога очаква да се върнат.

– Вероятно след петдесет години! – разочарова го Теодора.

– След петдесет години едва ли някой ще си спомня за мен – засмя се суверенът. – Човешката памет е кратка.

46. Историята на Механика е описана в Паралелен свят 1

– Ще Ви запомнят! Виждам, че се грижите добре за хората си! – не се стърпя тя, защото беше истина. По всичко личеше, че Ал Джейбър, както и принц Поро, мислят за народа си.

– Опитвам се – усмихна се той. – Аз идвам от свят, където всичко човешко се беше изгубило. Там имахме демокрация, в която демосът беше само краден[47]. Ако мога да си позволя подобно мисловно заиграване…

– Мерло Магьосникът също често го казва, от един свят ли сте? – полюбопитства Теодора. Ал Джейбър ѝ ставаше все по-интересен и симпатичен.

– Доколкото разбрахме, не! От различни, но доста подобни. За съжаление, хората са еднакви навсякъде и властта винаги привлича най-неподходящите и безскрупулни типове… Един приятел казваше, че демокрацията е като жена, с която не можеш да се разведеш, защото, ако идеш в съда, тя вероятно ще е любовница на съдията… Прощавай, увлякох се. Всъщност, повиках те, за да те поканя на новогодишния празник. Ще дойдеш, нали?

– Разбира се, ще дойда! Обичам нова година! – усмихна се Теодора. Беше го забравила, защото в Зелената долина тя се празнува в началото на пролетта.

47. Игра на думи. От „крация“ е изведено звукоподражаващото „крада“, „краден“.

– И тук беше така, но го промених да започва на първи януари – каза суверенът, сякаш прочел мислите ѝ. – Не само защото беше така в моя свят, а и по този начин хората могат да празнуват повече. Иначе кой би спрял работата за няколко дни в самото начало на пролетта?!

Теодора, се съгласи. Знаеше, че така е било едно време и на Земята. Заради това имената на месеците се объркали и септември от седми – станал девети, октомври десети, ноември единадесети…

– А декември от десети, та дванадесети – засмя се Ал Джейбър, сякаш отново прочел мислите ѝ. – И тук стана така.

Поговориха още доста. Теодора не спираше да се удивлява от възрастния мъж. Вече имаше чувството, че го познава от… от два живота. По едно време тъкмо се канеше да си тръгва, когато видя, че Мърка се е изтегнала блажено до горещия мангал. И помръдва доволно с опашка.

– Ти какво правиш тук? – попита я Теодора, защото не беше я виждала от няколко дни. Мърка се прозя доволно:

– Каквото и ти, грея се на топло.

– Ние вече се познаваме – поясни Ал Джейбър.

– Да! – потвърди Мърка. – Дойдох да го преценя що за човек е.

– И… – понечи да попита Теодора, но веднага се спря, защото котката така и не разбра що е то съобразителност. Дори когато става дума за царска особа.

– Той е добър! Даде ми наденица! Погали ме и си поговори с мен. И не е глупав… за човек де. Все пак го предупредих обичайното!

– Какво?

– Че, ако ти направя нещо лошо, ще ми издере очите, докато спя! – засмя се суверенът на Крусланд.

– Всъщност, друго обещах! – каза Мърка и въпреки че Теодора се сдържа да не пита, поясни:

– Ще му отхапя… И без това е стар и не му трябва!

Глава Пета. Подаръци

Когато беше млада първия път, Теодора много обичаше празниците и събиранията. Веселбите и танците с други глупави, млади хора! Щом остаря, всичко, разбира се, се промени и не понасяше дори силната музика, а за крясъците да не говорим.

Сега обаче, когато отново беше млада, се чувстваше някъде по средата. Обичаше музиката, но я чуваше добре и в тишината. Затова се зарадва на поканата на Ал Джейбър за новогодишния празник. Беше дочула, че ще има и подаръци. Противно на твърденията на доста хора, тя обичаше подаръците.

Като децата. Буквално. Дори да и подаряха нещо съвсем просто, винаги се радваше… В никакъв случай не държеше да ги получава, нито основаваше отношението си към хората на това дали са ѝ подарили нещо. Но винаги се радваше, когато ѝ показваха, че я ценят. И нямаше сила на света, която да скрие усмивката ѝ.

Е, не винаги, имаше някои редки случаи… Като например… когато наскоро ѝ подариха момчето, на което беше спасила живота с набързо стъкмената канюла от бамбуково стебло. Тя

съвсем не го очакваше и напразно се опитваше да отклони „подаръка“, но неуспешно.

Това бил стар обичай.

След като му е спасила живота, той ѝ принадлежал – регало[48]. Не беше много сигурна, по тая логика, имайки предвид колко животи бе спасила… вече трябваше да е един от най-големите робовладелци във Фига.

По-вероятно искаха да се отърват от него. Малкият Муто[49] беше изгубил гласа си при произшествието, а в подобни изостанали и неразвити общества увредените често бяха подлагани на жестоко отхвърляне. Отец Курнакия беше ѝ казвал за едно време, когато дори в Библията пишело, че на хората с увреждания е било забранено да влизат в светая светих и олтара и да служат на Бога.

Накрая се примири и го прие (подаръка). Присъствието на един човек в повече в голямата къща нямаше да я затрудни, но трябваше да му измисли някакво занимание. Като първо трябваше да намери начин да общуват… Прегледа гърлото и установи, че пораженията не са фатални. Може би щеше да се научи отново да говори! Може би. Но как да се разбере с него?! Регало разбираше само едно странно наречие, от което самата тя не схващаше и дума.

48. Регало – подарък (от ит. regàlo).
49. Муто – ням (от ит. mùto).

Написа едно писмо на Мерло, Магьосника. Той имаше един чирак с подобни проблеми и специално за него беше измислил език на жестовете. Измислил, защото не си спомнял целият от своя свят. Но отговорът още не беше пристигнал, вероятно трябваше да препишат книгата.

Обаче много се зарадва на подаръците на Разхайт. И то не само защото бяха от него! Като тръгваха за Тричланд, нямаше време да прегледа какво ѝ беше приготвил. Но сега видя, че вероятно беше изпразнил цялата лечебница на летящата подводница. Какво ли нямаше! Набор превъзходни хирургически инструменти, скалпели, ножици, форцепси. Кашони лекарства! Вярно, някои бяха отпреди голямата война и срокът на годност беше изтекъл преди два века, но имаше и нови. Отне ѝ цял ден да разпредели и подреди всичко. Не посмя обаче да включи робота… Страхуваше се как ще го възприеме суеверното население. Дали нямаше да го счупят? Затова предпочете да отложи за по-късно.

Обаче основният и най-скъп подарък на Разхайт растеше в корема ѝ…

***

Новогодишно празненство на Ал Джейбър беше в разгара си! Пищяха зурли, думкаха тъпани и звънтяха дайрета. Мазни танцьорки с го-

ли кореми се носеха в диви танци и тръскаха пищни тела! Присъстващите не им обръщаха особено внимание. След като се наядоха до пръсване, очакваха с нетърпение подаръците.

Султанът Ал Джейбър не закъсня. Облечен в синя мантия, на един пригоден за случая подиум той бъркаше в няколко огромни чувала и щедро раздаваше на поданиците си.

– Какво ли ще иска за подаръците? – попита предпазливо Богомила.

– Напълно безкористно – успокои я Теодора. – Така правят истински добрите хора! Има доста такива легенди от моята земя. За Санта Лучия, която разнасяла подаръци с магаренцето си. За добрия дядо Мраз и помощничката му Снежанка, за дядо Кока-Коледа…

– И каква е разликата между старците? – попита Богомила, тя се отнасяше подозрително към старците, предлагащи подаръци.

– Не си спомням добре, по време на войната ми попадна една книга, но нямахме време за това, пък после съвсем. Май на единия се пишели писма, а другият карал децата да сядат на коляното му и да казват какво искат…

– Дърт мръсник! – просъска Богомила.

– Не е това, което си мислиш! Той е бил добър – засмя се Теодора.

– Знам ги добре тези! – не се съгласи Богомила. – Има един такъв на нашата улица. Караше ме да му седя на коленете и ако знаеш още какво ме караше да му правя…

– Съжалявам! – натъжи се Теодора. – Той се е възползвал от теб!

– Така е! – съгласи се възмутено Богомила. – За тази работа плащат много повече!

– Ти си била много малка и не си разбирала… Ако искаш и смяташ, че ще се почувстваш по-добре, можем да поговорим.

– Толкова малка не бях! Той се пресели на нашата улица наскоро…

– Кога се е случило? – Теодора усети, че нещо бърка.

– За последен път бях при него преди да тръгнем за насам – обясни Богомила.

– Последния! Защо? Колко пъти си ходила?

– Веднъж седмично се мъкнеше при дъртака! – обади се Мърка.

– Ти пък какво си правила там? – не се стърпя Теодора.

– Дядото имаше три котарака! – обясни Богомила.

***

Един по един, всеки от присъстващите получи подаръка си. Не изглеждаха особено щаст-

ливи – Ал Джейбър подаряваше предимно книги…

Накрая дойде нейният ред и тя се приближи към престола. Облечен с проблясващата синя мантия и с блестящата корона на главата, султанът изглеждаше величествено и царствено. Но щом ѝ се усмихна, тя отново се почувства, сякаш го е познавала два живота! Беше готова да се закълне, че е някой от близките ѝ, когото бе обичала от предишния живот… Но кой?

Монархът, все така усмихнат, бръкна в чувала сякаш наслуки, но извади и ѝ подаде това, което трябва. Един изящен жезъл, завършващ с масивна змийска глава с изумрудени искрящи очи.

– Това е символът на твоето положение в царството ми! Ти си Лечителката и никой не може да ти се противопостави, каквото и да искаш! Отначало смятах да бъде някакъв медальон, който да показваш, но после прецених, че така ще е по-добре. Една хубава тояга никога не е излишна! При необходимост можеш да изпухаш някого по главата.

Теодора не се сдържа и се засмя… Казвайки това, Ал Джейбър ѝ се стори още по-познат. Но защо не можеше да си спомни?!

Пое жезъла в ръце и остана доста изненадана! Бе лек и топъл…

– Като жезъла на Ескулап[50] – отбеляза с възхищение Теодора.

– Да, отначало исках да го направят така, както е в легендата – отбеляза Ал Джейбър, доволен, че тя като дете се радва на подаръка. – Змията да е навита, но щеше да е неудобно за носене, пък и ти знаеш откъде идва всичко…

Теодора добре знаеше легендата за жезъла. Доктор Корчак не пропускаше да я спомене. Не ставаше дума за змия, а за един паразитен червей, живеещ в червата, много разпространен навремето. Той понякога се показвал от задника на гостоприемника и лекарят е трябвало да бъде много ловък, за да го измъкне целия, без да го скъса. Навит на пръчка, е бил доказателство за ловкост и професионализъм.

Богомила също се зарадва много на подаръка си – златна спирала против забременяване! Теодора обаче се замисли, откъде ли Ал Джейбър знаеше от какво има нужда помощничката ѝ?! (Всеки месец ѝ правеше от специалната отвара…) Видя Мърка да се хили ехидно от един прозорец и всичко ѝ стана ясно.

50. Асклепий (на гръцки: Ασκληπιός, Асклепиос) в древногръцката митология е бог-лечител. Син е на Аполон и нимфата Коронида. Според Аполодор Асклепий е син на Аполон и Арсиноя, правнучката на Персей.

Глава Шеста. Обрязване

„Мислите винаги те отвеждат към места, в които е останало сърцето ти.“

Фьодор М. Достоевски

Теодора не знаеше кои са истинските ѝ родители. Не знаеше какво се беше случило. Дали беше оставена, или изгубена. Обаче си спомняше добре как бе намерена, избрана. Стана слънчевият лъч в живота на хората, които я отгледаха… Сирачето, подхвърленото дете, само тези, които пренебрегнаха клюките или не знаеха, я приеха истински. Другите я наричаха всякак, чуваше мислите им в любопитните погледи и докато не знаеше, се питаше защо я отбягват.

Като млада не потърси истината, въпреки че беше леко любопитна. А когато след войната реши да разрови архивите, се оказа, че са изгорени… Може би за добро. По принцип не говореше за това. Вярваше, че е орисана да носи топлина и мисията ѝ е да бъде добра.

На сутринта видя пред вратата на кабинета си няколко млади момичета с майките си и една възрастна жена, придружена от дъщеря си. Реши да я приеме първа. Уважаваше старостта. До преди няколко години също беше стара. Много, много стара. И болна.

– От какво се оплаква майка ти! – попита учтиво, щом влязоха в кабинета. Предпочете да не се обръща към възрастната, защото тя изглежда изобщо не я забелязваше, а сякаш витаеше в някакъв свой свят.

– Тя не се оплаква! Оплаквам се аз! – изписка дъщерята.

– Тогава защо я водиш и нея?

– За някакво лекарство, защото аз не издържам повече!

– Нищо не разбирам, обясни ми по-добре?

– Майка ѝ е забравила, че е възрастен човек! – обясни Мърка, появила се отнякъде. – Смята, че е момиче на шестнадесет години с произтичащите от това неудобства!

– Точно! – съгласи се дъщерята, поглеждайки предпазливо котката. – Всяка вечер, ако не внимаваме, се връща „вкъщи“! Там, където е живяла някога, преди да се омъжи. Обаче сега живеят други хора и…

– И ляга в леглото на един от синовете… – уточни Мърка.

– Изобщо, преследва младите момчета! – отбеляза с известно одобрение Богомила, която изглежда също бе запозната с въпроса.

– Ти откъде знаеш? – не се стърпя Теодора. Беше привикнала, че Мърка се „завира“ навсякъде и знае всичко. Но не разбираше как Богомила

успяваше винаги да е осведомена. Тук бяха само от няколко седмици?!

– Те ми разказаха! – обясни Богомила.

Старата жена изобщо не им обръщаше внимание и нещо си говореше под носа.

– Какво казва? – полюбопитства Теодора.

– Казва, че разговаря със старите си приятелки от детинство! – обясни дъщерята.– Те всички отдавна изпукаха! Само тя остана.

Теодора се заслуша, разговорът на пръв поглед изглеждаше безсмислен… Но, кой знае. Старата изглеждаше щастлива, а в този свят всичко бе възможно. Илф ѝ беше казал, че изключителните души винаги се намират…

– Добре, сега обясни ми, какво точно искаш от мене? Защото тя ми изглежда щастлива. А не мога да ѝ върна младостта… – обърна се отново към дъщерята.

– Искам отново майка си! – отвърна кратко тя.

– Това би могло да се направи.

Теодора познаваше подобни случаи, една особеност при „Алцхаймер“, наречена порив за пътуване или „дромомания“. Погледна въпросително Богомила:

– Имаме ли от корените на рикордарчето[51]?

51. Рикордарче – от лат. ricordare – помня.

– Да, има, намерих и тук билката, но не забравяй, че при него влиянието е временно и ако се взема често, губи действието си.

– По-добре да не е постоянно! – намеси се дъщерята.

– Защо? Нали искаш майка си?

– Искам я, но преди, когато беше дълго на себе си, постоянно плачеше за татко, с когото много се обичаха, за брат ми… който почина млад…

Теодора се замисли за миг и реши:

– Ще ѝ даваш да пие от този чай, но само вечери, когато реши да си тръгва. Така тя през деня ще бъде щастлива с приятелките си. А вечери ти ще имаш майка!

***

Остана доволна от соломоновото решение, радваше се винаги, когато успяваше да направи нещо добро. Затова следващият случай я потресе, ужаси и ядоса едновременно!

Оказа се, че момичетата бяха доведени за женско обрязване!!! Теодора беше чувала за варварския обичай, от едно време, още преди голямата война. Но смяташе, че е изчезнал заедно със стария прогнил и порочен свят.

Не каза нищо, а както си беше по престилка, без да обръща внимание на студения вятър, побягна към беседката, където обикновено пре-

карваше времето си Ал Джейбър. Стражите я пропуснаха, въпреки определено налудничавия ѝ вид.

– Искам да си тръгна! Веднага! – подаде жезъла, трепереща от студ и гняв. – Няма да ме накарате да правя това!

Ал Джейбър се надигна на лакът:

– Не разбирам! За какво става дума?

– За обрязването на момичетата! Няма да падна толкова ниско! Тръгвам си!

Лицето на възрастния мъж се сви в болезнена гримаса:

– Теди, винаги можеш да си тръгнеш. Знаеш, че не бих те спрял. Но първо ме изслушай! Моля те!

– Това е ужасно!!! Как човек като Вас може да го позволи?!

– Не е толкова просто! Опитвам се да го забраня от години! – тъжно каза Ал Джейбър и мъката му сякаш се предаде и на нея, а гневът започна да се изпарява. – Откакто съм султан, издавам закони и строги наказания! Но въпреки всичко, упорито продължават да го правят! Стана дори по-лошо!

– По-лошо от това?

– Когато лекарите се оттеглят, за да спазят закона… се появяват всякакви измамници

и самозванци… Стотици момичета починаха от кръвоизливи, а колко бяха осакатени… – наведе глава Ал Джейбър. – Животът им ще тежи вечно на съвестта ми!

– Но защо трябва да го правят?

– Не знам, Теди… Казват: религия…

– Това не е религия, а садистичен кошмар! – процеди през зъби Теодора. – Прав беше отец Курнакия, религиите са детската болест на човечеството!

– Да, твоят отец е бил прав! Съжалявам. Тук смятат, че обрязването е религиозно задължение (уаджиб, абсолютна необходимост) за мъжете и въпрос на достойнство, чест, благородна практика (макрама) за жените.

– Достойнство! И какво достойно има в болката?! – Теодора неволно притисна бедрата си.

– Нищо! – отвърна Ал Джейбър. – Нищичко, но няма начин да го променим. Не веднага. Ще трябва време! Преди години го правеха всички, сега са останали само под една трета. Най-фанатизираните!

– И какво можем да направим?

– Доста. Но най-доброто е техните камъни по тяхната глава. Глупаците никога не четат! Обаче е записано!

Пресегна се, взе една книга и зачете:

– „В Медина Пророкът, Аллах да го благослови и с мир да го дари, заръчал: „Не прекалявай с рязането, това е по-добре за жената и по-приятно за мъжа“), предадено от Абу Дауд (№ 5271), и описано от шейх ал-Албани в „Достоверния сборник на Абу Дауд“.

– Това обаче ще рече, че пак ще се реже! Жестоко е! – потрепери Теодора.

– Спомни си, че дозата прави лекарството! Ако се отстрани мъничко…много малко или почти нищо. Просто за да мине ритуалът! В моят свят доста жени плащаха много пари за козметични операции… вагинопластика. За да бъдат красиви… навсякъде!

– Когато хората нямат нищо смислено да вършат, ги избива на всякакви глупости! – седна на топло до мангала Теодора. – Дори при нас, в Надежда, напоследък също се бяха появили подобни идиотски моди, за щастие след като се пенсионирах. Дори чух за избелване на ануса[52]…

– Да спомням си го… явно трябва да мислиш точно с ануса, за да се притесняваш за цвета му! – каза Ал Джейбър и Теодора не се сдържа и се разсмя. Натрупано напрежение започна да изчезна… – Но за това да му мислят в бъдеще-

52. Аналното избелване наистина е практикувано и широко рекламирано в наши дни.

то. Ще ми помогнеш да решим днешният проблем, нали?

– Добре! Нали няма да се наложи и аз да мина под ножа? – погледна го тя в очите.– За да дам пример!

– Теди, моля те! – направи болезнена гримаса султанът. – Просто обучи няколко разумни момичета и след още едно поколение ще бъде забравено… надявам се!

– Ако не измислят нещо по-лошо!

– В моя свят го бяха измислили.

– Какво?

– Смяна на пола… не е много различно! Отстраняват се мъжките органи, зашиват се женските и обратното…

– Ако е доброволно, е съвсем различно! – опита се да спори Теодора. – Има случаи, когато…

– Де да беше само отделни случаи! Де да беше… Практикуваше се масово и то на деца в ранна възраст. Няма голяма разлика дали ще те доведат за ръка при доктора, за да ти отрежат… или със системна пропаганда ще те доведат до състояние да идеш сам!

– И защо са го правили? – не се стърпя Теодора.

– Не знам, Теди, никаква представа нямам! Някой казваха, че е сатанизъм! Други твърдя-

ха, че просто за пари! Операциите струваха скъпо! А хората правят всичко за пари…

Поговориха още, Теодора сподели за случая с Ербо, когото мащехата бе довела за кастрация, за да пее… Ал Джейбър пък ѝ разказа, че във всеки харем има по-няколко „безопасни“ мъже.

– Горките! – съжали ги тя.

Обаче, оказа се, че нещата и тук не са както изглеждат. Работата на евнуха се смяташе за престижна и бе желана от доста младежи! Предлагането било доста повече от търсенето!

***

– Разбрахме се, нали, Теди? – изпрати я владетелят на Крусланд, когато късно вечерта реши да си тръгва.

Обясненията му бяха разумни и логични, но не те разубедиха Теодора да остане. А това *Теди*… беше го чувала! Само един човек го произнасяше така…

– Добре, оставам и ще се опитам да помогна! – изправи се тя и се отдалечи с известно нежелание от мангала.

– Изчакай! – спря я с властен жест Ал Джейбър, отвори един богато украсен сандък, извади бродирана копринена риза и я наметна на раменете ѝ. Нежното докосване на деликатния плат предизвика едно странно дежавю и тя по-

бърза да излезе, защото чувстваше, че ще се разплаче.

Върна се в лечебницата, Богомила все още не спеше и тя ѝ разказа какво трябва да правят.

– Отдавна знам, че вие хората сте откачени! – отбеляза мъдро Мърка.

– Права си, приятелко. За щастие, не всички – погали я Теодора. – Не всички! Обикновено тези, които най-много държат на морала, са най-порочни и гнили отвътре. Заразата в тях ги подтиква да измислят глупави правила, жестоки обичаи или идиотски закони, да вредят…

– Така е! – съгласи се Богомила. – Съседката Сметка, дето не знае сметката на мъжете, с които е била, постоянно ме одумваше!

– Защо?

– Била съм спала с мъжа ѝ…

– А ти беше ли? – попита Мърка.

– Само два пъти! – призна чистосърдечната Богомила.

Глава Седма. Синята риза на султана. Робот

На другия ден, Теодора отиде при Ал Джейбър, за да му върне ризата, но той не я прие. Обясни, че е подарък. Тя обичаше подаръците и с удоволствие започна да я носи като връхна дреха, върху бялата лекарска престилка, винаги когато излизаше. В мекия и топъл климат на Крусланд беше достатъчна, освен това ѝ навяваше спомени за случая с ризата на скъп приятел от един друг свят.

Забеляза обаче, че жените я гледаха с нескрита завист, а мъжете с уважение. Но чак след няколко месеца разбра защо. Оказа се, че този отенък на синьото, туркино[53], беше личният цвят на владетеля. А ризата му има право да носи само любимата му жена. Тази, чието дупе му доставя най-голямо удоволствие.

Високото отличие бе останало от времето на султан Аналог Сфондаторе[54], който имал седемстотин осемдесет и седем жени, които се борили ревностно за благоволението му. Фаворитката била Кулина Профонда[55], за която още се разказваха легенди. (Повечето неверни, но до

53. Туркино – турско синьо (от um. turchino).
54. Сфондаторе – продънващ.
55. Кулина Профонда – дълбока долина.

една неприлични.) Султанът обаче бил много добър човек и обичал всичките си жени и, за да не остане никоя пренебрегната, бе създал още много други отличия. За най-гъстия мустак, най-космати крака и много-много други, вече забравени или неподходящи за споменаване. (Като за тази с най-големи топки.)

Когато Теодора накрая разбра за „отличието“, което носеше, се обърна строго към Мърка:

– Ти знаеше ли?

– Разбира се! Още от първия ден! Аз слушам какво си говорят хората! – призна си котката.

– И защо не ми каза?

– Мислех, че знаеш! Носеше я с такава гордост!

– Не, не знаех! И ти си ме оставила да се правя на глупачка! – разсърди се Теодора.

– Това е голяма чест! – оправда се Мърка и веднага мина в настъпление:

– Да не мислиш, че не усещам, че дъртия ти харесва! От мен не можеш да скриеш!

– Не така, както ти си мислиш! Просто ми напомня на някого, без да съм сигурна на кого! Вероятно от някой живот, който и двамата не помним. Илф често казваше, че душите, които са били близки, винаги се намират!

– Бля, души… Стар е за тебе! Едва ли ще може! – отбеляза Мърка.

– Изобщо не съм помисляла за това!

– И това го казва носителката на синята риза…

– Понякога си отвратителна! – едва не се разплака Теодора.

– Прощавай де, просто и двете сме бременни и хормоните страшно влияят! – обясни примирително Мърка и се прегърнаха.

***

Привличането с Ал Джейбър съществуваше и беше взаимно. Станаха много близки, той я канеше всеки ден в беседката в края на градината и прекарваха часове в разговори. Говореха за всичко! Първо тя му разказа за себе си, но не само случките и събитията, а и чувствата и мислите.

Султанът беше по-сдържан. Извиняваше се често, че не си спомня добре предишния си живот, и може би беше вярно. Разказваше предимно за професията си, нещо свързано с техника, компютри и програми, все неща, от които тя не разбираше. Обаче положението в неговия свят ѝ беше познато от разказите на Магьосника.

На няколко пъти Теодора се опитваше да разбере кой от близките ѝ е той, защото беше

вече сигурна, че са се познавали, но той тактично и тъжно заобиколи отговора.

Обаче разказваше с подробности за живота си в този свят. Преди петдесет години страната била пред гражданска война, защото не можел да бъде определен наследникът на трона. Старият султан имал двама сина, и то близнаци. Дори при близнаците винаги има първороден, но проблемът идвал от това, че като бебета успели да ги объркат, и то три пъти, и вече никой не можел да каже кой е първородният.

Като малки децата се разбирали много добре и били задружни като всички близнаци, но като наближили пълнолетие, нещата се променили. Вероятно повлияли и различните групировки в двореца, които определили да подкрепят единия или другия… Започнали безкрайни спорове, отначало на шега, а после доста на сериозно. Завист и злоба помрачили отношенията им. Докато накрая си обявили дуел. И понеже били еднакво силни, битката продължила дълго… Нанесли си многобройни рани. Умрели почти едновременно, вероятно от загуба на кръв. (Но една легенда разказва, че „приятелите“ и на двамата били намазали остриетата с отрова!) Заедно с кръвта им изтекла всичката злоба и завист и те поискали да се видят и си простили…

Политическото положение обаче се усложнило още повече, защото групировките имали и резервни кандидати. Започнали да събират армии… Обаче се случило чудо!

На погребението на близнаците се появил той – чисто гол на гроба. И това било точно според предсказанията на Гадателката. По една случайност доста приличал на близнаците и султанът го признал за свой син, превъплъщение на двамата мъртви! Нарекъл го Ал Джейбър – Джемини – близнаци на местния език. Султанът скоро починал, като не пропуснал да набие на кол подстрекателите, които останали без привърженици.

Веднъж седнал на престола, веднага започнал преобразувания и станал любимец на народа и не чак толкова на аристокрацията.

Не ѝ разказа защо никога не беше се оженил. (Но тя ѝ не го попита.) Не беше имал и наложници! Някои в двореца го обясняваха с това, че имал изискан вкус и си падал по момчета. Нещо нормално и все още смятано за добродетел в Крусланд. Обаче тя провери и се оказа, че никога не беше проявявал интерес и към мъже!

Въпреки че амбициозните млади благородници все още въртяха съблазнително задник, винаги щом го видеха.

Май ги разбираше. Този човек, въпреки че беше доста възрастен, излъчваше някакво стран-

но младежко излъчване. Сякаш я беше омагьосал и Теодора очакваше с нетърпение да дойде следобеда, за да отиде при него…

Жаждата за знания на Ал Джейбър бе пословична! Развиваше науката и занаятите. Имаше слабост към кремъчните пистолети. Обучаваше майстори на изкуството да коват дамаски цеви и организираше производството на барут. Веднъж Теодора го попита, не е ли по добре този свят да остане без огнестрелно оръжие?

Султанът с тъжна усмивка отвърна, че в този свят има доста „гости“ от други светове като тях и няма как да остане скрито. По добре би било оръжието да бъде в правилните ръце. С това беше съгласна.

Когато султанът разбра за робота, подарен ѝ от Разхайт, настоя да го задействат. И отидоха веднага в лечебницата, стряскайки горката Богомила.

Имаше някои неудобства, защото Мърка тъкмо беше родила в кашона с частите и много с разсърди, че я преместиха. Обаче след няколко парчета наденица ѝ мина.

Теодора не беше опитвала да сглоби робота по съвсем различни причини, но като видя всичко, си даде сметка, че едва ли би успяла. В своя свят не беше виждала никога подобно нещо. Султанът обаче се чувстваше в свои води и

съвсем уверено подреждаше на пръв поглед нерешимия пъзел от части. Като не спираше да ѝ обяснява съвсем неясни подробности, като степен на свобода…

На Теодора ѝ звучеше глупаво, свободата не е на степени! Или я имаш, или не…

– При нас тъкмо бяха започнали да ги произвеждат масово – обясняваше Ал Джейбър. – Но бяха все още много скъпи и ненадеждни. Виждам, че тук са постигнали значителен напредък. Почти всичко е от евтина, но сравнително здрава пластмаса, изхвърлили са скъпата и трудна за поддръжка система за смазване, защото износените части не струват скъпо, бързо се сменят.

– Това дърво ли е? – попита Богомила, почуквайки предпазливо с дръжката на един нож по синия корпус. Тя не беше схванала съвсем нищо.

– Не! – отвърна ѝ Теодора – Пластмаса.

– Един продукт, който се произвежда от нефт – земно масло – обясни търпеливо Ал Джейбър. – На другите светове се среща често… Дори е станал сериозен екологичен проблем. Тук също би трябвало да го има, чувал съм слухове, но не знам със сигурност. При нас трудността идва с това, какво ще правим като се износят, в упътването пише, че се сменят на няколко месеца.

– Изобщо не са мазни! Как ще са от масло? – Богомила докосна с върха на пръста една част.

– Минавали са специална обработка – усмихна се султанът. – Но идеята ти е добра! Можем да смазваме от време навреме и ще има много по-дълъг живот. Донесете една кана олио!

– Да, господарю! – обади се зад вратата помощникът му, който го следваше като сянка.

– Мен повече ме интересува зрителната система! – каза Теодора. – Може ли да се използва за диагностика, един вид рентгенов апарат?

– Ще трябва да погледна по-подробно – замисли се султанът. – Страхувам се обаче, че това е домакински модел и възможностите за промяна в спектъра са твърде малки!

Скоро роботът беше почти сглобен. Безлична, безполова, човекоподобна фигура от синя пластмаса. Щеше да е по-добре да го облекат, за да не плаши околните.

– У-у-у-у… Какво е това?! – Богомила беше бръкнала в кашона с частите и размахваше един внушителен силиконов член в същия син отенък.

– Домакински робот! – засмя се Ал Джейбър. – Създаден е да задоволява нуждите на домакинството! Всичките!

– Виж ги ти, хитреците! – усмихна се замечтано Богомила. – Винаги на разположение! А аз, горката…

В този момент се върна помощникът на султана, носейки каничката с олио. Видя поклащащия се домакински уред, който в малката ръка на Богомила изглеждаше плашещо голям, остави олиото и побърза да излезе, пристягайки здраво връвта на потурите си.

***

– И сега ще започне да работи ли? – попита Мърка. – Ще ме послуша ли, ако го накарам да ми опече наденица?

– Едва ли – поклати глава Ал Джейбър.

– И защо?

– Едва ли ще има подходяща програма. В неговия свят това е означавало да купи наденица от магазина и в тигана да я опече на печката, избирайки оптимална температура. Тук, обаче, ще трябва да заколи прасе и да насече дърва за огън.

– Поне ще може да чисти, нали? – предположи Богомила.

– Познава в подробности около сто и петдесет модела прахосмукачки – каза Ал Джейбър, разглеждайки книжката с указанията. – Но не знам как ще се оправи с метла от просо. Ще трябва да погледна…

Глава Осма. Раждане. Мато

Зимата отмина и дойде пролетта, а след нея и лятото. Котенцата на Мърка пораснаха и за най-приятна изненада на всички започнаха да говорят. Някой обаче ги беше научил на глупости и псуваха страшно! Обаче момчето, което ѝ подариха, не можа да се научи отново да говори, но пък пристигна книгата с езика на жестовете, която беше поръчала на магьосника Мерло. Богомила се зае с него и скоро се разбираха много добре.

Създаването на университета вървеше почти по същия начин като в Зелената долина. И тук от първостепенна важност беше намаляването на детската смъртност и нещастните случаи при раждане.

Отначало смятаха да обучават само жени, защото и тук ревнивите съпрузи не бяха съгласни други мъже да преглеждат и докосват съпругите им. Особено там! Обаче се оказа, че пропускат едно важно обстоятелство. В Тричланд имаше доста безработни евнуси, които се ползваха със свободен достъп до жените и голяма част от тях проявиха желание да учат. Теодора беше много доволна, важен беше пробивът.

Като случая с допускането на магьосника Мерло като преподавател в Зелената долина. Там извратените моралисти нямаха нищо против него, защото беше дребен, смешен мъж и не го приемаха на сериозно, но утре щеше да дойде някой с по-различни размери. Надяваше се същото да бъде и с евнусите…

Богомила също се зарадва, че ще имат студенти мъже, но след известно време недоволно призна, че не било същото. Дори ако са по двама трима…

Теодора беше в края на бременността си и Ал Джейбър, загрижен за нея, настояваше да не работи повече и много да се пази. Обаче тя държеше да присъства всяка сутрин на прегледите на пациентите си и на лекциите в университета. А следобед, когато имаше възможност, отиваше в беседката и разговаряха със султана до късно вечерта.

Отначало го възприемаше като скъп приятел, едва ли не баща. След това усети, че изпитва и нещо съвсем различно! Чувство, което не би повярвала, че може да има към човек на тази възраст. Дали хормоните, които бушуваха в бременното ѝ тяло, не ѝ играеха номера и търсеше мъжкия алфа за защитник на бъдещата си рожба? Едва ли, чувството ѝ беше истинско.

Една вечер, излизайки от беседката, се спъна и падна. Ал Джейбър дотича и ѝ помогна да се изправи. С неподозирана за възрастта си сила я взе на ръце и я внесе вътре. Теодора обви ръце около врата му и се сгуши в него и останаха така… На сутринта като се събуди установи, че още го прегръща.

Случката сякаш бе забравена, защото към обяд получи контракции и я занесоха в Лечебницата. Където през нощта роди едно здраво и кресливо момченце.

Реши да го нарече Матос, Мато[56], защото беше обещала преди години на леля си Мата. Ал Джейбър много се зарадва, защото по някакво съвпадение така се казвал и старият султан. След раждането не се отделяше от нея и когато накрая останаха сами, започна предпазливо:

– Теди, нали знаеш, че в този свят не се гледа с добро око на децата на самотните майки?

– Знам. Но аз не съм от този свят!

– Затова… – продължи Ал Джейбър, сякаш не беше я чул – без да искам разрешението ти… издадох указ, че аз съм бащата!

– Искаш да го осиновиш? – надигна се на лакът Теодора?

56. Мато – от ит. màtto – луд, безумен. Свързано е с едно обещание на Теодора към леля ѝ.

– Не да го осиновя! Признавам, че аз съм бащата!

– Ами…

– Затова и държах да прекарваме повече време заедно. Така никой няма да се съмнява!

Теодора се замисли, беше доволна от развитието на нещата, но и някак разочарована. Винаги беше смятала, че вниманието на Ал Джейбър е само заради нея самата. Но за това султанът беше прав, едва ли някой би се усъмнил! След всичкото време в беседката заедно, да не говорим за синята риза. Освен това султанът по фигура… болезнено напомняше Разхайт.

Но само по фигура, Разхайт никога не престана да се опитва всячески да я вкара в леглото! Докато накрая успя! Докато Ал Джейбър никога дори не намекна, че я желае…

– Нали нямаш нищо против, нали?

– Не, разбира се! Много се радвам! – просълзи се Теодора. – Но обясни ми, защо искаш да бъдеш баща на моето дете?

– Трябва ми! – призна откровено Султанът.

– Как ти трябва? – притисна неволно бебето си Теодора.

– За наследник! Аз нямам деца! До трона се домогват неколцина, вече го виждат почти опразнен… Всъщност, не са лоши хора, но са напълно неподходящи. Всичко, което съм постиг-

нал, ще бъде унищожено. Трябва ми достоен човек, който да заеме мястото ми, когато си отида.

Сърцето на Теодора трепна от радост (като на всяка майка), но после се сви като чу – „когато си отида“. Даде си сметка, че е влюбена в Ал Джейбър и затова все забравяше колко е стар. Вместо това обаче каза:

– Баща му не е точно пример за подражание. Разказвала съм ти.

Султанът само се засмя.

– Всичко е относително, Теди! Всичко е относително. Ти си го обичала, това значи, че е имал добро сърце. Сега си почивай, аз скоро ще се върна.

И се наведе да я целуне. Тя подложи устните си, но той я целуна по бузата и излезе.

Теодора, остана сама с престолонаследника и се отнесе в дрямка. По едно време обаче на вратата се почука.

– Влез!

Влезе, оглеждайки се смутено, старшият писар:

– Поздравявам Лечителката с раждането! – поклони се дълбоко той, въпреки големия си корем. – И нося едно писмо, оставено за нея преди петдесет години от Гадателката.

Теодора се зарадва, обичаше посланията от Гадателката, взе писмото и го разтвори.

„Здравей и честито, момиче! Много се радвам за теб! Синът ти ще бъде един от най-добрите владетели на страната! Ще направи много добри дела! Както ѝ ти… Знаеш ли, съжалявам, че не се запознахме някога, но тогава, в нашия роден свят, не успявах да виждам добре бъдещето. Ти ме помниш, бях известна като Вера певицата…“

Теодора откъсна поглед от листа. Беше ходила на няколко концерта на Вера и приятелката ѝ. И слушала доста пъти историята за това, как войниците ги убили… Значи легендата е била вярна. Следвайки духа на убитата си приятелка, тя се изгубила и попаднала тук…

Писмото завършваше така:

„Скъпа, знам какво си търсила… ще ти кажа! Ти го помниш като непоправим женкар. Но той не е толкова лош. В живота си не само е бил добър, но винаги се е борил на страната на доброто! Създал е доста радост. Направил е щастливи много, много жени…“

– Но мен ме направи нещастна! – прошепна Теодора.

Тя наистина беше търсила в библиотеката на Зелената долина, а сега и тук, при писарите, дали Гадателката е казала нещо за Раз-

хайт. Обаче напразно. И ето сега предсказанието само я намираше. Изтри сълзите си и продължи да чете:

„Да, ти страда много за него! Но той също! Това много ще го промени! Не забравяй, че вашата история ще продължи! И този път послушай сърцето си!“

И толкова!

Теодора се ядоса! Защо не ѝ казваше още нещичко… проклетницата! Как ще продължи? Кога? Разхайт си беше заминал обратно в другия свят и едва ли щеше да се върне преди още петдесет години…

– Ще е възможно ли Лечителката да сподели с нас съдържанието на писмото, за да го запишем в архивите с предсказанията? – оказа се, че писарят все още е до нея.

– Съжалявам, но е лично съобщение – поклати глава Теодора. – Твърде лично!

– Така и предполагах. Извинете ме!

***

След това се появи Мърка, огледа преценяващо бебето и попита:

– Облиза ли го вече?

– Не, разбира се, ние хората не облизваме децата си след раждането. Нито когато и да било.

– Те затова и растат след това такива! – потръпна презрително с опашка котката и попита подозрително – Само не ми казвай, че не си изяла плацентата?!

Теодора се почувства доста неудобно, но не можеше да излъже приятелката си и засрамено призна:

– Не!

– Казвала съм ти, че вие хората сте извратени! Направо се чудя, как изобщо оцелявате! – промърмори Мърка и се зае усърдно да поправя щетите от човешкото невежество, или да лиже с грапавият си език престолонаследника. Теодора понечи да каже нещо, но замълча. След малко обаче забеляза с учудване, че на обработените с котешкия език места кожата има по-добър вид и помогна на Мърка да развие напълно пелените.

– Благодаря.

– Няма нищо! За това са приятелите.

***

Още на другия ден дойдоха две жени, които се представиха като дойките на престолонаследника. Теодора, обзета от майчински чувства, за малко да ги изгони, но бързо се съвзе и ги остави да сменят пелените. А тя наметна синята риза и отиде на ежедневния преглед на пациенти. Богомила ѝ се скара, че е станала, но

не успя да я изгони. По случай раждането на наследника беше обявен всенароден празник и в университета нямаше занятия. Двете се погрижиха само за болните, които този ден заради събитието бяха по-малко от обикновено.

Следобеда обаче се почувства самотна. Дойките се занимаваха с бебето и не останаха доволни, като се опита да помогне. Легна и опита да заспи, но не успя… Не спираше да мисли за думите на Гадателката:

„…ти страда много за него! Но той също! Това много ще го промени! Не забравяй, че вашата история ще продължи! И този път послушай сърцето си!“

Накрая не се стърпя, наметна синята риза и решително отиде в беседката. Ал Джейбър беше там. Без да му казва нищо, се гушна в него. Той я прегърна с голямата си ръка и тя заспа веднага.

***

Искаше ѝ се да вярва, че Ал Джейбър е прероденият Разхайт! За душите времето и пространството нямаха значение. Освен когато имаше спешен случай или повече работа и оставаше до много късно, спеше винаги с него. Той също я прегръщаше и милваше, но само както се гали дете.

След няколко месеца му призна, че го обича. Малко странно признание, предвид обстоятелството, че спяха заедно и често лежеше почти върху него.

Знаеше, че той също я обича!

Но когато ѝ го каза, добави, че само като дъщеря.

Заболя я сърцето! Дали наистина беше така? Никога не беше намекнал нищо различно, нито с дума, поглед, да не говорим жест.

Стана ѝ мъчно, почувства се самотна… Разплака се като дете, стана и тръгна напоследъ през градината, без да гледа пред себе си. Помисли си дали проклетият Разхайт, скрит някъде в султана, не беше решен да ѝ върне за всичките пъти, когато го беше отблъсквала?

Не виждаше нищо от сълзи и спря до едно дърво. Облегна се с лице към него и продължи да плаче… Краката не я държаха и се смъкна неусетно по ствола… като парцал. Обаче две силни ръце я задържаха. Отначало бяха на талията ѝ, но като приклекна се оказаха на гърдите! И щом се изправи, си останаха там. Ал Джейбър я целуна по врата и прошепна:

– Съжалявам, Теди! Толкова съжалявам, но вече съм твърде стар!

– Обичаш ли ме?

– Винаги съм те обичал!

– Разхайт, ти ли си?

– Съжалявам, може би! Не си спомням… духът е вечен, паметта не. Знам, че те познавам…

Върнаха се в беседката и тя потърси ласките му, старият мъж се отзова и целувките му я направиха да се чувства щастлива, като някога в подводницата. Когато дойде на себе си, искаше да му върне „жеста“, но той отказа с нежна прегръдка. Заспа както винаги притисната в него, но за пръв път гола.

***

На сутринта Ал Джейбър беше станал много рано, защото трябваше да пътува. А тя се успа и закъсня за лекциите! Обличайки се припряно, видя един красив женски пояс, оставен върху синята риза! Зарадва се, след раждането имаше нужда да пристегне малко корема. Сложи го и се огледа в огледалото. Стоеше ѝ много добре. Червеното злато на украсата отиваше на косите ѝ. Да не говорим, че „оправяше“ фигурата. Пристигна на бегом за средата на часа и забеляза, че ученичките я гледат втренчено. Отпървом смяташе, че е заради закъснението… Но след това я загриза едно съмнение! След часа веднага намери Богомила и попита:

– Случайно да знаеш какво означава… този пояс?

Богомила не знаеше, обаче отговори Мърка:

– Чух какво си говорят малките клюкарки. Това е едно от отличията на султан Аналог.

– И по-точно? – приготви се да го разкопчае Теодора.

– За най-сочната праскова!

Глава Девета. Принц Матос. Богомила решава случая

Теодора мразеше ревнивите мъже, може би защото нейният не беше я ревнувал никога. Добрият Ферито не спомена нито веднъж за Разхайт, макар да знаеше прекрасно цялата история. И да беше наясно колко влюбена е била…

На доста жени животът беше отровен от мъжката ревност. Не крайните случаи, в които ги пребиваха от бой, а дори само отровата на подозренията, подмятането и съмненията… От друга страна, женската ревност също беше ужасна яма, в която можеше да се удави всяка любов!

Съпругът ѝ, не беше я ревнувал и тя него също, но колко нощи през войната не беше спала, защото знаеше, че Разхайт е с друга в къщата на съседната уличка. Затова му каза, че няма да бъде негова, през оня живот, и удържа на думата си… въпреки че често съжаляваше.

В амбулаторията беше поредното бито момиче – спукана устна, насинено око… обичайните бижута на ревността. За щастие нищо сериозно.

– Ти наистина ли му изневери? – попита Богомила с безочлива откровеност, която изглежда бе прихванала от Мърка.

– Ами аз…

Жената нямаше време да отговори, защото в лечебницата влетя някакъв запъхтян мъж. Очевидно ревнивият съпруг. След него обаче се спуснаха двамата стражи от вратата, тръшнаха го на земята и по-едрият се тръсна тежко върху него. Чу се подозрителен звук…

Богомила, щом видя кой е натрапникът, нареди на стражите да го пуснат и едрите мъже веднага ѝ се подчиниха. А тя го подбра ехидно:

– Това си бил ти, Апезо[57]? Големият мъж, разбил устата на съпругата си! Защо не беше толкова голям мъж миналата седмица, та трябваше да помагам, за да ти стане… Още тогава ти казах да си домъкнеш дебелия задник, да ти дам някоя отвара, та да не се излагаш повече! И за да не трябва бедната ти жена да търси мъжка ласка…

– Ама аз не съм! – обади се плахо съпругата. А горкия Апезо не каза нищо, само гледаше ужасено… Изглежда дребничката закръглена Богомила го плашеше повече от стражите. Защо ли?

57. Апезо – провиснал (от ит. apezzo).

– По-зле за теб! Ако те бие, поне да има защо! – сложи мъничка лепенка на разцепената устна Богомила. Теодора нямаше какво да каже и само гледаше от ъгъла.

– Ама аз… аз няма вече! – престраши се да каже съпругът.

– По-добре за теб! Иначе ще разкажа на всички за… знаеш какво! – заплаши го Богомила.

Сред това приготви няколко дози отвара за мъжка сила. Като не пропусна и щипка коренче за душевно спокойствие. Използваха и тук билковата терапия, дала толкова добри резултати в Зелената долина. Много жени идваха да благодарят, че лекарството е върнало „стария“ им добър и любещ съпруг. Този, за когото се бяха омъжили! А други, благодарение на развеселяващите или успокоителни отвари на старата билкарка Стрега, бяха намерили съвсем нов, по-добър човек. Случаят се очертаваше да бъде същият.

Богомила излезе и ги изпрати по живо по здраво, като прошушна нещо в ухото на съпруга.

Теодора понякога мислеше дали не прекаляват с билките? Магьосникът Мерло ѝ беше разказал, че в неговия свят фармацевтичната индустрия, чрез подкупни лекари и реклами, била приучила хората постоянно да вземат хапчета! Дори без определени оплаквания… Хапче за

сън, хапче след сън! Хапче за апетит, хапче срещу апетит. Хапче за настроение, хапче за забавление… Надяваше се този свят да не стигне никога дотам! Споменаваше го често на лекциите в университета. Записаха го! Дано запомнят, дано не забравят…

Богомила се върна усмихната:

– Едва ли ще имат повече проблеми!

Теодора също мислеше така, отново беше много доволна от вярната си помощничка и реши да я похвали, но Мърка, наблюдавала сцената отнякъде, подметна саркастично:

– Не разбрах какво си правила със съпруга ѝ?

– Нищо! Нали ви казах, че не го биваше! – сви рамене Богомила. – Да вървим, защото е време за лекциите, иначе ученичките ни ще започнат да мислят да глупости!

– Мър… да! – съгласи се котката. Теодора отново не каза нищо.

***

Под непрестанните грижи на двете си дойки и любовта на всички в замъка, малкият принц Матос растеше изненадващо бързо. След година вече пристъпяше любопитно и непрекъснато задаваше хиляди въпроси. Беше любимец на всички.

Дори Мърка се чувстваше задължена да допринесе за възпитанието му и веднъж, още на

втория месец след раждането, Теодора я завари, приседнала до люлката, да му говори.

– Много добре правиш, приятелко! – похвали я тя. – На бебетата е полезно да се говори. Това им помага за развитието, но е излишно да го караш да повтаря след теб. Все още е твърде малък. За нас хората е нужно доста повече време, за да се научим да говорим.

– Ти недей учи котката как да отглежда малките! – сопна ѝ се Мърка. – Само в този живот отгледах… петнадесетина… или май бяха повече? На теб ти е първото!

– Добре де, както прецениш! – предаде се Теодора. – Само че думичките, на които чух, че го учиш… „опашка, мишка, бълхи“… не са ли малко… неприсъщи за него? Струват ми се по-подходящи за…

– Крайно време е и хората да научат истински важните неща в живота! – отсече Мърка.

– Щом казваш – съгласи се Теодора с приятелката си.

Тя много съжаляваше, че, улисана в работата си и разкъсвана между болницата и академията, нямаше достатъчно време за детето. По нейно настояване дойките често го водеха в университета, за да може да го вижда и през деня. Малкият слушаше лекциите ѝ и разбираше учудващо много за възрастта си. Забеляза

обаче, че когато опитваше да се съсредоточи, за да разбере нещо или да размишлява, започваше да си мърмори тихичко: „Опашка, мишка, бълхи“…

Малко я притесняваше и възторженото внимание, което му обръщаха студентките. Прегръщаха го и го целуваха. Това определено би допаднало на баща му! Не, той не би искал синът му да тръгва по този път!

Ал Джейбър, въпреки честите си отсъствия поради пограничните проблеми с проклетата Империя на дъгата, когато беше в замъка, му отделяше почти цялото си време и влиянието му върху младото съзнание беше много силно. Матос от съвсем малък се държеше като добър владетел, благородството и добрата душа на Разхайт проличаваха, но съчетани с дисциплина и отговорност. (Гадателката не беше казала нищо повече, но на Теодора ѝ хрумна да прегледа записаните разкази на „гостите“ от други светове и с изненада забеляза, че Разхайт е известен в цялата позната Вселена и то предимно с добро. Историите, които ѝ беше разказал в подводницата, бяха истина. Въпреки че така още повече ѝ липсваше.

Животът беше странно нещо, често си го признаваше. Много се радваше, че синът ѝ ще стане султан на цялата прекрасна страна. И то добър! Понякога обаче се питаше, какво ли е

станало с децата и внуците ѝ в нейния свят. Надяваше се да са били щастливи. Попита Илф и Разхайт, когато бяха тук със странната си летяща подводница, и се изненада колко време е минало. Те, разбира се, не знаеха нищо повече, но пък откъде ли? Надяваше се, че ще ги срещне… някога! Но дали щеше да ги познае и щяха ли те да си спомнят…

Това я връщаше към странните им отношения с Ал Джейбър. А те продължаваха да бъдат… странни! Почти винаги, когато беше възможно, спяха заедно, но той просто я прегръщаше бащински и трябваше тя първа да започва… Освен това, той никога не прие отговор на ласките си и затова тя се срамуваше да ги иска често.

Глава Десета. На гости на принц Поро

Измина още една година. Принц Поро започна да ѝ изпраща писма да се върне в Зелената долина, магьосникът Мерло също. Доколкото разбираше, нещата там вървяха достатъчно добре, но просто им липсваше и искаха да я видят. И въпреки че вече се чувстваше като у дома си в Тричланд, на нея също ѝ липсваха и накрая се съгласи да замине за няколко седмици. Нямаше много за уреждане, остави Богомила да се разпорежда пълновластно в болницата и университета, взе сина си и тръгнаха със същия фургон, с който бяха пристигнали. Изпратиха ги особено тържествено, с тъпани и гадно пищящи зурли, които само ускориха тръгването. Комай всички бяха излезли да ги изпратят. Само Ал Джейбър не присъстваше. Той много се натъжи, че трябва да се раздели с малкия Матос. Щеше ѝ се да вярва, че също ѝ с нея.

Пътуването не мина гладко като при идването. Защото, поради настъплението на Империята на дъгата, по пътищата се бяха появили доста бегълци, които от липса на друго препитание се изживяваха и като разбойници. Те обаче благоразумно заобикаляха добре охранявания керван. Или опитваха да отмъкнат нещо

вечер по тъмно. Само веднъж попаднаха на посериозен опит за грабеж. В един проход между два хълма пътят беше препречен с повалено дърво и наоколо се появиха група зле облечени, но добре въоръжени мъже!

– Предавате се и никой няма да пострада! – провикна се някакъв мъж, поставил длани пред устата си като рупор. – Ние не сме убийци! Искаме парите и скъпоценностите! След това може да си вървите… – беше най-лъскаво облечен и вероятно беше предводителят. Хората му обаче, не съвсем в тон с предводителя си, се развикаха страшно от двата хълма.

Началникът на стражата отвърна съвсем спокойно, че нямат почти никакви пари и скъпоценности, но пък неприятностите, които ще сполетят всеки, вдигнал ръка срещу тях, ще са невъобразими.

А войниците хладнокръвно се приготвиха за защита и кой знае как щеше да приключи всичко, но проблемът го разреши Мърка, която незабелязано се измъкна през прозореца. Чу се само едно паническо:

– Аааа-а-а-а… А-а-а-а!

Котката се беше промъкнала зад главния разбойник и с дългите си остри нокти му беше съдрала гащите и онова… което се намира под тях…

Това предизвика голяма паника сред разбойниците, от което се възползваха войниците от охраната и бързо преместиха дървото. Фургонът продължи напред.

Онези обаче не се отказаха и след няколко минути се появиха, яхнали няколко дръгливи коня, и продължиха да ги преследват. Крантите им не бяха бързи, но големият фургон беше съвсем бавен и затова след кратка, но изнервяща надпревара, ги настигнаха. Охраната се групира отзад, решени да се бият за нея и престолонаследника до последната капка кръв, но се чу отчаян вик:

– Моля ви, спрете се! Не искаме нищо от вас! Разбрахме кои сте! Извиняваме се много! Главатарят ни каза, че ако го закърпите, ще ви даде товар злато!

Отначало смятаха, че е поредният капан, но молбите бяха така убедителни, пък и Мърка потвърди, че докато е драскала, усетила нещо да се откъсва… Накрая лекарят в Теодора нареди да спрат.

Двама от разбойниците домъкнаха главатаря си и торба злато, след което се изпариха.

– Много се извиняваме! Не предполагахме, че сте вие! – започна оня. – Никога, ама никога не бихме се осмелили да направим нещо лошо на самата Лечителка, знаем колко добър човек сте! И знаем за проклятието на Гадателка-

та… настигна ме! Да не говорим, че не искаме да разгневим принц Поро и султан Ал Джейбър!

Теодора едва се сдържа да не се засмее, значи разбойникът смяташе, че това, което го е сполетяло, е резултата от проклятието на Гадателката. Даде му обезболяваща отвара и щом действието ѝ започна, взе игла и конец и закърпи доколкото можа пораженията. (През това време „проклятието“ кротко мъркаше на един стол до нея и главатарят на разбойниците не се сдържа и без да подозира нищо я погали.) Операцията се получи сравнително добре, въпреки че Теодора не гарантираше, че ще се запазят всички функции.

Оставиха разбойника на пътя, за да го вземат хората му, като го посъветваха да си намерят друг, по-малко болезнен занаят.

***

В Зелената долина пристигнаха една ранна утрин и ги посрещнаха с пищно тържество, организирано от някой усърден служител. Почти толкова ужасно, колкото това с което ги изпратиха, но въпреки това личеше колко се радват хората, че я виждат отново. Всички се надпреварваха да я поздравят, да ѝ стиснат ръка, да я прегърнат и дори целунат. Принц Поро, принцеса Стеса, Великият Везир Вешик, магьосникът Мерло, ковачът, готвачката, излекуваните пациенти… Направо започна да се

упреква, че се беше забавила толкова. Празникът и веселбата продължиха цял ден и привечер уморената Теодора, заедно с малкия принц, реши да се оттегли в покоите си.

Обаче, щом влязоха в малката стая, в която беше живяла, принц Матос, за първи път в живота си, се прояви като капризен принц и сбърчи недоволно нос.

– Мамо, тук не те ли уважават достатъчно?! Каква е тази стая?!

Теодора беше забравила колко по-примитивни и лишени от удобства са жилищата в Зелената долина. Обясни на сина си, че в Крусланд всичко е на това ниво, защото управлението на Ал Джейбър, човек дошъл от далеч по-развит свят, беше наложило редица положителни промени. И понеже искаше да бъде съвсем убедителна, го взе под ръка:

– Ела, ще ти покажа.

И го заведе във всекидневната на принца. Където, освен че беше по-широко, положението беше почти същото. Малкият ококорено гледаше прерязаното наполовина, полуизгнило буре, в което принца се къпеше… понякога. А когато Теодора му показа и нощното гърне под леглото, направо не повярва и клекна, за да го погледне по-добре. Тя пък се наведе, за да го вдигне, и в този момент влязоха две прислуж-

ници. Какво ли си помислиха, виждайки ги на цукалото на принца?

– Мамо, но защо живеят така? („опашка, мишка, бълхи“) Та това е самият принц!

– Те просто не знаят друг начин на живот, мило.

– Да, татко често ми казва, че знанието е по-ценно от парите.

– Баща ти е умен и добър човек! Ако знаеш как ми липсва, като е далеч – прегърна го тя и затвори очи. Иначе щеше да види как странно се ухили малкият.

На другия ден принцеса Стеса дойде рано сутринта. Теодора доста се изненада, че вчера я позна. И остана още по-приятно изненадана от това, че тя много хареса малкия принц и по цял ден играеха заедно. Хубаво беше, че се харесваха, защото беше очевидно, че по политически причини, трябваше да се вземат. За царстващите особи нямаше значение, че жената е някоя година по-възрастна. В случая дори щеше да е от полза! Една по-зряла жена бе подходяща да държи положението, ако се появяха за в бъдеще някои от лошите качества на Разхайт.

Теодора се разходи навсякъде и остана доволна от това как се оправят без нея.

Старшата преподавателка Ката се справяше отлично с ръководството на университе-

та и се ползваше с уважението на студентките. На Теодора ѝ направи впечатление, че носеше винаги в часовете си една дълга пръчка.

– Надявам се, че не ги биеш, нали?

– Не, разбира се! Но всички знаят, че съм пребивана и смятат, че няма да се поколебая да го направя. Това вразумява по-бунтарски настроените – усмихна се заместничката.

Магьосникът обаче беше заминал да търси някакви загадъчни човекоядци, за които се разказваха много истории, и не успяха да се видят. За сметка на това видя…

Като отиде да погледне как са войниците, видя сред тях един, който много приличаше на… Ал Джейбър. Приближи и се убеди, че е самият той!

– Ти! Ама ти какво правиш тук?! – не повярва на очите си тя.

– Прощавай, не се стърпях! – усмихна се гузно султанът. – Как да ви оставя сами?

– Но защо си се преоблякъл като войник?

– Не можех да дойда официално, без да съм поканен! Дипломация!

– Проклета да е дипломацията и който я е измислил! Отивам да кажа на принц Поро! Той ще ме разбере, не можеш да спиш с войниците!

– Не можем да кажем на принц Поро, ще стане дипломатически скандал! Освен това, винаги спя при войниците по време на поход.

– Хъм! И кога смяташе да ми кажеш?

– На връщане!

– А на Матос?

– Той знае! – усмихна се още по-засрамено Ал Джейбър.

– И не ми е казал! Ще му нашаря царския задник! – ядоса се Теодора.

– Недей, аз го помолих!

– И защо?

– За да се учи на дипломация. Там твърде често трябва да не казваш всичко…

– Това не ми харесва!

– Но понякога се налага.

Беше неудобно да остава твърде дълго при войниците, но вечерта му донесе храна от кухнята на замъка. Ал Джейбър напразно обясняваше, че ги хранят много добре. Но тя го накара да я изяде и Благочестивият и Мъдър Закрилник на слабите и болните, Строг, но Справедлив Съдник, Лъч на познанието, Негово Величество Султанът на Тричланд, както винаги я послуша безропотно.

След това не се сдържа и го поведе в сенките, за да не ги види никой. Прегърна го и остана сгушена в него…

***

– На Богомила пак и излезе лошо име! – съобщи ѝ Мърка, щом се прибра късно вечерта.

– Как така? Та тя дори не е тук! Как така?

– Прислужниците си говорят, че видели мръсницата да се прегръща с някакъв дърт войник от охраната.

– Това бях аз и не беше никакъв войник! – възмути се Теодора. – Как могат да говорят такива неща за нея?!

– Много просто – обясни безочливо котката. – Нали знаеш, като кажат, че сестра ти е ку….

– Знам, знам – прекъсна я Теодора.

– Ти си Лечителката, за теб няма да кажат нищо. Но за нея говорят дори да не е направила нищо!

– Не е честно! Ще ида да кажа, че съм била аз!

– Няма да ти повярват. Ще помислят, че я защитаваш, имало е толкова случаи, когато е правила разни неща…

– Права си! – Теодора легна и котката се сви до нея. (Матос предпочиташе да спи във фургона.)

На другата вечер принцът беше организирал банкет в нейна чест. Голямата зала беше пълна с хора, ядене, вино и шумна музика. Тя трябваше да изтърпи поздрави, речи и прегръдки. Разбираше, че повечето хора я обичат и се радват, че е сред тях, но ѝ бяха скучни, липсваше ѝ Ал Джейбър. Затова постоя на празника колкото да не обиди принца, хапна набързо, изпи няколко наздравици и си тръгна. По точно каза, че си тръгва, извинявайки се, че е уморена, но отиде при него. При Ал Джейбър! Хвана го за ръка и го поведе в тъмното. В ъгъла между основното крило на замъка и новопостроеното, точно под прозореца на принцесата. Отначало разговаряха тихичко, а след това просто мълчаха прегърнати! Беше ѝ хубаво! С насмешка си помисли, че вместо в красивия млад принц на Зелената Долина, се беше влюбила в стария султан на Крусланд. Но докато Ал Джейбър беше мъдър и знаещ мъж, живял в два свята и дори мълчанието му казваше много, то какво можеха да си кажат с принца? В младото ѝ тяло имаше една зряла жена…

Неочаквано по главите им се посипа мазилка, той я отдръпна нежно от себе си и измъкна един огромен пистолет, насочи го нагоре и на-

тисна спусъка. Съоръжението първо изщрака силно, след това изфуча гневно и накрая гръмна оглушително. От стената падна облечен с черно и маскиран мъж! Кръвта му започна да се разлива на камъните.

– Какъв е тоя? – попита Теодора и се закашля от задушливия дим от изстрела.

– Съдейки по облеклото, е джинджя – шпионин и наемен убиец на Империята на дъгата – обърна мъртвия Ал Джейбър и прибра димящото оръжие.

– Опитвал се е да влезе при принцесата!!! – преглътна ужасено Теодора.

– Страхувам се, че е така – отвърна загрижено султанът. – Ще бъде добре принцът да остави пост с верен човек в стаята ѝ.

– Да, при това положение трябва да ѝ намерят телохранител – съгласи се Теодора. – Или по-добре телохранителка…

С известно закъснение притичаха стражите, начело с червенокосия Пазвант.

***

Фактът, че Ал Джейбър беше тук и спеше при войниците, не ѝ даваше мира. Поигра си с идеята да го обяви за свой телохранител и да го вземе в стаята си, но щеше да обърне много вниманието към него и щяха да го познаят. Проклета дипломация!

Благодарният принц Поро награди спасителя на дъщеря си с орден „Зелена долина“, но по същите съображения на церемонията изпратиха един от по-старите войни. Негово стана и имението, което вървеше заедно с медала.

Обаче след това патрулите на принца започнаха да обикалят навсякъде и не можеха да се срещат със султана и тя настоя да си тръгват. И го направи.

Само че нямаше късмета да пътува заедно със султана във фургона. А как го мечтаеше! Малко след като излязоха от Зелената долина, ги пресрещнаха пратеници от Тричланд с лоши вести за нови сериозни нападения по границата и размирици в някой области и Ал Джейбър препусна напред…

***

Фургонът продължи далеч по-бавно. За щастие пътуването беше скучно. Като минаваха покрай мястото на засадата, Теодора погледна предпазливо през прозореца, но Матос я успокои:

– Не се бой, мамо! Татко ми каза, че това всъщност са били нашите гранични съгледвачи и митничари, просто не са ни познали! „опашка, мишка, бълхи“…

– Но как, те… Те искаха да ни ограбят?

– Обичаи… просто понякога така заработват нещо отгоре. Татко каза, че и в неговия свят правели така…

Глава Единадесета. Нелегалният Университет

Ал Джейбър прекарваше повечето време в размирните погранични зони и рядко се прибираше в замъка, но казваха, че само присъствието му и огнестрелните оръжия спирали ордите на Империята на дъгата да не нападнат!

Теодора и преди не ги обичаше, но сега направо ги намрази! Какви бяха? Откъде се бяха взели не беше много ясно, най-вероятно бяха и те „преселници“ от други светове, но не добронамерени, а носители на зло! Решени да наложат своя ред в този млад и все още добър свят. Бяха подлъгали доста последователи и погълнали няколко държави. Ал Джейбър казваше, че са много опасни. Прикривайки се зад равенство и справедливост, всъщност налагали най-страшната форма на диктатура и заличаване на всичко човешко, на свободата-в-себе-си. И носели само нещастия.

Теодора беше сигурна, че е така. Тя вече беше нещастна! Ал Джейбър страшно ѝ липсваше, последния път като го видя беше съвсем остарял и отслабнал… щеше ѝ се да бъде там с него. Но нямаше как, той не би я изложил на опасност, а и трябваше да остане и да предаде

знанията си поне на първия випуск. За щастие оставаше малко и скоро наближаваше дипломирането им. Подготвяха празник…

Теодора често си спомняше за своето дипломиране. Беше лекувала през цялата война, оперирала болни и ранени, доколкото ѝ позволяваха условията. Бе спасила живота на много хора и всички се обръщаха към нея с докторка, но тя беше само медицинска сестра. Не беше взела последните изпити и често го казваше. Отначало. След това престана. Свикна. Но след войната трябваше да се яви на изпит, за да може да работи.

Подготви се много добре, очакваше трудни въпроси, защото, макар да беше любимка на мнозина, имаше и някои, които много ѝ завиждаха. Тя бе прескочила много светила в медицината на Нада, ставайки личен лекар на самия Председател през съпротивата. След победата обаче Илф категорично отказа друг доктор!

В залата се беше събрала огромна тълпа! Освен медиците, бяха и отец Курнакия, Илф, всички съветници, бойни другари от съпротивата, журналисти. Липсваше само Разхайт, защото тя тъкмо се беше омъжила и той беше заминал за фермата на леля си.

Беше много развълнувана, уплашена…

Изпитът обаче протече много бързо. Старият доктор Корча се приближи до нея, накуцвай-

ки (беше изкарал цялата война в затвора), целуна я по бузата и просто ѝ подаде дипломата.

Повечето присъстващи ръкопляскаха, но се намериха и неколцина недоволни, които започнаха да мърморят за връзкарство и непотизъм[58]. Тогава председателя Илф се изправи и каза, че за него тя е много повече лекар, отколкото половината други взети заедно. И просто я целуна! Тя се разплака, а отец Курнакия, който не беше толкова чувствителен, раздаде няколко ритника…

***

Богомила се занимаваше с университета, а Теодора тъкмо изпрати последния пациент, когато в лечебницата влязоха неколцина въоръжени мъже. Веднага позна свирепата физиономия на Ал Фалко, началника на личната стража на султана. Всъщност, той беше образован и добър човек и веднъж ѝ призна колко време се е упражнявал пред огледалото, за да изглежда така, но също и колко ефикасно било.

– Лечителке! Ал Джейбър нареди да тръгнете веднага с нас!

58. Непотизъм (от латински: nepos, род. п. nepotis – внук, племенник) е раздаването от страна на папата, с цел укрепване на своята власт, на доходоносни длъжности, висши църковни звания и земи на свои близки роднини.

– Ама, как… аз съм точно преди завършването на годината. Много е важно да… – опита се да спори тя, но той я прекъсна:

– Има обявена награда от Империята на дъгата за главата ви!

– Като вещица? – Теодора не можеше да забрави историята с вещицата! Предимно заради щастливия край…

– Не! – отрече големият мъж. – Те не са добре с главите, но не на тази тема. Просто ви искат като средство, за да могат да изнудват султана.

– Не можете ли да ме пазите тук, в столицата? Поне докато завърши учебната година. Няма да излизам от института!

– Точно в института е най-опасно! – намести в пояса огромния си пистолет Ал Фалко.

– Защо? – не разбра тя.

– Оказва се, че измежду евнусите има много привърженици на Империята на дъгата! Но не знаем точно кои. Освен това, трябва да помислим за принца!

– Да, за принца! – съгласи се Теодора. В подобни случаи престолонаследникът винаги е първата мишена!

– Ще трябва да се промъкнем незабелязано до Охраняемия връх в планината! Там е недос-

тъпно и са само проверени хора! Пригответе се бързо!

– Няма да бъде трудно! Знам какво е нелегалност – засмя се Теодора. – Била съм повече от две години. Дори умеех да стрелям! Е, не много добре… Лошото е, че не се научих да си служа с никое от тукашните оръжия.

– Няма да е необходимо, ние ще бъдем с вас! Но ще трябва да се разделите с престолонаследника!

– Защо да се разделям със сина си? – намръщи се Теодора, това не ѝ харесваше.

– За безопасност!

– Как за безопасност?

– Съжалявам, Лечителке, но Вас всички ви познават! Особено когато сте с помощничката Ви, уважаемата Богомила! – началникът се огледа, странно доволен, че Богомила я няма в стаята. – Това може да изложи на опасност живота на принца.

– Ще се преоблечем! – Каза неуверено Теодора, но съзнаваше, че началникът на отбраната е прав. Дори преоблечени, фигурите им бяха твърде характерни, твърде познати…

– Освен това скоростта е от първостепенно значение! Трябва да се язди бързо!

Теодора се смръщи, не умееше да язди добре, а за по дълги преходи не искаше и да мисли. Но

все пак се справяше по-добре от Богомила, която изобщо не успяваше да се крепи на седлото. За всеки случай каза:

– Аз съм майка и се притеснявам!

– Ние никога не сме губили човек под наша охрана. Никога! – гордо заяви Ал Фалко.

– Нали става дума само за няколко дни път? – опита да спори тя.

– Така е по-добре за принца! Това е най-важното! Готови сме да умрем, но ще го спасим! Не държим на живота си! – началникът вдигна ръка и един от мъжете излезе напред, свали ризницата, извади кинжала си и понечи да го забие в сърцето си. Теодора обаче замахна с жезъла и го удари по ръката.

– Вие луди ли сте!? – кресна тя пребледняла, ножът не бе проникнал до сърцето, но беше отворил сериозна рана. – Ако така лесно жертвате хората си, кой ще остане…

– Това беше необходимо! – сведе глава началникът. – Аз не мога да Ви наредя да се разделите със сина си, а това е опасно за него! Така исках да Ви покажа, колко сме предани!

– Мамо, те са прави! – намеси се Матос, който изглеждa през цялото време е бил добре скрит зад мъжете. – Освен това, отиваме на едно и също място. Ще се срещнем само след няколко дни.

– Добре… добре! – примири се Теодора и машинално се зае да обработва раната на гърдите на войника.

– На Вас също ще Ви оставим охрана! – заяви Ал Фалко.

– Не искам никаква охрана! – скара се тя. – Оставете ми само този, защото се е наранил сериозно и ще трябва да се погрижа за него. Идиоти!

***

Принцът със свита от двадесетина въоръжени до зъби мъже препусна в лудешки галоп към планините. А Мърка, Богомила, момчето-„подарък“, раненият войник и, разбира се, Теодора, ги последваха пеша. Според нея опасността беше доста преувеличена, но охранникът си гледаше съвестно задълженията. Това можеше само да я радва.

Беше взела със себе си инструментите, които ѝ подари Разхайт. Оказаха се извънредно полезни и просто не можеше да ги остави. А също и робота, който обаче се оказа съвършено безполезен. (Ал Джейбър не успя да приспособи зрителната система за диагностични прегледи, въпреки че го разглоби, за да опита. Извини се, че такава промяна не е предвидена от производителя и дори зрителната система да може да променя спектъра, центърът за настройване е капсулиран и ако опита да го отвори,

вероятно ще го повреди. Теодора от своя страна опита да обучи машината на някои тънки и сложни хирургически операции, като например перде на очите, но и тя удари на дърво. Роботът просто отказваше да реже плът! Оказа се, че има заложен някакъв подпрограмен блок, който не му позволява да наранява никое живо същество[59]. Като всички видове хирургически операции, и дори зашиване на рани, влизаха в това число. Като се оплака на султана, той изгуби още няколко дни, докато накрая се отказа, заявявайки, че роботът е твърде тъп, за да схване разликата, но не повече от програмиста, създал програмата.

Спомена, че имало възможност за зануляване и връщане към фабричните настройки, като се включи и развойно обучение, и го направи… каквото и да означаваше това. За сметка на това имаше програма по психоанализа и дори хипнотични внушение. Теодора неволно ги пусна и остана отвратена – „Смисълът на живота бил да работиш усърдно, за да си плащаш данъците“. Ал Джейбър спомена, че тях може да промени, но Теодора си имаше достатъчно други грижи на главата и никакво време…

Любопитната Богомила беше много впечатлена от синята силиконова приставка и си бе-

59. Пряка препратка към Първия закон на роботиката на Айзък Азимов.

ше направила труда да провери какво е казала Гадателката. Предсказанието било лаконично:

– „Той ще ви изненада много!“

– Да! Неприятно! – съгласи се Теодора и така роботът остана да седи в стаята ѝ и да събира праха на годините. Отначало прислужничките се стряскаха, когато се местеше, за да пометат под него, след това му свикнаха.

По едно време Теодора дори го беше забравила, но щом нарами тежката чанта с инструменти, веднага си го спомни и му я връчи. Заедно с водата и сухата храна. Роботът безропотно пое тежкия товар.

Няколко дни вървяха необезпокоявани, изключая неспирното оплакване на Богомила колко я болят краката. Горкичката! Майсторството на готвачите и превъзходната кухня на двореца бяха развалили докрай и без това закръглената ѝ фигура. Муто и раненият войник ѝ помагаха, а роботът беше натоварен с всичкия багаж, но и така се движеха страшно бавно. Теодора също я боляха краката и вече съжаляваше, че тръгнаха без коне. Вярно, Богомила не умееше да язди, но можеха да я натоварят като чувал през седлото… или май не можеха, беше твърде кръгла. Мърка единствена не изпитваше никакви неудобства от ходенето. Обикаляше наоколо, любопитстваше, правеше бели, изминавайки десет пъти повече път от тях. По-

някога ги настигаше, друг път спираше да ги изчаква. На последния ден, преди крайния преход през малката пустиня, един овчар ги спря и се оплака, че му набила и изплашила кучетата, а също и да внимават, защото идвали странни хора с камили и разпитвали за тях. Затова сутринта тръгнаха съвсем рано, преходът през пустинята беше последният, преди да стигнат Охраняемия връх. Тук основният проблем се оказа роботът. Стъпалата на краката му, предвидени за градски условия, бяха твърде малки и потъваше почти до колене в мекия пясък. Пластмасовите стави страшно стържеха и се наложи да вземат част от багажа, който мъкнеше. Поне слънцето не му пречеше и дори зареждаше батериите му, но пък за останалите беше убийствено. Към обяд спряха за да пийнат вода и да отпочинат в главния оазис. Едно малко островче зеленина сред нажежените пясъци, излязло сякаш от детска книжка. Влагата избиваше някак си отдолу и напояваше няколкото палми и храсти. Имаше и някаква плитка пещера, в която от една скала капеше на тънка струйка вода и се събираше в малко корито, издълбано в камъка. Напиха се добре. И тогава видяха в далечината приближаващи камили. Нямаха почти никакви изгледи за успешно бягство. Дори да изоставеха всички вещи, пак бяха твърде уморени. Войникът извади големият си пищов, защото със-

тоянието му не позволяваше да използва сабята. Обаче Богомила се огледа делово наоколо, набра цял наръч от едно странно растение с дебели стебла и го счука с един камък в казанчето с водата.

– Какво ще правиш? Трябва бързо да тръгваме. – каза разтревожена Теодора.

– Напитка за преследвачите ни – като минат оттук, няма как да пропуснат да пият студена вода!

– Каква е тая билка? – попита Теодора. – Не я познавам!

– Секапалус[60] – отвърна Богомила важно.

– Смърди гадно! – отбеляза Мърка, която ги чакаше на сянка сякаш от часове. – За какво се използва?

– Обикновено за нищо – призна Богомила. – Но в съчетание с Каталитиче[61] предизвиква силни болки в стомаха и страшна диария. Няколко дни няма да помислят за нас!

– Нали няма трайни последствия? – попита Теодора.

– Ти за онези животни ли, които ни преследват, съжаляваш! – възмути си Богомила. – Те заслужават много повече, но за съжаление нямам нищо по-силно под ръка!

60. Секапалус: séccо – сухо и pàlla – топка; изсушаващ топките.
61. Каталитиче – намек за катализатор.

– Всъщност, точно за животните им се притеснявам. Камилите не са ни направили нищо лошо – отвърна Теодора.

– На животните изобщо не действа! – успокои я Богомила. – И няма никакви трайни поражения върху стомаха…

Това прозвуча подозрително и Теодора попита:

– А върху какво има трайни поражения?

– Върху тонките…

– И какво им става? – попита оживено Мърка.

– След няколко дни изсъхват и падат…

***

Накрая стигнаха в убежището на Охраняемия връх. То се намираше на един наистина непристъпен планински връх и до него се стигаше само със своеобразен въжен подемник. Повдиган със сложна система от полиспасти[62], задвижвани от едно трогателно малко магаре. Горе обаче имаше цяло стопанство, с обширни лозя, овошки и зеленчукова градина, а хижата беше просторна и удобна. Но най-голямото преимущество беше, че цялата долина заедно с

62. Полиспаст (др.-гр. πολύσπαστον от πολύσπαστος[1] – „многотяг“). Товароподемно устройство от 2 или повече макари и гъвкав елемент (въже или верига), преминаващ последователно през тях.

малката пустиня се виждаше като на длан. Никой не можеше да приближи незабелязан.

Мястото беше приказно хубаво! Мърка също се оказа много доволна. Особено като разбра, че има семейство котки и след няколко кратки, но вълнуващи и шумни битки, тя показа кой командва. Теодора, след като с голямо любопитство разгледа всичко наоколо, започна да си търси някакво занимание. Беше доволна, че вече има достатъчно време за детето си, и няколко часа на ден му преподаваше математика, химия, физика, биология и медицина. Принцът възприемаше удивително добре. „Опашка, мишка, бълхи“. Гордееше се с него! Щеше да бъде добър владетел.

Обаче, за да бъде завършена подготовката му, Ал Фалко, началникът на охраната, го учеше на география, история, военно изкуство и разбира се, фехтовка. Неща, от които тя не разбираше, и през което време определено скучаеше. До степен, че дори помагаше в градината. Отначало глупавият робот се мъкнеше с нея и опитваше да ѝ помага, но трябваше постоянно да го наглежда. Оскъдните програми на един домакински робот не различаваха растителните видове и понякога правеше страшни бели. В кухнята също не го биваше, защото отказваше да обработва месо. Но пък се оказа полезен за малкия принц. Запомняше всяка една

дума от уроците и при нужда ги възпроизвеждаше. Макар че едва ли ги разбираше.

В края на втората седмица видяха, че през малката пустиня се приближават голяма група хора. Отначало се обяви бойна готовност, запалиха огън под казаните с катран и заредиха каменометните машини. Оказа се, за щастие, че бяха някои от ученичките от университета в Тричланд. Момичетата идваха, за да довършат образованието си, а с тях бяха и някои от евнусите. Водеха и неколцина нови, те също искаха да учат.

Теодора не успя да им се зарадва, защото донесоха скръбната вест: Столицата на Тричланд беше паднала след тежка битка, а Ал Джейбър е бил убит от предател.

Почувства се по-същия начин, както когато преди години в своя свят загуби съпруга си, скри се и плака няколко часа. Мърка дойде и се сгуши до нея, но не каза нищо. Стана късно, но не можеше да заспи, въпреки че беше дяволски уморена и отпаднала. Защо все на нея се случваше да загуби хората, които обича…

– Мамо! Не плачи! – почувства ръката на Мато на рамото си! Татко каза да ти предам, че пак ще се срещнете.

– Да, в някой друг живот, нали? – изхлипа тя и погали детето си по бузата.

– Не, в този! Но за малко…

– Дано! Дори минута ми стига…

– За малко, но ще се видите! – потвърди принцът. – Каза да му припомниш кой е!

– Да, добре!

Теодора прегърна детето си, целуна го и заспа. Защото, като спеше, сънуваше баща му… Разхайт.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

Глава Първа. Децата на Елиза

В един свят, паралелен, на част от секундата от нашия, а понякога и по-малко…

Вечер

Вечер беше най-зле. През деня Иво някак успяваше да се улиса в уроци и домашни (игрите не че бяха забранени, но не се поощряваха), за да не мисли. Но вечер, като легнеше и затвореше очи, всичко се връщаше и превърташе отново и отново в паметта му.

Изминаха повече от шест месеца, но го чувстваше, сякаш беше вчера.

В четири сутринта съобщиха, че баща им е мъртъв! Катастрофирал с тежковоза. Отказали спирачките, докато се спускал натоварен с руда по тесния път в Мечото дере.

Странно, но докато плачеше, се замисли защо са го нарекли „мечо“, на планетата никога не бе имало мечки. Единствените животни, които хората бяха донесли със себе си, и то неволно, бяха плъховете.

Това беше третата тежка катастрофа на тежковоз във фирмата Prosperita & Rikeza[63] само за тази година. Машините бяха износени,

63. Prosperita & Rikeza – преуспяване и богатство.

стари, не се поддържаха. Но ако водачите се оплакваха или настояваха за резервни части, просто им предлагаха да напуснат! А къде можеха да отидат?! Вече всичко бе свързано и преплетено с Банката и нейните интереси.

Всесилната тя! От години се разрастваше като набъбващ тумор, за сметка на разорените от спекулациите ѝ нещастни наивници. И вече или притежаваше, или ръководеше, но при всички случаи винаги печелеше от всичко на планетата.

Дори погребалната агенция, където им взеха последните пари, бе банкова собственост. Проклети да са!

Нещастията идваха едно след друго.

Оказа се, че няма да получат никакво обезщетение, договорът на баща им бил изтекъл… ден преди катастрофата! Майка им бе убедена, че лъжат, но не можеше да докаже нищо! Така и не намериха своя екземпляр от документа.

Затова, само месец след погребението, ги изгониха от мизерния апартамент, вече не можеха да плащат наема. По-точно, изгониха на улицата бедната им майка, а социалните полицаи ги отведоха в така наречения център за деца. Ужасно, оградено с бодлива тел място, което подобаваше повече на затвор, отколкото на място за деца!

Учудващо бързо беше скалъпен и съдебен процес за попечителство. Шумно и неискрено отразен от няколко слугински представители на медиите като пример и доказателство за загрижеността на институциите към съдбата на сираците!

Всъщност, на съдията това му беше третото дело за деня и той отегчен бързаше за обяд. Затова, без да прикрива, че мъдрото решение е взето предварително (секретарката го извади готово от папката), след изложението на прокурора и на служителката от социалните, той не изслуша обясненията на майка им, а отсъди:

Двамата със сестричката му, да бъдат настанени в приемно семейство!

За покриване на разходите парите, натрупани от пенсионните вноски на баща им, изплащани от почти двадесет години, бяха иззети и внесени в специална сметка, под наблюдението и опеката на социалната полиция. И на банката, разбира се.

Иво съвсем наивно се опита да спори. Обясни, че сумата, определена като заплащане на разходите по издръжката им в приемното семейство, бе достатъчна, за да живеят, и то добре, в стария си апартамент! Заедно с майка си! Разплака се и крещя, че не е справедливо, че ги разделят.

Но съдията бързаше за храна и не му обърна внимание.

Служителката от социалните служби, висока суха жена със злобно лице, обясни, докато ги отвеждаше, че е още малък и не ги разбира тези неща.

***

Приемното семейство Профито[64], в което ги настаниха, се намираше в някакво затънтено селце, доста по-надолу в голямата равнина. Точно къде на новопристигналите не казваха, за да не помислят да избягат. Но поне времето бе далеч по-меко от това в планината.

Бяха дванадесет деца заедно с тях двамата, всички наплашени до степен, че не споделяха дори помежду си.

„Майката“, старата Авида[65], не беше съвсем лоша. Вярно, постоянно мърмореше и се караше, но поне не ги наказваше и биеше, както правеха възпитателите в детския център.

Въпреки че беше малък, веднага му стана ясно, че не се грижеше за тях, както лицемерно споменаваше: „Защото много обичам децата, а нямам собствени!“…

…а правеше всичко за пари!

64. Профито – от ит. profitto: полза, изгода; мн.ч. доходи
65. От ит. àvido – лаком, алчен, жаден.

Старата скъперница при готвене отмерваше грижливо продуктите до последния грам. Чаят се пиеше само с лъжичка захар, точно се брояха машинно отрязаните филийки хляб.

Децата знаеха как с часове обикаля магазините, търсейки стоки с изтичащ срок на годност, които купуваше почти без пари.

Според Иво тя прибираше за себе си доста повече от половината пари, отпускани за издръжката им. Умножено по дванадесет, това правеше една доста добра сума всеки месец. Това бяха парите на баща им и на родителите на другите сирачета!

По-късно разбра, че не е точно така. Системата беше доста по-сложна и се разпростираше по цялата йерархия на службите.

Сумата за издръжката беше щедра, защото една хубава част от парите старата връщаше на наблюдателите от социалната полиция. А също плащаше тлъста сума на съдията – за всяко отделено от семейството му и настанено при нея дете.

Виж, съпругът ѝ Палпаре[66] беше различен, той истински обичаше децата, особено малките момиченца, и ги обгръщаше с много внимание. Придружаваше ги в банята, помагаше им да се мият, къпеше ги и ги обличаше, слагаше ги

66. От um. palpàre – опипвам, пипам.

да спят… Отначало малките приемаха всичкото това внимание за чиста монета… После привикваха, търпяха. Защото и да се оплачеха, нямаше кой да им повярва.

Вещата психоложка от социалните служби, докторът по психология Комплексина Едипова, носителка на няколко награди и автор на редица книги по темата, компетентно обясняваше, че това са само фантазии. Предизвикани от стари психични травми, в резултат на сексуално насилие, на което децата са били подложени още в семействата си. А всички знаят какви негодници са бащите…

Въпреки това двамата приемни родители често се караха шепнешком. Отначало мислеше, че старата има остатъци от съвест и се опитва да защити момиченцата, но се оказа, че беше просто от ревност.

За щастие, грижовният приемен баща не закачаше Криси, може би заболяването ѝ я правеше непривлекателна за извратените му вкусове.

Децата, с които беше в центъра, разказваха и по-страшни неща. В някои приемни семейства не само че обръщали „внимание“ и на момченцата, но ги оперирали за смяна на пола… Но той не можеше да повярва, че е възможно такова нещо…

Имаше и две доброволни сътруднички (много добре платени). Едната беше глупачка и наивница, която си мислеше, че действително помага на децата, като участва в престъплението да ги разделя от семействата им.

Но другата си беше същинска мръсница. Казваше се Ангелина-Мойра[67], но я наричаха „Ангелът на смъртта“. Говореше се, че била доброволка във временните детски болници по време на епидемиите след задължителните ваксинации против херпес в южния континент. При нейните дежурства винаги мистериозно умирали деца.

Никой не знаеше дали е вярно. Напоследък доста се говореше за серийните убийци, включили се в хуманитарни мисии. Така можели да убиват безнаказано, радвайки се при това на всеобщо уважение и печелейки добре!

От собствения си горчив опит усещаше, че в тая жена има нещо зло и извратено. Тя винаги присъстваше на срещите с родителите и успяваше да отрови кратките мигове на близост. Засичаше с хронометър времето за свиждане. И след изтичането извеждаше незабавно децата. Забраняваше на майка им да ги прегръща, да ги целува, да плаче, да им обещава, че един ден отново ще бъдат заедно…

67. Мойри – три богини на съдбата.

Но майка им от две седмици не беше идвала, нито се беше обаждала! Какво ли ставаше, какво я спираше?! Дали не беше зле?!

Ангелът на смъртта със задоволство отбеляза, че сигурно ги е забравила и се е омъжила повторно. Безотговорните леки жени често правели така, защото обръщали твърде много внимание на секса…

Иво вече беше решил, че трябва да избягат. Не знаеше все още кога и как, но трябваше да избягат. Не издържаше повече! От няколко дни не изяждаше всичкия хляб, а само половината. Останалото скриваше в една стара чанта с малкото им лични вещи, които социалните с голямо неудоволствие им позволиха да вземат. Защо ли държаха толкова да заличат всяка следа от предишния им щастлив живот?

Дори не помисли да остави тук сестричката си, въпреки че да се грижи за едно момиченце, страдащо от аутизъм, щеше доста да го затрудни.

Все още мислеше как да излязат незабелязани от къщата. Той беше силен и можеше да се спусне по гръмоотвода, но това не беше решение за Криси. Трябваше да измисли нещо по-добро! Като се започнеше с това, как да ѝ каже.

Сестра му витаеше в нейния странен и затворен свят и не винаги го разбираше! Понякога

беше доволен от това, спестяваше ѝ толкова огорчения…

Трябваше да намерят майка си! Не вярваше на глупостите на дяволската Ангелина. Не беше възможно само шест месеца след смъртта на баща му да си намери друг!

Елиза

Елиза знаеше, че са минали само шест месеца от смъртта на съпруга ѝ. Съзнаваше, че е твърде рано за нова връзка.. но просто се влюби!

Силво беше много приятен мъж, привлекателен, умен, малко мълчалив. Но умееше да изслушва. Това, заедно с впечатленията, въодушевлението от новата работа, от новото място, оказа влиянието си.

Вярно било, че мъката е за този, който остава. Знаеше, че съпругът ѝ ще я разбере, където и да беше. Бяха говорили, ако се случи нещо, другият трябва да продължи пътя си.

***

Съжаляваше само, че не успя да предупреди децата си, но всичко стана така неочаквано.

От известно време сред бездомниците, нощуващи в спалното за бедни при църквата, се носеха слухове за странните типове, които набирали хора за заселване на няколко нови пла-

нети. Заплащането не било голямо, но предлагали собствено жилище и храна, а също и нямали нищо против децата, за разлика от повечето работодатели!

Като всички други, и тя тайно мечтаеше, че ще стане чудо и ще се озове на подобно място. В една малка къщичка с градинка с цветя, където децата… ще играят…

Но разумът ѝ подсказваше, че това е само един от многобройните слухове, които си разказваха вечер безработните в приюта за бездомни.

Твърде хубаво, за да бъде вярно!

****

Оказа се обаче истина.

Веднъж, на излизане от столовата, където всеки ден църквата раздаваше топла супа, казаха, че от космодрома след малко излита кораб с работници за нова планета!

И без да му мисли, побягна! Побягна, колкото сили имаше! Като студентка беше много добра спортистка. Познаваше преките улички и успя да изпревари всичките си другари по нещастие. Само дочу зад гърба си, че ѝ пожелаха късмет.

Стигна точно миг, преди да излетят! Вече бяха махнали стълбичката, но някакъв мъж ѝ подаде силната си ръка, за да се качи.

Това беше Силво! Още тогава ѝ идеше да го разцелува!

След това, на новата планета, няколко вечери излизаха заедно, разговаряха. Всъщност говореше предимно тя, а той слушаше. Но едва вчера легнаха за пръв път. Той беше по момчешки мил, стеснителен и безкрайно търпелив. Тя беше тая, която го вкара в леглото! Сама не разбра дали го направи, защото го харесаше и желаеше, или защото безпокойството за децата я подтикваше към необмислени постъпки. Но не съжаляваше.

За нищо!

Новото място предразполагаше, планетата беше хубава, въздухът – кристално чист. Но и работата беше приятна, а хората се държаха добре помежду си. Имаше някаква магия…

Уговорката с работодателите беше както с всички останали. Ако не ѝ хареса мястото или работата, да я върнат след месец откъдето са я взели (досега не беше се случвало). Също след месец можеше да се върне, за да вземе близките си.

Но, щом преспа със Силво, вместо да намери спокойствие, разбра, че не може да издържи още две седмици без децата.

Струваше ѝ се, че ще се побърка!

Накрая се престраши и реши да поговори с някой от началниците. Знаеше, че не е добро хрумване, дори не можеше да прецени какво точно очаква. Но такива неща никога не спират една майка!

Попита един от по-старите работници кой е най-главният и той и посочи един дребен възрастен мъж. Но като му обясни за какво става дума, той само се извини, че неговите правомощия били твърде различни. Можел да ѝ даде друга стая или друга работа. Пренасочи я към един хубав, висок млад мъж с непринудено държане. Изглеждаше добър! Или така ѝ се искаше…

– Господине, мога ли да поговоря с Вас? – горката, очакваше студен отказ, но онзи се усмихна до ушите.

– Разбира се, да приседнем в това кафене. Вярно, че не е много на висота, но аз съм виждал и по-лошо. Много по-лошо! Веднъж с един приятел изкарахме цяла седмица на чай от лайка и жаби!

– Не мога, на работа съм – съвсем се смути тя, без да разбере дали той говори истината или се шегува. – Исках само да Ви помоля за една услуга. Ако е възможно… разбира се…

Но той вече я водеше уверено под ръка.

Разхайт харесваше всички жени, но нея я хареса много и от пръв поглед. Напомняше му Теодора. Грижите бяха прибавили някоя и друга бръчка на изящното ѝ лице (особено около очите), но беше още красива и имаше примамваща стегната фигура! Знаеше от опит, че такива са истински фурии в леглото.

Бе жалко, но имаше вече доста сърдечни приятелки и физически бе невъзможно да има още една! Време беше да започне да се самоограничава.

Седнаха на една отдалечена маса в ъгъла. Поръча ѝ кафе и някакво сладко и само няколко минути по-късно тя му беше разказала всичко и той я разбра. Умееше да слуша жените.

– Просто исках да използвам квантовия телефон, за да кажа на децата си, че съм добре! – приключи жената разплакана.

– Моля те, не плачи, няма никакъв проблем! – хвана приятелски ръката ѝ той. – Не разбирам само, защо сте чакали толкова?

– Аз… аз знам, че тези обаждания струват много скъпо!

– Това не знам, досега никога не съм ги плащал! – засмя се мъжът. – Да вървим, единственият действащ засега квантов телефон е в планетарната канцелария.

Вярно, телефонът беше действащ, но около него се суетяха техници, нещо оправяха, донастройваха. Разхайт ги изгони, помогна ѝ да набере номера и съобразително я остави сама.

Но само след няколко минути Елиза излезе още по-разплакана.

– Какво става?

– Не… не… не… дават да говоря с тях.

– Защо?

– Такива са… са им правилата!

Разхайт решително я поведе обратно вътре и набра отново. Смущенията не позволиха на Елица да чуе какво отговаряха, но гласът на Разхайт гърмеше:

– Какво-о-о!!! Не можете да кажете на две деца, че майка им е добре?!

– Слушай ме негоднико, аз съм лежал във военен затвор, очаквах смъртна присъда, но дори там не… Аз ти обещавам, кучи сине, ще дойда при теб, ще ти тегля такъв бой и ще ти напъхам слушалката в…

Но не успя да обясни къде точно, защото му затвориха.

– Пригответе се! – обърна се той към нещастната майка. – Отиваме да приберем децата Ви! Вече ме ядосаха!

Вечер

Вечер беше най-трудно! Спомняше си, мислеше, въртеше се в леглото и не можеше да заспи.

Врати на спалните нямаше и за това не усети кога беше влязла Катя, едно от момичетата. Беше му симпатична, държеше се мило. Една от малкото, които не се страхуваха да разговарят, може би защото не беше местна. Беше подразбрал, че е дошла на излет и загубила родителите си при скъсване на въжето на планинския лифт. Заради голямата застраховка социалните не бяха позволили да се върне при баба си на родната планета.

– Искам да дойда с вас – клекна до него и прошепна на ухото му.

– Но ние… Ние никъде не отиваме.

– Престани! Знам всичко! Искам да дойда с вас!

– Нищо не разбирам! – отрече той.

– Не се прави на глупак, знам къде криеш хляба!

– Шпионирала си ме?

– Не, не съм! – сега тя се смути.

– Тогава откъде знаеш? – премина в настъпление Иво.

– Просто знам! И няма да те издам!

– Откъде да знам! – озъби се той, макар че дори и не помисляше, че може да го издаде.

– Знаеш! Освен това ще съм много полезна!

Това беше вярно. Тя се разбираше необяснимо добре с Криси. Доста по-добре от него. По някакъв необясним начин отгатваше какво става в главата ѝ.

– Като започнем с това! – показа му пълна раница.

– Какво е това?

– Това е раница, пълна с консерви, глупако! Тук съм отпреди вас и от доста време се подготвям. Как изобщо мислиш, че ще издържите няколко дни път само с мизерните ти корички хляб?!

– Откъде знаеш колко дни е пътят? Тук ни докарват с кола без прозорци, за да не знаем къде сме!

– Просто знам. Най-близкият голям град е на около три дни път – заяви тя уверено.

– Толкова далече! И няма ли други населен места?

– Има, разбира се! Но са малки селца и ферми, жителите на които ще ни върнат обратно, веднага щом ни видят! В града е друго, там можем да се скрием.

– Но аз, тоест ние искаме да се върнем в планината при мама!

– Много умно! Там е мястото, където първо ще ви потърсят. Всъщност, дори ще ви очакват!

– Ама… тогава… какво?

– Отиваме в града, а после ще се свържем и с майка ви.

– Е… добре… но…

– Тръгваме веднага! – прекъсна го тя.

– Веднага ли?! Но… – опита се да спори Иво, решителността ѝ малко го стряскаше.

– Да! Веднага! Чух, че старият се обади в полицията, за да повика допълнителна охрана.

– Но защо?

– Някой здравата го е изплашил. Чух ги да си говорят със старата скръндза. Каза ѝ, че оня звучал дяволски убедително като обещал, че ще дойде да го пребие от бой и ще му напъха слушалката на телефона в…

– Ще трябва доста да обясняваме на Криси!

– Не, вече ѝ казах и тя е готова, чакаме само теб.

Иво не каза нищо.

– Трябва да вземем и вода! – нареди момичето. – Ела в склада!

– Складът се заключва – опита да предприеме нещо и той, докато се прокрадваха тихо по коридора. – По-добре да налеем от крана.

– Откраднах ключовете – усмихна се Катя, докато отваряше склада.

Взеха няколко бутилки минерална вода от личните запаси на „родителите“ и двете социални. Обичайно децата пиеха вода от чешмата.

А прословутата Ангелина, като всяка самовлюбена особа, се грижеше много за здравето си и пиеше само подбран билков чай. Преди да излязат, Катя взе мъничко пакетче с бял прах и го сипа в бутилката ѝ с чай в хладилника.

– Един малък подарък за „добрата“ Ангелина!

– Какво е? – попита Иво.

– Английска сол[68]. Жалко, че няма да сме тук, за да видим.

Минаха покрай стаята на семейство Профито, които хъркаха гръмогласно. Отключиха вратата и излязоха в тъмната, но топла нощ, и тръгнаха на юг.

Бягство

Щом се отдалечиха на около километър- два, децата спряха и отвориха една консерва, бяха

68. Магнезиев сулфат
https://bg.wikipedia.org/wiki/Магнезиев_сулфат

ужасно гладни. Не само защото старата беше скъперница. Цялото меню в приемното семейство се изготвяше от две видиотени диетоложки-вегани, вследствие на което децата бяха винаги полугладни!

Кой да предположи, че пуешкото с грах от консерва и твърдите корички хляб можеха да са то-о-олкова вкусни?! Само за минута изядоха всичко и отвориха още една.

– Трябва да минем през гората! – каза Катя.

– През гора ли! – подскочи Иво. – Защо?

– Какво, уплаши ли се? Смятах, че вие, планинците, сте по-смели!

– Не, разбира се, безпокоях се за Криси.

– На нея гората ѝ харесва.

– Как можеш да знаеш какво ѝ харесва! Аз съм ѝ брат, познавам я откакто се роди и никога не съм сигурен какво иска!

– Но аз знам!

– И откъде, та тя почти не говори?!

– Мога да чета мисли!

– Какво?!

– Мога да чета мисли, глупако!

– Аха! – съгласи се Иво, вече всичко беше ясно. Децата, за разлика от възрастните, приемаха нещата по-лесно и се разбираха с две думи. Ето защо тя винаги се разбираше с Криси!

– Да! – потвърди Катя. – Знам, че в гората ѝ харесва!

– На мен обаче не ми харесва. Носят се слухове за странни създания.

– Измислици! На всяка планета има такива слухове. На моята разказваха историята за рунтавите голишари. Тук съм чувала за люспестия пухльо. Не обръщай внимание на подобни глупости. Да вървим, посоката е към оная звезда!

– Да нямаш и компас в главата?

– Не, имам в ръката, откраднах го от стария!

Иво тръгна смело напред, както подобаваше на истински мъж, но само след двадесетина крачки се навря в някакви храсти с големи, ухаещи, но неприятно лепнещи цветове. Върнаха се назад, като заобиколиха храсталака, но се натресоха във висока трева!

– Остави Криси да върви напред! – каза уверено Катя. – Тя ще ни води.

– Ти добре ли си?! Да я пусна да върви напред?! Да ни води?! Забрави ли, че тя не помни дори къде е тоалетната?!

– Това е друго, тя… Не знам как да го кажа, но усеща пътя. Послушай ме!

Иво много обичаше сестра си, но знаеше, че понякога горкичката не усеща дори когато ѝ се

пишка. Съгласи се само за да избегне спора. Уверен беше, че след минута щеше да докаже, че е прав!

Сестричката му мина покрай него, стисна подканващо ръката му, без да го поглежда, и ги поведе.

Не стана, както очакваше. Криси вървеше уверено напред, гъстата трева вече не беше така гъста. Лепкавите храсти сякаш изчезнаха, а Катя я следваше. Иво постоя малко и побягна след тях.

***

Ангелина-Мойра беше жена с твърда воля и желязно самообладание. Тя обичаше да присъства на редките срещи на децата с родителите. Сълзите и мъката я възбуждаха – много! Дори повече от секса! Самата тя, на тридесет и три години, бе още девствена.

Този ден рано сутринта малката Нели имаше посещение от онзи глупав неудачник – баща ѝ. Ангелина съзнаваше дълга си и се постара пределно. Както всеки път го предупреди, че ще прекъсне веднага срещата, ако опита дори да докосне момичето. Наля си щедро от личния си билков чай, седна в любимото си кресло между двамата и забавлението започна!

След час времето на срещата вече изтичаше и Ангелина се приготви да се насладе на сцена-

та с раздялата, когато… нещо избълбука в корема ѝ! Изпи още една чаша чай. Нещото избълбука отново и този път далеч по-силно…

Успя само да смотолеви „Извинете!“ и препусна към тоалетната. Пътем мерна как момичето скочи и прегърна баща си, но не ѝ беше до това.

***

Свиждане

Оборудваният със скоков двигател Форд-Кокос за секунди ги прехвърли до планетата, но влизането в орбита, маневрирането и приземяването в двора на приемното семейство им отне половин час.

Приятелят на Елиза бе настоял да ги придружи и държеше влюбено ръката ѝ. Разхайт бързо го прецени – добър човек, който ще я обича и ще се грижи за нея и никога няма да ѝ изневери. Завидя му! Елиза толкова приличаше на Теодора…

***

– Какво искате? – недружелюбно се обади дебел мъжки глас, веднага щом Разхайт заблъска настойчиво с юмрук по вратата.

– Моята приятелка Елиза е дошла за децата си! – с възможно най-учтив глас обясни той, но

който го познаваше знаеше, че това предвещава големи неприятности.

– Днес не е ден за свиждане! – обади се друг, по-писклив глас.

– Не става дума да свиждане, тук сме да ги вземем.

– Имате ли съдебно нареждане? – избоботи първият.

– Не!

– Подайте молба, платете таксата и след седем месеца ще има ново съдебно заседание.

– Не може ли поне да ги видим? – смигна на Елиза, която вече плачеше.

– Не!

И тогава Разхайт изрита вратата, ключалката изтрещя и поддаде, но не се отвори напълно, защото срещна главата на един дебел социален полицай, дошъл да охранява приемните родители. Разхайт бързо ритна отново и този път се получи. Полицаят даже не можа да каже нещо, а просто падна! До него старият Палпаре гледаше тъпо. Елица го хвана за яката и го блъсна в стената:

– Къде са децата ми, мръсен негоднико!

– Не… не знам!

– Кажи или ще те удавя в тоалетната, пор такъв! – главата на плешивия мъж издрънка кухо в стената.

– Не! Там е Ангелина!

– А, тя ли! Побеснялата жена го удари с всичка сила по окото и го бутна, дребният пор опита да запази равновесие, но Разхайт го спъна и той се просна по очи.

– Къде е телефонът? – подхвана го Разхайт. – Обещах ти нещо, а не искам да казват, че не държа на обещанията си!

Елиза учеше бързо, по примера на Разхайт ритна полуизгнилата мукавена врата на тоалетната. Ангелина, леко приведена напред, за да чува какво става, получи удар по носа и се смъкна на плочките.

– Кажи, къде са децата ми?! – измъкна я Елиза за косите и я тръшна на пода в хола.

Ангелина се разпищя. С разбит нос, разплакана, насрана… предизвикваше такова отвращение, че Елиза я заплю в лицето, но не я остави!

– Казвай, къде са?! – и започна да блъска главата ѝ в пода.

– Не знам… не знам… избягаха!

И Елиза взе една табуретка!

Инспекторът

Инспектор Онесто Веритан[69] не понасяше забутаното селце, в което го бяха разпределили. За разлика от повечето си колеги, които бяха влезли в редовете на полицията само заради лекия живот, подкупите, безнаказаните изнасилвания и други благини, той искрено и наивно беше уверен, че има мисията да направи света по-добър.

И точно поради това, макар да беше сред първенците на академията и имаше заложби и усет към криминологията, получи командването на забутания участък в забравеното от бога селце Фини. Тук се занимаваше с издирването на загубени кози, заблудени крави и задържането на лисици. Които дори не бяха истински лисици, защото бяха влечуги, но хората ги наричаха така.

Щом получи сигнала за нападението в приемното семейство, за по-малко от минута беше готов, натовари двамата си полицаи в електрическата патрулка и с пълната скорост от четиридесет километра в час, която с мъка развиваше старото возило, потегли в акция. За щастие, бе само на две преки.

***

69. Игра на думи, от италиански. Може да се преведе като Почтен Правдивов.

– Всички сте арестувани! – кресна помощник Стомр и насочи тежък полицейски зашеметител – от такива остатъчните поражения са по-лоши от як махмурлук.

– Защо? – попита Разхайт.

Помощник-полицаят явно не беше свикнал на подобни въпроси и затова малко се затрудни.

– А… Нахлуване в частен дом!

– Това не е частен дом – нагло ги изгледа Разхайт. – Състоянието е изменено още с приемането на първото дете. Това място вече е социална структура, както едно училище.

Полицаят се почеса по тиквата и погледна шефа си.

– А тя е майка на две от децата, настанени тук! – Разхайт посочи Елиза.

Някога, преди четиристотин години, изобщо не харесваше професията на баща си и не искаше да учи търговско право. Но все повече се убеждаваше колко полезно може да бъде.

– Днес, днес изобщо не е денят ѝ за свиждане! – изхлипа Палпаре, повдигайки гащите си.

– Това е спорен въпрос. Първо, майката е пропуснала няколко срещи!

– Пропуснатите срещи просто се губят – обади се от коридора Авида, която до този мо-

мент беше успявала да се крие. Тя се обади на полицията, още щом видя, че се приземява корабът в градината.

– Значи служител в командировка, пропуснал да получи заплатата си, просто я губи? – попита невинно Разхайт.

– Не, не е същото, дори няма нищо общо. Той влезе с взлом и нападна полицай. Напъха слушалката на телефона в…

– Горе ръцете! – зацепи помощник-полицаят.

– Хайде, стига! Откъде да знам, че вашият човек слухти зад вратата?! Влетяхме, защото имахме съществено основание да смятаме, че се извършва углавно престъпление!

– Какво престъпление? – намеси се Онесто. Тази история беше толкова нелепа, че чак му харесваше.

– Нещата са много сериозни! Изчезнали са две деца! Единадесетгодишният Иво и деветгодишната му сестра – поясни Разхайт, а Елиза се разплака.

– Наистина ли? – обърна се строго към двамата Профито инспекторът.

– Нне… – колебливо отвърна Авида.

– Значи не е вярно?!

– Не са две… а три! Няма я и Катя.

– Какво? Изяли сте още едно дете! – викна Разхайт.

– За какво става дума? – не се стърпя инспекторът.

– Ние се опасяваме, че децата са изядени! – обясни Разхайт.

– Как така, откъде Ви дойде на ум?! – строго го погледна Онесто.

– Измисля си! – просъска Авида.

– Тогава къде са децата ми? – хвърли се отново в атака Елиза. Но инспекторът я спря учтиво:

– Госпожо, моля Ви, успокойте се!

– Там в тоалетната има една със стомашно разтройство. Явна е преяла – подхвърли Разхайт.

– Доведете я! – полицаите изпълниха незабавно заповедта и домъкнаха насраната, омазана с кръв и наплюта Ангелина.

– Ето доказателството, човекоядката цялата е в кръв!

– Те… те… – започна през сълзи Ангелина, щом видя полицаите. – Тя ме на…. – от срещата с табуретката ѝ липсваха два зъба.

– Глупости! – отрече Разхайт. – Как може да сме я насрали в собствените ѝ гащи! Сам виждате, че тази жена не е с всичкия си!

Дебелият полицай дойде на себе си. Видя, че вече не е сам, и се изправи. Измъкна палката си и опита да удари Разхайт, но къде ти. Ударът бе смехотворно бавен, заради спуканите ребра, а два бързи удара му счупиха още няколко, като собствената му палка му размаза окончателно носа. Усетил, че се увлича, Разхайт хвърли палката върху гърчещия се на пода полицай. Но щом видя, че инспекторът бе сложил ръка върху зашеметителя на заместника си, не се стърпя и го ритна и в главата.

– Инспекторе, трябва да намерим децата, може да са в опасност!

– Арестувайте ги… – прошепна полицаят.

– Точно така! – скри се под масата Авида.

– Не ме учете как да си върша работата! – изгледа ги с презрение Онесто, никога не беше харесвал социалните, пък и бе разбрал с кого си има работа.

Напоследък много се говореше за бандата откачалници, започнали заселване на няколко планети. Указанията бяха да се внимава много с тях! Той, лично, не държеше да ги има за врагове, пък и… в себе си донякъде се чувстваше съпричастен към тях.

– Ама, те ни биха! Видяхте… – изплака Авида, въпреки че единствено на нея ѝ се беше разминало.

– По това ще решим после, има по важни неща!

– И тя счупи любимата табуретка на баба ми в главата на…

– От колко време са изчезнали децата? – прекъсна я строго Онесто. Той, макар да работеше отскоро, бе овладял студения чиновнически глас, внушаващ уважение.

– Не знам… Снощи бяха тук!

– И защо не ни се обадихте?

– Обадихме се на социалните!

– И те започнаха ли търсенето?

– Ъ-ъ-ъ… Не… Той е тук да ни пази, защото ни заплашиха!

– Хубаво ви е опазил! Това означава ли, че никой не търси децата?

– Ами… такова… – започна да шикалкави Палпаре, а Разхайт се наведе и взе палката.

– Никой! Никой не ги търси…. Не го оставяйте да ни бие!

– Тръгваме! – Разхайт захвърли палката под масата.

– Ох! Окото!

– Позволих Ви доста волности! – изгледа го инспекторът. – Но не Вие командвате тук!

– Инспекторе, не смятате да ги търсите… сам, нали?!

– Е…

– Със старата си наземна кола – Разхайт надникна вън. – Та тя се движи само по асфалт и едва ли има автономност повече от час-два.

– За съжаление – съгласи се инспекторът.

– Ние имаме космически кораб! Вярно, че е товарен Форд-Кокос, но…

– Вземете ни и нас! – обади се едно момиченце във вехта раздърпана пижама. Децата стояха в коридора. Бяха видели всичко и се бяха забавлявали като никога!

– Не ни оставяйте с тях!

– Разбира се! Няма да ви оставим в ръцете на тези човекоядци! – успокои ги Разхайт.

– Слушай! Това, че не те арестувам веднага, не значи, че можеш да командваш! – опита да вземе нещата в свои ръце Онесто, но чиновническият глас тук нямаше никакво въздействие.

– Защо? Смяташ да ги оставиш тук ли?

– Не, моля ви, не ни оставяйте!!! Вие не знаете какво правят с нас!

– Той ни опипва и ни…

– Прави го от години!

– Добре, добре…

Инспектор Онесто беше още твърде млад и нямаше деца, но не можеше да гледа детски сълзи.

– Забележете, инспекторе, извратеният тип е с разкопчани панталони – добави Разхайт. – Гарантирам, че си е напъхал нещо в…

И извъртя един юмрук на Палпаре, който се удари в стената и падна на земята. Полицаите вече не се намесваха.

– Това защо?!

– Как защо! За да не избяга, той е престъпник, насилник на деца! Но сега имате по-важна работа, не можете да оставите хора да го пазят, нали?! Това ще го забави.

– Добре – инспекторът съвсем се объркa, нареди на хората си да проверят пътя за града, а той предпочете да тръгне със странниците.

Децата едно по едно минаваха и всяко не пропусна да заплюе Ангелина в лицето и да ритне нея и приемния си татко, само едно слабичко момченце използва счупения крак от табуретката.

Товарният кораб

– Казахте, че е товарен кораб – вгледа се Онесто в лазерните установки, скорострелните тежкокалибрени оръдия, дулата на които заплашително зееха насреща, и полускритите барабанни механизми за изстрелване на ракети.

– Товарен, не беззащитен – мило се усмихна Разхайт. – Преди време едни лоши момчета ни го откраднаха, за което после горчиво съжаляваха… И още съжаляват. Затова се наложи да го преоборудваме… малко.

Онесто не каза нищо, всички бяха чували какво беше сполетяло пиратите.

Влязоха вътре. Първото, което се набиваше на очи в кабината, беше креслото на стрелеца в оръдейната кула.

– Леле-е-е! – спусна се малкото момче и хвърли крака от табуретката. – Мога ли да седна?!

– Разбира се! – позволи великодушно Разхайт. – Но не натискай нищо, защото е заредено! Освен лазера, има хиляда и шестстотин снаряда и дванадесет ракети!

Момчето седна уверено, сякаш го беше правило цял живот.

– Еха-а-а, яко! Същото като електронна игра, но… по-просто!

– Сега, деца, кажете ми накъде да летя? – подпря се на пилотското кресло Разхайт. – Знаете накъде са тръгнали, нали?

– Ами…. – поколебаха се.

– На нас можете да кажете, аз съм майка им – каза Елиза през сълзи. – Дойдох да си ги взема.

– Да, към града – обади се едно от момчетата. – Чух, като си говореха с Катя.

– А нас… ще вземете ли?

– Нали няма да ни върнете при онези!

– Моля ви, вземете ни с вас, ще бъдем много послушни! Няма да ядем много!

– Разбира се, че ще ви вземем! – прехапа устни Разхайт. – Ние не изоставяме никого!

– Почакай, това не можеш да го решаваш сам! – намеси се тихо Онесто, но си даваше сметка, че едва ли някой се интересува какво казва.

– А аз мога ли да стана стрелец? – попита момчето от бойната кула.

– Разбира се, имаме нужда от добри момчета, които да защитават по-слабите и да пазят децата. – Разхайт постави ръка на рамото му. – Но трябва да знаеш, че кулата е най-опасното място! Враговете стрелят предимно в нея, а защитното поле не я покрива! Защото иначе снарядите няма да излизат!

– Няма значение, това е моето място! – каза детето и очите му светеха.

– А може ли да пусна един снаряд на онези гадове долу? Моля ви, ще си го платя! Ще работя и ще си го платя!

– Недей! – обади се едно момиченце. – Котката се е окотила на тавана.

Разхайт ги погали по главите, седна в пилотското кресло и излетяха.

Онесто преглътна. Вече му беше ясно защо тези хора никога не губеха битка! Не защото имаха оная смахната и пълна с ядрени оръжия подводница. Не заради тайната на свръхбързия двигател. Не и защото бяха свързани със светата църква на взаимното спасение и ги смятаха за откачени фанатици.

А просто защото имаха сърцата на хората си. Това момче нямаше да излезе от кулата, та дори да гореше под краката му. Щеше да стреля, докато свърши енергията на лазера, целият боенабор от хиляда и шестстотин снаряда и дванадесет ракети, после да удари на таран, а ако оцелее, щеше да се бори с нокти и зъби.

Горко му на глупака, който излезе срещу тях!

***

Фордът летеше бавно и възможно най-ниско над дърветата, в кабината беше тъмно, за да виждат добре екрана в инфрачервено.

Никой не говореше.

Настигнаха ги след десетина минути.

– Ето ги, ето ги! – посочи инспекторът.

Три размазани фигури бягаха панически. Явно ги бяха взели за преследвачи. Разхайт отвори вратата и Елиза опасно се надвеси в тъмното:

– Иво, аз съм, мама, мама!

Майчиният глас подейства като магия, децата спряха като заковани.

Дърветата не бяха високи, но корабът не можеше да се спусне на по ниско от четири метра. Но докато да спуснат въжената стълба, и Елица скочи. Разхайт си спомни, че е била добра спортистка.

Натовариха се за секунди.

– Децата ми! Дечицата ми! – плачеше щастливата майка, докато прегръщаше и трите.

На Онесто чак му стана неудобно за другите деца, които гледаха жално сцената, и ги прегърна, доколкото успя. Добре че другият мъж, който през цялото време мълчеше, му помогна.

Разхайт намигна на момчето в кулата.

– Надявам се, че няма да ме оставите насред гората? – усмихна се накриво инспекторът след кратък разговор по телефона. – Моите хора са стопили батерията на десет километра по главния път. Очаквахме го!

– Не, разбира се! Ще ви върнем където пожелаете. Още повече, че трябва да вземем и котката с котенцата!

– Да! Да! Котката! – развикаха се децата. – Няма да оставим Маца!

В къщата не беше останал никой от социалната банда. Малката Нели препусна към тавана и скоро се върна с цяла кошница котенца, а котката препускаше до нея с навирена опашка. Двете нещо спореха.

Телефонът на инспектора отново издрънча, той го вдигна с болезнено изражение, защото видя, че е шефът му.

– С кариерата ти е свършено! Край! – скърцаше гласът на лейтенант Пухъл, прекият началник на инспектора. – Но ако не искаш и да влезеш за дълго в затвора, веднага ми докарай тук престъпниците и децата! Ясен ли съм!

– Аз не намирам никаква вина в тези хора! – уморено отвърна бившият инспектор.

– Това не е твоя работа, глупако, за това ще реши съдът!

Онесто изключи апарата и изтри потното си чело:

– Съветвам ви да тръгвате по-бързо!

– Не се безпокойте, инспекторе! – усмихна се Разхайт. – Ако се наложи, ние умеем да се грижим за себе си…

Виж, в това Онесто Веритан не се съмняваше. Представи си цялата мизерно поддържана флота на Рикеца, пилотите на която влизаха в

бой само ако имаха числено превъзходство десет към едно, с предварително подписани чекове с премиални в джоба. Срещу малчугана в кулата, който настоява да си плати снаряда…

– Доколкото разбрах, сте уволнен? – погледна го Разхайт.

– Да.

– А изгледите Ви за друга работа?

– Клонят към минус безкрайност – усмихна се тъжно Онесто.

– Е, не е толкова зле! Предлагам Ви службата на квартален полицай. Знам, че е чувствително понижение, в сравнение със сегашната Ви длъжност, но пък е с бъдеще. По-късно, когато селището се разрасне, ще Ви трябват и доста помощници. И така, докато разработим цялата планета! Но Вие винаги ще сте старшият полицай!

– Но… Те ще рекат, че сте ме подкупили – каза Онесто.

– Важното е ние да знаем истината!

– Приемам!

– Казахте, че сте учителка? – обърна се Разхайт към Елиза. Той умееше не само да слуша жените, но и помнеше каквото му казваха. Това много му помагаше да ги вкара в леглото.

– Да, но никога не съм преподавала. Когато се дипломирах, нямаше свободни места. И започнах работа във фабриката за протеин. След това се родиха децата…

– Е, крайно време е да започнете – усмихна се Разхайт. – Ето първите Ви ученици.

Елиза го целуна и прошепна:

– Кажи на съпругата си, че е страшна късметлийка. Или, по-добре недей! Тя си го знае!

– Не съм женен… – каза по навик Разхайт.

– Тогава приятелка! Истинска!

– Приятелки имам няколко! – призна съвсем не по навик. – Но истинската я изгубих, преди векове…

Епилог. Някои странични въпроси от правно естество

И подкупните бюрократи не закъсняха!

Бяха обвинени от планетарното правителство на Рикеца в множество престъпления: влизане с взлом, нападение над служител на реда, нападение над служебно лице, нападение над частно лице, леки, средни и тежки телесни повреди, още десетина други обвинения, а накрая и в отвличане на малолетни.

Разбира се, не смятаха да обръщат внимание на подобни глупости, имайки предвид продажния и корумпиран съд на Рикеца.

Но тук се намеси старият адвокат:

– Така и така ми плащате, ще се заема с делото!

Отвърнаха му, че не е нужно, защото не се интересуваха от мнението на подкупното планетарно правителство, с което на всичко отгоре нямаха никакви търговски отношения!

Адвокатът обаче настоя:

– Казах вече, че се стремя да оправдая парите си, но бих го направил и без нищо! Години наред водех безнадеждни дела, защитавайки слабите от подобни изроди! Сега, с вас зад гърба, ще имам удоволствието аз да ги мачкам! Откога го чаках! На твърде много планети е изградена съдебна система, която няма нищо общо с правосъдието. Време е нещо да се промени!

Делата продължиха с години и бяха много забавни.

Обвинението смяташе (без да проучат добре делото), че ще бъде един бърз показен процес, но не познаха. Старият адвокат ги правеше на глупаци! Две години отлагаха започването само заради процедурни грешки.

С помощта на архивите на „Зорко око“ изрови толкова уличаваща информация, че се смениха и излязоха в пенсия петима съдии и осем прокурори.

Обвинението се променя шест пъти и накрая се стигна само до материални щети. Но адвокатът не се съгласи да заплатят дори разходите по разбитата брава.

Процесът приключи след петнадесет години, като планетарното правителството (петото, което се смени) с нежелание награди Разхайт с орден „За спасяване на деца в опасност“ I степен.

Семейство Профито изгни в затвора. Властите веднага се отказаха от тях. А Палпаре беше много популярен сред рецидивистите с името Пуфа[70].

„Ангелът на смъртта“ прекара остатъка от живота си в психиатрична клиника. Съвсем случайно се срещнала с още няколко родители и получила още тежки мозъчни сътресения, от които така и не се съвзе. Или може би я държаха затворена, защото започна да разказва неудобни подробности от полевите болници…

Наивната ѝ колежка сама постъпи в манастир и след три години пост и молитви Бог ѝ прости, изпращайки ѝ видение.

70. На италиански жаргон (а може би и диалект) – сладурче.

Така тя основа орден за помощ и защита на бедните деца, но винаги вътре в семейството.

И извърши много добри дела, а след смъртта си беше канонизирана за светица. (На някои планети – света Найвна, носи подаръците за лятната ваканция.)

А децата пораснаха и станаха достойни граждани.

Малкият Каси бе най-добрият мерач във флота и всеки командир на боен кораб го искаше на борда си. А споровете му с генерал Лушай бяха станали пословични. Младежът настояваше да участва по-често в бойни мисии, за да „бие гадовете“, докато генералът много държеше да го закотви като преподавател по балистика в академията.

Катя стана адвокат (изучи занаята, докато помагаше по случая) и никога не изгуби дело, защото можеше да чете мисли и вече не се стесняваше да го прави. Социалните служители в познатата Вселена потреперваха нервно само като чуеха името ѝ (а това за напикаването може и да не е вярно). Бе достатъчно едно нейно телефонно обаждане и омекваше (а често минаваше в нелегалност) и най-злобният бюрократ. Тя и екипът ѝ решаваха най-заплетените случаи. Преди да навърши тридесет години имаше паметници на няколко планети.

А трите деца, които имаха с Иво… Но това е друга история.

Глава Втора. Учебни пособия

Гениалният млад учен Дебол предпочиташе вечния ерген Разхайт като охрана при безкрайните си научни срещи и конференции. Въпреки че на пръв поглед нямаха нищо общо, двамата се разбираха много добре. На неопитния Дебол допадаше богатия житейски опит на Разхайт, а на Разхайт… харесваха студентките около гениалния професор.

Нищо че някои (в това число и Илф) имаха дълбоки предубеждения относно годността на Разхайт да пази наивния учен от неприятности, но все още не бяха яли истински здрав бой. (Онзи път, на Наука-7, случаят на Познание и произшествието на Инструкционе не се броят, пък и Дебол казваше, че с крив нос си се харесва повече.)

Този път бяха на Шеменца модерна[71], един от планетоидите на Мозъчния трус.

Дебол бе дошъл за семинар на тема „Новите спомагателни технологии при усвояването на учебният материал и развиване на специфични знания и умения“.

71. На италиански scienza moderna е понятие, означаващо „съвременна наука“. Шеменца модерна е пародия, означаваща „съвременна глупост“.

Чакаха група от учените приятели на Дебол, седнали на масичка пред едно кафе. Разхайт пиеше с погнуса сладникавото подобие на алкохолна напитка, единствената, с която разполагаше заведението, а Дебол пак четеше нещо.

Покрай тях претичаха с писък група ухилени до ушите тинейджъри и едва не събориха от стола Разхайт.

– Защо са се облещили така идиотски? – загледа се след тях и изплю питието.

– Във ваканция са, разпускат! – вдигна очи Дебол.

– Изглеждат, сякаш всеки момент ще се изпуснат в гащите! Като че им се е разхлабила някоя гайка – изкашля се възмутен Разхайт.

– Не е гайка. Разхлабен им е болтът! Казах ти, сега са във ваканция!

– Това някакъв начин на изразяване ли е, като разхлопала се е дъската? – попита вечният ерген.

– Не, това е учебно помагало от псимеханиката.

– Псимеханика ли?

– Да. От години се прилага в пределите на Мозъчния трус като учебно помагало и е доста действено!

– Нищо не разбрах – призна Разхайт и по навик протегна чашата си към автоматичния сервитьор за нова доза сладникава гадост.

– Съвсем просто е – обясни търпеливо Дебол. – Пробива се черепа в задната част на предния дял на мозъка – там, където е участъкът на самоорганизация и съсредоточаване на вниманието – и се поставя шестмилиметрова гайка.

– Шестмилиметрова гайка?!

– Да. Преди се използваше осем, но след последните проучвания се оказа, че шест милиметровата има същото действие, но струва по-малко!

– По-малко… – съгласи се ужасен Разхайт.

– След това се завива особен болт, който, притискайки мозъчния център, спомага за съсредоточаването при възприемане на знания.

– Болт?!

– Да. И от време на време се притяга, така се подтискат нежелани мисли и…

– С ключе десет?! – попита ужасен Разхайт, който разбираше доста от механика.

– Не, разбира се! С ключе десет се държи контрата, а натягането става само със специален, триъгълен, динамометричен ключ. И то само от специалист псимеханик!

– Психеханик – повтори Разхайт.

– Разбира се, през ваканциите, за да разпуснат учащите, се връща с половин оборот назад. Това предизвиква безгрижно, радостно настроение и еуфория!

– На тези, които видяхме, може да са го върнали и със цял оборот…

– Едва ли… Психеханиката е много точна наука. Ето, погледни – и му показа схема на човешки мозък с обозначени точки.

Разхайт я разглежда около минута, след това я обърна обратно и попита:

– А това за какво е?

– Това е сексуален регулатор!

– Сексуален регулатор? – изблещи се Разхайт, който вече си даваше сметка, че повтаря като папагал.

– Да, също съвсем обичайна практика, когато някой не е убеден в сексуалната си насоченост. В необходимия център на мозъка се поставя болт, но с лява резба.

– Аха, това го разбирам!

– И натягайки го, се постига желаният тип сексуално влечение!

– Но кому е притрябвало да обръща резбата?

– Често се случва, ако родители искат да имат дете от друг пол. Или, след операция за промяна на пола, да се появят съмнения… Но е доста трудно да се върнат на място някои части… Тогава се взема трепанът[72] и…

– Стига! Не искам да чувам повече! – запуши ушите си Разхайт и Дебол послушно млъкна.

Хубавото на Разхайт беше, че живееше за мига, и преминаването на няколко красиви момичета върна доброто му настроение. Обичайната усмивка се разля на лицето му, но това не продължи дълго:

– Дебол, погледни! Какво е това на главата на онова момиче? Да не са я изпуснали от люлката като малка!

– Не, това е псимеханичен способ за увеличаване вместимостта на мозъка!

– Не става ли с болтове?

– Не, с болтовете могат да се затруднят действията на някои центрове, извличайки облаги за други дейности. Обаче, ако искаме да развием способности, трябва ни обратното – да дадем възможност на центъра за развитие!

– Звучи простичко!

– Да, но не е толкова просто. Изрязва се черепната кутия над участъка на желания цен-

72. Трепан – хирургически инструмент с цилиндрично острие за пробиване на отверстие в черепа.

тър и се поставя изпъкнал похлупак, в който мозъчната материя се развива допълнително. Например, в центъра на Брок за развиване на езиците, или в полето на Вернике за…

– Звучи отвратително, както изглежда! – прекъсна го Разхайт отново.

– Напротив! Мнозина го смятат за красиво и е модерно! Отначало похлупаците бяха в неутрален телесен цвят, но сега има цветни, с картинки, сребърни, златни и дори прозрачни, за да могат всички да се насладят на мозъка ти!

Разхайт наведе глава от страх да не се насладе на нечий мозък и тогава му хрумна:

– Ами ти как успяваш да си толкова умен без… – но се вгледа в голямата ръбеста глава на Дебол с многобройни, покрити с рядка четина издутини и извъртя въпроса – Така може ли да се развие дарба за поезия. Поезията бе спасителното му убежище, когато сгафеше пред някоя приятелка. Дори беше научил няколко стихотворения.

– За съжаление – отвърна Дебол, – при поезията и хумора все още не е отделен определен център в мозъка, на който да бъде въздействано, и се използват непреки мерки.

– Какво ще рече това?

– Ами, преди е използван обръчът на Мение.

– Обръч?

– Да. Стоманена лента с винт, с която се стягал черепа, за да се изстиска поезията. Но вече е забранен от съюза на поетите като средство за нелоялна конкуренция. Днес за поезията има специални капки, петпроцентов разтвор на поезол, които се капят в носа. Или студени компреси стихоплетин, но той като странично действие предизвиква ревматизъм.

– А чувството за хумор? – развесели се Разхайт.

– С чувството за хумор е подобно, препоръчва се ризатин, скерцетин или ульбин, но той е само с лекарско предписание, защото е противопоказен при хемороиди!

– Като капки в ушите или със студени чаршафи?

– Не, разбира се, предлага се само във вид на анални свещички!

Разхайт за втори път се задави с напитката, но Дебол непоколебимо продължи:

– А те са под номера, от едно до осем!

– До осем ли?

– Да. В зависимост от това, дали се цели развитието на тънък хумор или по-дебелашки.

– И каква е разликата? В процентното съдържание на активното вещество ли? – предположи Разхайт.

– Не, в диаметъра – отвърна невъзмутимо Дебол. – А, ето ги и приятелите ми за семинара, аз тръгвам, после ще ти обясня…

Разхайт го остави (а също и недопитата чаша), претича до космодрома и излетя като подгонен от супозиторий[73] скерцетин номер 8!

73. Супозиторий – анална свещичка.

Глава Трета. Диамантите на графинята

Разхайт се готвеше да напусне хотела, в който си беше уредил една приятна среща със стара приятелка, когато на рецепцията дебелият управител го заговори смутено:

– Много се извинявам, господин Негоци[74], но случайно погледнах в записа от регистрацията Ви и видях, че работите в детективска агенция. А ние имаме един… много неприятен проблем!

– Вярно е за агенцията, но напоследък ресорът на работата ни доста се измени и не приемаме поръчки! – отвърна Разхайт, доволен, че не става дума за шума, който вдигаха снощи в леглото с приятелката си.

– Моля Ви, направете едно изключение! – закърши отчаяно ръце управителят. – Сериозно сме притеснени и не можем да чакаме. Ще ви заплатим добре! А независимо от резултата, престоят Ви ще бъде за сметка на заведението! – явно управителят беше погледнал не само регистрацията, щом бе така настоятелен.

74. Презимето на Разхайт. Баща му е известен търговец. От negozio – магазин; сделка, търговия и negoziante - търговец.

Разхайт се замисли, наистина напоследък не се занимаваха с брачни изневери и преследване на любовници, защото беше крайно неблагодарно занимание. Винаги имаше претенции относно качеството на снимките от изневярата. А за обидите и отнесените шамари, да не говорим. Хотелчето, обаче, беше красиво и уютно. Храната също беше много добра, а доверените служители пазеха тайните на гостите. Можеше да направи едно изключение.

– Добре! За какво става дума?

– За кражба! – приближи се предпазливо дебелият и заговори тихо. – Няма да повярвате, колко се краде! Сапунчета, хавлии, покривки и чаршафи, дори столове, че и табуретки! И то от хора, които са доста богати! А още по-неприятно е, че изчезват и лични вещи на клиентите и се налага да плащаме солидни обезщетения!

– Личният състав?

– Служителите ми са предимно членове на семейството! А останалите са съвестни хора, абсолютно проверени. Разбирате ли, когато се пенсионирах, реших да вложа всичко в това място. Сам виждате, колко е красиво. Високо сред планината, удобно за ски през зимата и езеро за почивка през лятото. Само да не бяха проклетите кражби!

– Какво е откраднато и откъде?

– Елате, ще ви покажа. От стая 13 на графиня Графа – тръгна по стълбището управителят и Разхайт го последва с усмивка. Беше виждал графинята, фигурата ѝ доста наподобяваше гарафа за вода. Но беше по-празна.

– Само неприятности с нея! – въздъхна многозначително управителят. – Постоянно с всевъзможни изисквания, а така е стисната с плащането! Вчера първо се оплака, че ѝ откраднали хавлията, бродирана със златни и платинени нишки. После, че е задръстена тоалетната…

– И какво стана? – полюбопитства Разхайт.

– Отпушихме тоалетната и намерихме хавлията! – поклати глава дебелият, докато отключваше стаята. – Ето тук е извършена кражбата! – показа апартамента, обзаведен луксозно и безвкусно.

– Какво точно е откраднато? – огледа се неразбиращо Разхайт.

– Ах, извинете, съвсем се отплеснах! Разбирате ли, тези грижи ще ме подлудят. Търсим вибратор!

– За какво ви е вибратор? – не разбра Разхайт.

– Не ми трябва! Аз имам крепка връзка с градинаря! Откраднат е вибраторът на графинята! Тя вдигна врява до Бога! Търсихме го нався-

къде, но нищо! Очевидно, крадецът си го е напъхал някъде… А е толкова неудобно да проверяваме всички на съответното място! Обаче, ако нищо друго не помогне, и това ще се наложи! – направи скръбно изражение управителят. – Нощната смяна вече изтича, а неколцина гости си тръгват! Ако излязат с… откраднатото, съм загубен, разбирате ли?!

– Не! Нищо не разбирам! – отсече Разхайт. – За какво изобщо ме доведохте тук, щом няма следи от взлом?

– И аз не знам! Просто съм объркан! – вдигна отчаяно ръце управителят. – Не знам какво да направя! Ако повикам полиция да ги провери, ще се обидят. А ако се и разчуе, че тук се краде, никой повече няма да стъпи!

– И защо, вместо да „безпокоите“ дупките на гостите и служителите, просто не купите един нов вибратор на графинята. По-голям! Така всички ще бъдат доволни и ще се разминете само със стотина-двеста…

– Не, не, не!!! – прекъсна го ужасен управителят. – Не е така просто! Откраднатият предмет е направен от злато и украсен със скъпоценни камъни! Предимно диаманти! Дори да продам цялата барака, пак няма да мога да го платя!

– Що за идиот би… – започна Разхайт, но сам се спря. – Всъщност, това е хубаво! Имате ли металотърсач?

– Не, за съжаление! Помислихме за това и дори опитахме да поръчаме! С вертолета на стария Вертоглав щеше да е тук за час. Но от миналата година металотърсачите са под специален надзор на полицията и трябва разрешение. По-рано от утре не може да стане! А утре…

– Разбирам! – кимна Разхайт. – Да се върнем долу при останалите. Доколкото разбирам, всички са в приемната.

– Да, помолих ги да почакат, но търпението им се изчерпва.

Разхайт слезе в приемната и огледа преценяващо всички един по един. Няколко хубавички камериерки пристъпваха нервно. Явно им тежеше нещо на съвестта, но не беше това. Момчетата от прислугата бяха твърде големи мачовци, за да го скрият… там. Дежурният пияница вече дремеше на стола, но той би откраднал само бутилка. Една дебело гримирана, прецъфтяла дама вероятно би се заинтересувала от предмета, но само по предназначение. Вниманието му привлече един мършав, добре облечен тип, който седеше доволен на креслото със зареян поглед.

– Той е! – посочи го Разхайт.

– Но как?! Това е самият граф…

– Ваша работа!

Управителят кимна, неколцина прислужници сграбчиха графа и го помъкнаха към тоалетната. Само след минута тържествуващи донесоха търсения предмет. Измит и блестящ – истинско произведение на изкуството! Майсторски направен и щедро украсен с диаманти. И… далеч по-голям, отколкото Разхайт предполагаше.

– Господин Негоци, толкова сме Ви задължени! – разля се в усмивка управителят. – Винаги сте добре дошъл в нашия хотел…

В този момент се приближи графинята:

– Много добре! Виждам, че сте намерили имуществото ми!

– Да, госпожо! – опита се да бъде учтив управителят. – Искате ли да знаете къде?

Графиня Графа го изгледа високомерно:

– Разбрах! Графът е толкова разсеян, че го е взел, без да ми каже!

– Защо? Няма ли си свой? – изнахалства Разхайт.

– Има, разбира се! – отвърна троснато графинята. – Просто го е забравил вкъщи! Вие за *какви* ни мислите?! Ние сме заможни и изискани хора!

Глава Четвърта. Проститутка

Разхайт се връщаше от посещение при една своя приятелка, бяха правили секс за последен (и като за последен!) път. Утре тя се омъжваше (за трети път), а по принцип не изневеряваше на мъжете си. Като видя оставените на нощното шкафче презервативи (модел лилипут-подплатен), използвани от бъдещия съпруг, направо я съжали. Но решението си беше нейно и не можеше да ѝ се меси!

Почувства се самотен и изоставен, оставаха му само… четиринадесет приятелки!

Тръгна по огряната от червени фенери улица. Няколко очукани проститутки стояха на добре тапицирания с фасове тротоар в очакване на клиенти.

Разхайт ги поздрави учтиво, уважаваше трудовите момичета! Никога не пропускаше да ги поздрави, а също и да им предложи работа! Независимо дали бяха хубави. Бе чувал от разни самодоволни идиоти, че никога не са плащали за любов, но той бе на друго мнение. Винаги се плаща! Ако не с пари, то с комплименти, цветя, подаръци, вечери, време…

Врелите в занаята жени прецениха правилно положението. Познаваха доволното изражение на мъж, изстискан от секс, и го оставиха да

мине необезпокояван. Само последната, изглежда неопитна, с неуверен глас го поздрави:

– Добър вечер!

– Добра да бъде – спря се Разхайт.

– Искате ли ме?

– Голяма си сладурана, но не си ли твърде малка за този занаят? Разхайт не мислеше, че законът може да определя кога едно момиче става жена. Някой на тринадесет бяха жени! Други оставаха деца и до шестдесет и девет. Огледа я преценяващо, защо ли го правеше? Познаваше няколко богати кучки, които проституираха просто от скука, но случаят едва ли бе такъв!

– Какво значение има на колко години съм? – отвърна плахо тя. – Ще ти направя всичко, което поискаш!

– Обещаваш?

– Разбира се!

– Тогава да вървим! – Разхайт я хвана под ръка, беше съвсем слабичка.

Отзад се разнесе одобрителен шепот. Старите проститутки се радваха, че малката е хванала клиент. Повечето от тях, минали по нейния път, я разбираха, а тези, които бяха принудени да се продават в зряла възраст, я съжаляваха още повече. Защото знаеха какво губи. Една го предупреди:

– И се дръж добре с момичето ни, защото, ако я нараниш, ще те намерим и ще ти отрежем…

Разхайт се обърна и ги дари с една от омайните си усмивки и те се успокоиха. Понякога в проститутките на някоя уличка може да намериш повече човечност, отколкото в монахините в осем манастира.

Прегърна момичето и я поведе уверено. Прескочи първия ресторант, защото му се стори много мизерен, не я въведе и във втория, защото прецени, че е за сноби и нищо свястно няма да има за ядене. Чак третият му хареса, уютно, чисто място и най-важното, миришеше добре. Избра една закътана маса в ъгъла и я настани. Келнерът погледна подозрително новата му позната, изглежда я знаеше, но Разхайт го изгледа строго и поръча обилна вечеря. Той също беше страшно гладен, обикновено любовницата му го хранеше щедро след секс, но днес очакваше да се завърне щастливият бъдещ съпруг и… Излезе точно навреме, защото го срещна на входната врата. Нисичък грозноват човечец, на когото дори безумно скъпият костюм не можеше да скрие лошата фигура. Бе видял случайно и вибратора на приятелката си и го съжали.

Ядоха, без да разговарят.

– Как се казваш? – обърна се към момичето, докато чакаха десерта.

– Има ли значение?

– Да кажем, че има.

– Теодора. – отвърна тя.

– Хубаво име! – въздъхна Разхайт. – Някога имах приятелка, която се казваше така! Още я обичам!

Донесоха десерта.

– И какво стана с приятелката ти?

– Не знам!

– Как не знаеш?

– Тя се омъжи, а аз заминах на кратко пътуване, уж за седмица-две. Но за нея са минали много години! В най-добрия случай, ако е доживяла до дълбока старост, е мъртва от триста и петдесет години!

– Много съжалявам! – момичето беше искрено. – Но тя защо се е омъжила за друг..

– Тогава бях пълен глупак! – призна Разхайт. – Имах и други приятелки… – но реши да не обяснява колко.

Доядоха десерта, Разхайт плати и под учудения поглед на келнера излязоха.

– Имаш ли си някого на света?

– Да, мама! Но тя е много болна и трябват пари за болница. Затова се продавам! – по красивото ѝ лице се изписа погнуса.

– Вземи тези засега! – подаде и една банкнота. След няколко дни ще дойда да те видя. И тогава…

– Това са петстотин кредита! – погледна го уплашено малката проститутка. – Няма да мога да ги разваля! Ще помислят, че съм ги откраднала! Ще ме вкарат в затвора! На кого ще оставя мама!

– Добре – прибра банкнотата Разхайт. – Ще измислим нещо друго. Да вървим да вземем майка ти, знам едно място, където ще я излекуват!

– Но аз не мога да заведа вкъщи… клиент! Мама не знае какво правя!

Разхайт не беше виждал майка си, защото бе починала при раждането му. Но беше си имал работа с толкова майки, че ги познаваше отлично.

– Аз не съм ти клиент! И майка ти знае! Една майка винаги знае! Повярвай ми!

– Но не е казвала нищо!

– Какво да ти каже!

Тръгнаха. Тя се притисна о него, дали защото я нахрани ѝ се струваше толкова близък…

Заговори му за майка си и той я слушаше както никой друг!

Преди да се разболее, майка ѝ работела в закусвалнята на Кативо Густо[75] на ъгъла. Униформата била идиотска, впити шорти и широка завързана риза. Клиентите често я задявали. Шефът ѝ я принуждавал да спи с него… Веднъж видяла как я проснал на една маса със смъкнати шорти. А синът на шефа, малко по-възрастен от нея, също ѝ пускал ръка, гадинката… Но нямали избор! Работа няма!

Мизерната стая беше чак на седмия етаж. Чезнеща женица лежеше на пропаднало легло. Изгледа го стреснато, но нямаше време да се изплаши истински, защото той я вдигна на ръце. Беше слаба, по-слаба от дъщеря си!

– Те ми дължат наем! – изпречи се на вратата едър космат тип.

– Това е управителят – скри се зад него Теодора.

Косматия се ухили гадно, знаеше какво прави малката. Всъщност той я беше убедил да започне да се продава и беше първият ѝ… клиент. Обаче тя го правеше само от няколко дни и още не беше успяла да събере всичко, което му дължаха, заедно с лихвите за забавянията и лихвите на лихвите!

75. Кативо Густо – лош вкус.

– И какво смяташ, че ще спечелиш, ако тя умре в тази дупка? – изгледа го презрително Разхайт.

– Ти пък къде се бъркаш? – враждебно пристъпи напред управителят, явно не беше достатъчно умен.

Разхайт не бе известен с търпението си към сводниците. Мразеше ги! Отдавна си имаше начин да разговаря с подобни типове. Ритна го в силно в чатала и когато оня се сгърчи от болка и се наведе, го повтори и в лицето! Държейки внимателно майката, го изтъркаля с още няколко ритника надолу по стълбището. На първата площадка оня опита да се изправи, но Разхайт повтори процедурата, и така на всяка площадка. Макар от четвъртата вече да не проявяваше признаци на живот.

Спряха едно раздрънкано такси.

– За болницата! – каза момичето.

– За космодрома! – отсече Разхайт.

– Но тя има нужда от лекарски грижи!

– И ще ги получи, но от най добрите!

Разхайт ги натовари на Форда и излетяха в орбита и тогава позвъни:

– Къде е лечебницата?

– До Свети кръст, където си беше, не е мърдала!

– Аз не мога да отида там!… – помръкна отведнъж Теодора.

– Защо? Страхуваш се от църквата или имаш нещо против вярващите?

– Аз… аз не съм достойна! Аз съм грешница! Предлагах се на мъже…

Разхайт се замисли. Тя била и набожна! Боже господи! С тях се справяше най-трудно.

– Можеш да се изповядаш и да получиш опрощение.

– Проститутките са прокълнати, никой не им дава опрощение! – поклати глава момичето.

– Дори папата и епископите ли?

– Папата и епископите не се занимават с проститутки!

– Искаш ли да се обзаложим? – усмихна се сладко Разхайт.

***

Илф беше в хижата във Вишневата градина, когато Разхайт и момичето влязоха в стаята му. Малката Теодора доста се стъписа от обстановката. Разхвърляна стая, маса с празни бутилки и опушена лула, разбишкани по пода дрехи. Една обувка до вратата, втората до леглото, на което спеше някакъв небръснат мъж с доста глуповата физиономия, до главата му имаше огромен пистолет. А върху спя-

ция се беше разположила самодоволно голяма бяла котка.

Това твърде ѝ напомняше местата, където я водеха клиентите, но Разхайт я стисна окуражително за рамото и каза:

– Ставай, Илф! Това момиченце иска да се изповяда. Казва се Теодора!

Като чу името, Илф не стана, а подскочи и се вгледа в момичето с кръвясали очи. Котката падна на земята.

– Не е Докторката! Просто момиче със същото име… има нужда от опрощение… – обясни Разхайт.

Разочарованието, изписано на лицето на мъжа, беше такова, че малката Теодора се почувства неудобно от това, че е тя, а не другата…

– И ще го получи! Не разбрах само, защо не изчакахте малко отвън, а трябваше да ме показваш в този вид? – каза Илф, докато си обуваше припряно панталоните. Котаракът се върна на леглото.

– Нарочно! – засмя се Разхайт. – Тя толкова се боеше от епископите, че имаше нужда да види един изтрезняващ, по долни гащи, за да ги възприеме като хора!

– Така вече става! – съгласи се Илф и извади медальона си на епископ в земите на неверниците. Беше му даден лично от папата след ед-

на успешна акция. При която бяха спасили хиляди поданици на църквата.

Момичето, което до този момент не беше повярвало напълно на историята, остана с отворена уста! След това се прекръсти и падна на колене. Разхайт съобразително излезе навън.

– Спокойно, мила – опита се да я изправи Илф. – Аз не съм точно класическият тип епископ. Както вече си разбрала. Гладна ли си?

– Не! Приятелят Ви ме нахрани! – очите ѝ се напълниха със сълзи, но Илф не забеляза, а каза:

– Съжалявам, но нямам нищо за пиене, снощи прекалих и не остана…

– Сега ще трябва да разкажа с подробности за всички клиенти и какво съм правила, нали? – попита тихо, но твърдо малката Теодора.

– Не е необходимо – поклати глава не напълно трезвият епископ. – Нали не смяташ, че Бог не знае?!

– Не!

– Но, ако ще ти стане по-добре, ми разкажи с две думи!

– Мама е болна и аз… аз се продавах…

– Простено ти е! – протегна ръка и я благослови Илф.

Момичето потръпна и остана на колене още минута, след това попита:

– Какво трябва да направя за изкуплението?

– Просто иди и целуни майка си!

Малката се изправи:

– Ще дойдете ли да благословите и мама, тя е на кораба, трябва да я закараме в болница, моля Ви!

– Разбира се, дори ще дойда с вас! – съгласи се Илф.

Тръгнаха към кораба и момичето хвана за ръка Разхайт:

– Твоята Теодора, тя много е сгрешила, омъжвайки се за друг! Ти си светец, та дори да си имал още десет приятелки!

Край

***

На връщане от Фига за пръв път Разхайт не спа по време на скока! Седеше замислен и дори не яде, когато Илф го покани. Това беше много странно. Разхайт беше запазвал спокойствие и беше спал дори когато очакваха да бъдат разстреляни на сутринта.

Завъртяха се през черната дупка, за да направят по-поносима разликата във времето, но този път почти не подействa. Пак за пръв път след полет Разхайт не тръгна да обикаля старите и да търси нови приятелки… Друго го мъчеше! Как можа да постъпи толкова глупаво?! Трябваше да остане при Теодора! Нищо друго нямаше значение! Защо се качи на подводницата…

Повъртя се безцелно, изключи си телефона и се натряска. На другия ден се събуди късно, но вече знаеше какво трябва да направи и отиде при Илф:

– Не мога! Връщам се обратно при нея! Моля те, закарай ме! Искам да остана там!

– Нямаш ядове! – ухили му се Илф. – От часове ти звъним и пратих да те търсят, защото след малко излитаме натам!

– Как?! – не разбра Разхайт.

– Учените са прегледали всички записи от уредите и са открили големи гравитационни аномалии! Трябва на всяка цена да се изследват!

– Хъм… – Разхайт не знаеше какво да каже.

– Според Дебол – става дума за находища на пезантин[76]! Минералът, от който са направени гравитационните кристали! Ако е така, ще можем да създаваме изкуствена гравитация на големи обекти, на цели планетоиди… Приготви се, защото чакаме само Нейко!

– Нямам какво да вземам! Искам само да тръгнем по-бързо!

76. Пезантин – от ит. pèso – тегло, в смисъл на създаващ тегло (гравитация).

Очаквайте сборник с разкази с дон Камило от неизвестния в България, но иначе световно известния италиански писател Джованино Гуарески. Превод от италиански – Контадин Кременски. Ето един от тях.

Ангелът от 1200

Почина старият Басини и в завещанието му намериха написано: „Оставям всичко на протойерея, за да позлати ангела върху камбанарията на църквата. Да заблести, така че отгоре да мога да видя къде е моето село.“

Ангелът беше на върха на кулата и отдолу не изглеждаше нищо особено, защото кулата беше висока. Но когато направиха скеле и се качиха, се видя, че е с почти човешки ръст и ще трябва доста злато, за да се позлати.

Пристигна един специалист от града и се покатери по скелето, за да проучи работата, но не остана дълго горе. Слезе след няколко минути много впечатлен:

– Един Архангел Гавриил от кована мед – обясни той на дон Камило. – Необикновена красота. Автентична творба от 1200-ната!

Дон Камило трябваше да наведе глава, за да погледне човечето:

– Как може да е от 1200-ната, щом църквата и камбанарията са на не повече от триста години? – възрази той.

– Върша тоя занаят от четиридесет години и съм позлатил хиляди статуи! Ако тази не е от 1200-ната, ще ви я позлатя безплатно!

Дон Камило беше човек, който се чувстваше най-добре стъпил здраво на земята, но работата дотолкова възбуди любопитството му, че се покатери заедно с човечето по скелето до върха на камбанарията и погледна ангела в лицето.

Остана с отворена уста, защото ангелът действително беше изключително красив.

Дон Камило слезе много разстроен: как е могъл такъв красив ангел да свърши на върха на кулата на бедна селска църква?

Той слезе и дълго рови в архивите на църквата, за да намери някакво обяснение на загадката, но така и не намери нищо.

На следващата сутрин специалистът се върна от града с още двама господа, които също се качиха на кулата. И когато слязоха, повториха пред дон Камило това, което беше вече казано: Един истински шедьовър от 1200-ната. Без никакво съмнение.

Бяха двама професори от художествените среди, две големи имена, и дон Камило им благодари трогнат.

– Много е красив! – прехласваха се те. – Един ангел от 1200-ната върху камбанарията на тази бедна църква – това е голяма чест за цялото село!

След обяд дойде и един фотограф, който се качи горе и засне ангела от всички страни. А на сутринта в градския вестник се появи дълга статия, придружена с три снимки, в която ставаше дума за ангела. Като накрая се заключваше, че би било истинско престъпление да се остави този скъпоценен шедьовър там горе, за да се руши от стихиите. И че художественото наследство принадлежи на културата и цивилизацията, и трябва да се вземат мерки, и все в тоя дух. Нещо, което накара ушите на дон Камило да пламнат.

– Ако онези проклетници от града мислят да ни отмъкнат ангела, много са сбъркали – сподели той със строителите, които подсилваха скелето около кулата.

– Сбъркали са, и още как – отвърнаха му строителите. – Нашето си не се пипа!

Дойдоха още хора, все важни клечки, даже и от епископството. Всички се качиха да видят статуята, а като слязоха казаха на дон Ками-

ло, че е ужасно престъпление да се остави такава красота изложена на дъжда и студа.

– Добре, ще му купя дъждобран! – изкрещя накрая дон Камило. И тъй като му възразиха, че така не се разсъждава за подобни сериозни дела, той заразсъждава:

– Във всички градове по света има статуи, истински произведения на изкуството, които от векове стоят по улиците и площадите! Под дъжда и снега! И никому и на ум не му идва да ги прибере на закрито. Защо ние трябва да прибираме на закрито нашия ангел? Защо не идете в Милано и не кажете на миланците да свалят Мадоната от Дуомо[77] и да я приберат на сухо, за да не се съсипва? Дали пък миланците няма да ви подберат с ритници, а?

– Мадоната от Милано е съвсем друго нещо – отговори един от важните господа.

На което дон Камило отвърна:

– Обаче ритниците са си съвсем същите, както в Милано, така и тук!

И понеже хората, които се тълпяха около дон Камило в двора на църквата, взеха много

77. Мадоната от Дуомо е позлатена статуя от кована мед върху най-високата стрела на миланската катедрала. Дуомо – Миланската катедрала или Дуомо (на италиански: Duomo di Milano, на ломб. Domm de Milan). Понятието „дуомо“ е известно от XII век (според други източници – от X век). Произходът на думата е от лат. domus – „дом“, под което се подразбира domus Dei – „Божи дом“.

присърце думите му, ония се отказаха да настояват и си тръгнаха.

Не след дълго градският вестник поднови атаката.

Било престъпление да се остави ангел от 1200-ната, един ангел толкова красив, на произвола на съдбата, на върха на камбанарията в едно забутано селце в Баса. И не защото някой искал да отнеме ангела на селото, а защото самото селце, благодарение на ангела, би могло да се превърне в туристическа забележителност, стига статуята да бъде поставена на някое достъпно място. Кой почитател на изкуството би отишъл в някакво си затънтено селце в Баса, за да гледа от площада статуя, запокитена на върха на една камбанария? Виж, съвсем друго ще бъде, ако ангелът е в църквата. Ангелът се внася в църквата, прави се отливка, а след това едно точно копие, подобаващо позлатено, се поставя на върха на камбанарията.

Хората прочетоха статията и започнаха да мърморят, че наистина, докато ангелът си стои на върха на камбанарията, никой не може да види красотата му.

Виж, в църквата всички щяха да могат да го видят, камбанарията нямаше да загуби нищо, защото щеше да си има своя позлатен ангел, съвсем същият като предишния.

Важните клечки от църковното настоятелство обсъдиха въпроса с дон Камило и в края на краищата той реши, че не е редно да настоява. Когато свалиха ангела от камбанарията, цялото село се събра на площада и в продължение на няколко дни ангелът остана в двора на църквата, защото всички искаха да го видят и да го пипнат. Дойдоха хора и от съседните села, защото се разнесе мълвата, че това е чудотворен ангел.

Когато се стигна до направата на калъпа за изливане на копието, дон Камило бе непреклонен:

– Ангелът не мърда оттук. Донесе си инструментите и направете отпечатъка тук.

Старият Басини, след като уредил всичките си сметки и дела, беше оставил повече от достатъчно пари, за да позлати не един, а десет ангела, така че имаше пари и за бронзовото копие, което щеше да бъде поставено на камбанарията.

Когато копието пристигна, вече искрящо с чисто злато, хората дойдоха да го видят и заключиха, че е шедьовър.

Свериха го сантиметър по сантиметър с първообраза и всичко беше съвсем точно по начин, който удивляваше.

– Ако и другата статуя беше позлатена, никой не би могъл да ги отличи една от друга – казаха хората. Тогава дон Камило го замъчиха угризения.

– Ще позлатя и истинската статуя – реши той. – Пари има.

Тук отново се намесиха всезнайковците от града и изтъкнаха стотици доводи защо оригиналната статуя не трябва да се позлатява, но за дон Камило всичко беше ясно:

– Тук изкуството няма нищо общо! Тук става дума за стария Басини, който остави парите си на мен, за да позлатя ангела от камбанарията. А ангелът от камбанарията е този. Ако не го направя, значи не изпълнявам последното желание на мъртвия.

Междувременно новият ангел беше вдигнат и поставен на камбанарията, а специалистите се заеха да позлатят и стария и бързо го завършиха.

Старият ангел беше поставен в църквата, в една ниша близо до входа, и в този си вид, целият от чисто злато, караше всеки да зяпне от изумление.

Нощта след откриването дон Камило не успя да заспи. Към десет стана и слезе в църквата да види своя златен ангел.

– Тринадесети век – заговори се той с ангела, – а тази бедна църква се е появила преди няма и триста години. Значи ти си съществувал четиристотин години преди построяването ѝ. Как си се озовал на върха на тази камбанария? Кой те е донесъл?

Дон Камило погледна големите криле на Архангел Гавриил, после изтри потта от лицето си. Хайде де! Как е възможно един ангел от мед да прелети над стрелата на една камбанария?

Ангелът беше вътре в нишата, предпазен с голямо кристално стъкло в рамка, което можеше да се отваря. Дон Камило припряно разрови в джоба си за ключа и отвори стъклото.

Как може един ангел, свикнал да живее там горе, да остане заключен в тази кутия? Беше сигурен, че на ангела му липсва въздух.

Спомни си за завещанието на стария Басини: Оставям всичко на протойерея, за да позлати ангела върху камбанарията на църквата. Да заблести, така че отгоре да мога да видя къде е моето село.

„Оттам, отгоре старият Басини не ще да види да блести неговият ангел“ – помисли си Дон Камило. – „Ще вижда да блести един фалшив ангел. А бе пожелал да вижда сиянието на този тук...“

Той се вцепени от ужас: защо да мами стария Басини?

Дон Камило отиде та коленичи пред Христос на главния олтар:

– Иисусе, защо измамих стария Басини? Защо послушах ония дръвници от града?

Христос не му отговори и той се върна обратно при ангела:

– От триста години ти наглеждаш тези ниви и този народ. От триста години ти безмълвно бдиш над тая земя и над тия хора. Или дори от седемстотин, защото тази църква е построена върху развалините на една много стара църква. Спасявал си ни от войни, от глад, от чума. Колко ли мълнии си отклонил надалече? Колко ли бури си прогонил? От триста години или дори от седемстотин си изпращал с последно сбогом на небето душите на мъртвите. Твоите крила са трептели с ударите на камбаните: тъжни камбани, щастливи камбани. Векове на радости и скърби са затворени в твоя метал. А сега ти си затворен тук без въздух в тази позлатена клетка и няма да видиш повече слънцето, и няма да видиш повече синьото небе. На твоето място е един фалшив ангел, който идва от Сесто Сан Джовани, и в чийто метал са затворени само псувните на леярите, отровени от политика.

– И този фалшив ангел е заел твоето място. Някой озарен от вярата творец е изковал твоя метал с удари на чука, оформил те е милиметър по милиметър: чудовищни и безбожни машини са създали другия, въпреки че е точно като теб. Но докато във всеки милиметър от твоя метал има от вярата на неизвестния майстор от 1200-ната, в метала на другия е само студеното безбожие на машината. Как би могъл един такъв студен и безразличен фалшив ангел да ни защити?! Какво ще го интересуват нашите ниви и нашите хора?!

Беше вече единадесет през нощта. Една нощ, изпълнена с тишина и мъгла. Дон Камило излезе от църквата и пое в тъмното.

***

Пепоне слезе веднага и изгледа лошо дон Камило.

– Трябваш ми – каза дон Камило. – Сложи си наметалото и ела с мен.

Като пристигнаха в църквата, дон Камило посочи блестящия от чисто злато ангел и каза:

– Защитавал е теб, твоя баща, твоята майка, бащата и майката на твоя баща и тези на твоята майка. Трябва да защити и твоя син. Трябва да се върне на мястото си.

Пепоне изгледа Дон Камило:

– Да не сте полудял?

– Да – отвърна свещеникът. – Но колкото и да съм полудял, няма да се справя сам в лудостта, която съм намислил. Необходима ми е помощта на луд като теб.

Скелето още стоеше около кулата, Дон Камило си напъха расото в панталоните и се заизкачва нагоре. После дойде Пепоне с подемника.

Бяха само двама, но бяха луди и силни за шестима. Закачиха фалшивия ангел с ремъците, свалиха болтовете, с които беше закрепен на пиедестала, и спуснаха статуята на земята.

После на ръце я внесоха в църквата. Махнаха истинския ангел и поставиха фалшивия на неговото място.

След това с подемника вдигнаха горе истинския ангел.

За закрепването на другия ангел към стрелата бяха необходими петима мъже. Те го направиха само двамата.

Смъкнаха се от скелето и хукнаха към стаята на дон Камило. Бяха вир вода от пот и мъгла, ръцете им бяха изпожулени. Дадоха си сметка, че е пет часа сутринта.

За да намерят сили да помислят, те запалиха голям огън в камината и изпиха две-три бутилки вино.

Тогава се замислиха какво са направили и ги обхвана голям страх.

Разсъмваше се. Отидоха да погледнат през прозореца и ангелът беше там, на върха на кулата.

– Невъзможно е – заекна Пепоне.

Тогава го обзе ярост и той се обърна към дон Камило.

– Защо ме накарахте да направя това?! – изкрещя. – Какво общо имам аз с това проклето нещо?!

– Това не е проклето нещо – отвърна дон Камило. – Има вече твърде много фалшиви ангели по света, които работят за силите на злото. Имаме нужда от истински ангели, които да ни защитават.

Пепоне се намръщи с отвращение.

– Обичайните глупости на църковната пропаганда – каза той. И си тръгна, без да се сбогува.

После, когато беше вече пред вратата на къщата си, нещо го накара да се обърне и да погледне нагоре към върха на камбанарията, където, огрян от първите лъчи на слънцето, блестеше ангелът.

– Здравей, другарю – бодро промърмори Пепоне, сваляйки шапката си.

А през това време дон Камило, коленичил пред главния олтар, казваше на Разпнатия Христос:

– Иисусе, не знам как успяхме да го направим!

А Христос не отговори, но се усмихна, защото Той знаеше.

За книгата и автора

Ако спешно се нуждаете от добро настроение или поне от една усмивка, попаднали сте на правилното място. Защото тук ви очакват „Лечителката и рунтавата ѝ котка“, които си умират за добра компания, а каква по-добра компания от хора с чувство за хумор и желание за главозамайващи приключения? Авторът на тази забавна книга-предизвикателство няма търпение да ви хване за ръка и да ви поведе из един чудат лабиринт, в който да се изгубите с удоволствие, заедно с абсолютно неподражаеми герои, забъркващи фантазни каши с неповторим привкус. Добре дошли сте и не бързайте да стигнете до края, дори да нямате търпение да разплетете тънката приказна плетка, защото, скъпи читатели, през нея наднича магията на неочакваното. При това поднесена изключително галантно и примамливо.

Христина Мачикян.

Ухааа?!!! Много интересна история!!! Прекрасен човешки урок по психология!!! Философско разнищване на смисъла от общуването между людете... Увлекателен разказ за вълненията, мислите и стремежите на отделните човешки индивиди да удовлетворяват детските си МЕЧТИ, дори и когато пораснат! Желая ти успех!!!💗💗💗 Аплодисменти!!!

Звезделин Минков

Роден съм в затънтено малко селце в северозападна България (Резервата) и някога реших да променя живота си. Вече живея в затънтено малко селце в югозападна Италия. Смятам, че съм най-добрият писател сред трактористите и най-добрият тракторист сред писателите. Написал съм осем книжки. Седем части на „Паралелен свят“ – хумористична фантастика (на италиански хумор се пише без – х), гримирана като фентъзи. „Виж Неапол и не умирай“ – весело-тъжно биографична. Преведох на български една книжка с част от произведенията на световно известния италиански автор – Джованино Гуарески.

Контадин Кременски

Цена: 14 лв.